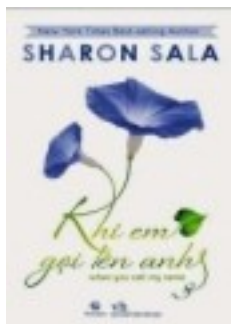

Khi Em Gọi Tên Anh

Contents

Khi Em Gọi Tên Anh	1
1. Chương 01 - Phần 1	2
2. Chương 01 - Phần 2	6
3. Chương 02 - Phần 1	10
4. Chương 02 - Phần 2	15
5. Chương 03 - Phần 1	20
6. Chương 03 - Phần 2	25
7. Chương 04 - Phần 1	29
8. Chương 04 - Phần 2	34
9. Chương 05 - Phần 1	37
10. Chương 05 - Phần 2	41
11. Chương 06 - Phần 1	45
12. Chương 06 - Phần 2	49
13. Chương 07 - Phần 1	53
14. Chương 07 - Phần 2	58
15. Chương 08 - Phần 1	62
16. Chương 08 - Phần 2	66
17. Chương 09 - Phần 1	70
18. Chương 09 - Phần 2	74
19. Chương 10	78
20. Chương 11 - Phần 1	84
21. Chương 11 - Phần 2	88
22. Chương 12	92
23. Chương 13 - Phần 1	101
24. Chương 13 - Phần 2	105
25. Chương 14 - Phần 1	109
26. Chương 14 - Phần 2	114
27. Chương 15	118
28. Chương 16 (hết)	125

Khi Em Gọi Tên Anh

Giới thiệu

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ Sharon Sala là một trong những tác giả viết tiểu thuyết lãng mạn được yêu t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-em-goi-ten-anh>

1. Chương 01 - Phần 1

Chương 1

Tất cả đều là lỗi của anh. Anh đã làm em thất vọng... làm em thất vọng.

Wyatt Hatfield tựa người trên ghế, nắm chặt vô lăng trong khi cố gắng nhìn xuyên qua màn tuyết đang rơi trên con đường trước mặt. Anh làm mọi chuyện có thể để quên đi những kỷ ức về lời buộc tội của người vợ cũ. Shirley và những năm tháng trong quân ngũ giờ đã thuộc về quá khứ.

Trong nhiều tháng trời, anh đã tự vấn lương tâm chỉ với mục đích duy nhất là tìm ra một hướng đi mới cho mình. Anh từng giải quyết những vấn đề rắc rối trong cuộc sống của Antonette chỉ bằng một cuộc điện thoại. Anh tự hỏi, vậy thì tại sao mình không thể tìm ra cách giải quyết vấn đề của bản thân? Sau đó anh bật cười và nhớ lại chị gái mình đã tức điên lên như thế nào khi anh can thiệp vào chuyện của chị.

“Ít nhất, bây giờ chị vẫn còn quý mến mình.” Anh lẩm bẩm, rồi thầm nguyện rửa khi chiếc xe đột ngột trượt bánh trên tuyết.

Nhịp tim vẫn còn dồn dập trong khi anh tự nhắc nhở mình cần phải tập trung vào vấn đề cấp bách trước mắt, đó là trận bão tuyết mà anh đang gặp phải. Hai chiếc cần gạt nước vẫn quét qua quét lại lớp băng trong suốt trên tấm kính chắn gió, khiến những bông tuyết bung ra bị cuốn vào cơn gió lốc quay cuồng và lạnh lùng ngoài kia. Trong khi đó, lò sưởi và máy làm tan băng đang chạy hết công suất để giữ cho buồng lái luôn được ấm áp.

Anh càng cố gắng tập trung vào việc lái xe thì giọng nói của cô càng không ngừng văng vẳng bên tai, oán trách anh không bao giờ có mặt mỗi khi cô cần.

“Chết tiệt, Shirley, hãy để anh yên,” Wyatt lẩm bẩm. “Anh đã sai, còn em đúng. Chừng đó đã đủ để em thỏa mãn và buông tha cho anh rồi còn gì.”

Chiếc xe bị trượt ngang trên mặt đường phủ tuyết. Wyatt nhả ga, vừa lái xe vừa giữ phanh cho đến khi nó ổn định trở lại, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh biết mình đã quyết định sai lầm khi không dừng lại nghỉ ở thị trấn trước. Khi đó thời tiết chưa tồi tệ đến mức này, và việc đến được Lexington, Kentucky trong đêm nay cũng có vẻ quan trọng hơn bây giờ. Tệ hơn nữa là, vì cơn bão tuyết quá dữ dội nên anh không còn chắc mình có đi đúng đường không. Ánh sáng yếu ớt từ dây đèn đường còn quá ít ỏi không đủ chiếu sáng phía bên trái con đường, và Wyatt chỉ còn biết lái xe theo bản năng xuống phía bên kia triền núi.

Bỗng nhiên, bóng một chiếc xe tải to lớn đen ngòm lao vút đến từ sau khúc quanh, tiến vào vùng sáng của ánh đèn, chiếc xe chao đảo và trượt trên mặt tuyết giống xe của Wyatt ít phút trước, không còn thời gian để day dứt với những lỗi lầm đã qua nữa. Đã quá muộn để phản ứng lại.

Wyatt nắm chặt lấy vô lăng, cố gắng tránh xa khỏi chiếc xe tải mất lái kia, nhưng va chạm sẽ xảy ra. Anh biết rõ điều đó.

“Xin Chúa cứu giúp chúng con,” Wyatt thì thầm cầu nguyện vì anh hiểu rằng chẳng còn cách nào có thể ngăn chặn điều sắp xảy đến.

Rồi đầu chiếc xe tải đâm sầm vào sườn xe của Wyatt. Kích thước và trọng tải đã lấn át khả năng cầm lái. Vụ va chạm khiến Wyatt cùng chiếc xe văng ngang qua đường, lao xuống triền núi đầy tuyết.

Thứ cuối cùng anh nhìn thấy là một bức tranh tuyệt đẹp của những cây thông sừng sững, được phủ kín trong bức màn tuyết trắng sáng long lanh dưới ánh đèn pha chiếu từ chiếc ô tô. May mắn làm sao, anh không hề cảm nhận được sự va chạm với cái cây đầu tiên... hoặc cái cây sau đó... cái cây tiếp theo, hay khi chiếc xe lăn trên dốc, lật hết mặt này đến mặt kia, cho tới lúc bị một cây thông cao hơn mười mét chặn lại, khiến hơi nước xì ra và bốc lên mù mịt.

Anh cũng không nghe thấy tiếng kêu la điên cuồng của người lái xe tải, đang đứng trên mép đường, gọi vọng xuống núi và cầu mong một lời đáp không bao giờ đến.

Tiếng gió bão rít qua vết nứt trên bậu cửa sổ phía bên kia căn phòng. Dù đang ngủ, Glory vẫn nghe thấy tiếng rền rĩ cao vút lên và vô thức kéo tấm chăn lên cao thêm chút nữa đến ngang cổ mình. Cô có thể nghe thấy tiếng ngáy trầm ấm đầy quen thuộc của cha cô, Rafe, khi ông đang ngủ. Đó là biểu hiện của mái ấm gia đình và sự che chở bảo vệ. Phía bên kia căn phòng của Glory, anh trai cô, J.C., đang ngủ giữa bản hợp xướng thâu đêm. Sự hòa trộn giữa tiếng gió gào thét và tiếng ngáy trầm ấm của ông lão, những giai điệu đó không hiểu sao lại khá nhịp nhàng. Chiếc váy ngủ bằng vải flanel của Glory tạo thành một cái kén ấm áp bên dưới lớp chăn dày. Glory tựa mình rồi thở dài, ngay khi tiềm thức mơ màng chìm vào giấc mộng, cô bỗng giật mình. Không có lối thoát cho những gì sắp xảy đến, ngay cả trong mơ.

Đôi mắt! Mở trừng trừng, u ám và bàng hoàng! Áo sơ mi đỏ! Không... là sơ mi trắng ướt đẫm máu! Máu ở khắp mọi nơi. Đau đớn khắp nơi, xuyên qua vô thức, quá sức chịu đựng!

Mí mắt Glory giật giật rồi bất thành linh mở choàng ra như thể có ai đó mở toang cánh cửa sổ trong tâm trí cô. Glory ngồi bật dậy trên giường, không có ý thức gì về căn phòng quen thuộc của mình, hay trận tuyết đang rơi bên ngoài cửa sổ. Đôi mắt cô mở trừng trừng, bất động, thất thần nhìn vào bức tranh trong tâm thức mình, cô cứ nhìn mãi... cũng như không nhìn... có ai đó đang sợ hãi.

Trắng. Lạnh, lạnh quá! Tuyết ở khắp mọi nơi... mọi vật. Không thể thở! Không thể nhìn! Không thể cảm nhận! Ôi, Chúa ơi, đừng để con chết!

Glory rùng mình trong khi cả thân thể đã kiệt sức. Cô gục người về phía trước, hai tay bưng mặt và bắt đầu nức nở. Đột nhiên, cảm giác ấm áp của căn phòng và sự thoải mái khi biết rằng mình được an toàn trở nên thật đáng ghê tởm trước những điều cô vừa chứng kiến. Nhưng rồi cũng đột ngột như khi ảo giác kia ập đến, cô hành động trước khi biết mình phải làm gì.

Glory hất tung chăn, suýt ngã vì giẫm phải gấu váy ngủ lúc bò ra khỏi giường. Vừa bật công tắc, cả căn phòng của cô đắm mình trong luồng ánh sáng vàng nhạt, tạo cảm giác ấm áp giả tạo.

Sàn nhà lạnh cứng bên dưới đôi chân trần khi cô chạy xuôi hành lang vào phòng cha. Trong một thoáng, cô đứng trên lối vào tối om, lắng nghe tiếng ngáy nhẹ đều đều của ông và thấy hối hận về điều mình định làm. Nhưng việc phớt lờ đi bản năng của mình đối với Glory cũng bất khả thi như việc phủ nhận sự thực cô là một người phụ nữ.

“Cha ơi...”

Rafe Dixon giật mình tỉnh dậy. Ông đã nghe thấy âm thanh đó trong giọng nói của con gái mình cả ngàn lần rồi. Ông lật người trên giường giống như một con gấu thoát ra khỏi giấc ngủ đông và dụi mắt bằng hai mu bàn tay.

“Glory con yêu, chuyện gì vậy?”

“Chúng ta phải đi, cha ạ. Anh ta đang chết dần... và con cần phải giúp.”

Rafe rên rỉ. Ông biết rõ là không thể phủ nhận điều Glory đang nói với ông, nhưng đồng thời ông cũng biết rằng có một trận bão tuyết mạnh gần đây, việc xuống núi để đến Larner's Mill là cầm chắc cái chết trong tay.

“Nhưng con yêu... còn cơn bão.”

“Chúng ta phải đi, cha ạ, anh ta sẽ không sống nổi.”

Sự chắc chắn trong giọng nói của cô con gái là tất cả những gì Rafe Dixon cần nghe thấy. Ông lặn xuống giường, với lấy quần áo của mình.

“Gọi anh con dậy đi,” ông nói.

“Con ở đây, cha ạ. Con nghe thấy rồi.”

J.C. nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy vai em gái. “Chuyện đó tồi tệ lắm phải không em?”

Chỉ cần nhìn vẻ mặt Glory là anh biết tất cả. Anh quay lại hành lang trở về phòng mình, vừa đi vừa nói. “Con sẽ khởi động xe tải.”

“Mặc áo ấm vào, con,” Rafe lầu bàu. “Ngoài kia trời lạnh buốt.”

Glory gật đầu, rảo bước về phòng và vội vàng mặc quần áo. Sự khẩn cấp làm cô run rẩy nhưng quyết tâm trong cô thì vẫn vững vàng.

Ít phút sau, họ đi bộ ra khỏi nhà trong luồng gió tuyết khiến mặt họ đau buốt như bị kim chích, nhưng Glory không hề nản chí. Khi cô bước ra khỏi hiên nhà, J.C. từ đâu xuất hiện và bế bổng cô lên, lội qua tuyết đến chỗ chiếc xe đang chờ. Cô rùng mình khi bám lấy bờ vai rộng của anh trai, mắt vẫn đăm đăm nhìn vào ảo giác phía trước. Vừa nhìn... cô vừa cầu nguyện.

“Chúng ta không nên làm việc này,” người lái xe cứu thương rên rỉ khi đánh vật với cái vô lăng và chiếc xe chỉ chực lạng đi.

“Chết tiệt, Farley, đừng nói nữa, lái xe đi. Chúng ta phải làm việc này! Nếu ta không làm, anh chàng này chắc chắn sẽ không sống nổi.”

Luke Dennis, nhân viên cấp cứu có ca trực đêm nay, nâng hai khuỷu tay áo đầy máu của mình lên. Quần áo anh ướt đầm và đôi bốt ngập đến tận cổ trong tuyết tan. Điều cuối cùng anh muốn nghe thấy là một lời phản đối khác. Họ đã làm việc rất lâu và rất khó khăn mới đưa được nạn nhân ra khỏi xe và đi ngược lên triền núi, không thể từ bỏ vào lúc này được.

“Thôi nào, anh bạn, cố lên nào,” Dennis thì thầm khi thay một túi nước truyền mới cho túi cũ vừa hết.

Máu liên tục chảy ra từ mái tóc sẫm màu của nạn nhân, tràn lên gương mặt từng có thời đẹp trai giống như phủ lên đó một tấm khăn đỏ. Không thể đoán được người đàn ông này đã bị gãy bao nhiêu cái xương, và thành thật mà nói, đó là điều Dennis ít lo ngại nhất. Nếu họ không thể đưa anh ta về bệnh viện kịp thời, những vết thương bên trong có thể giết chết anh ta.

“Tôi thấy ánh đèn!” Farley la lớn.

Tạ ơn Chúa, Dennis nghĩ, túm lấy bệnh nhân của mình và cái cáng, khi chiếc xe cứu thương rẽ ngoặt ở góc phố. lát sau, họ đến được bệnh viện và đưa xuống một người đàn ông mà tương lai của anh ta phụ thuộc vào khả năng của những người đang đợi trong kia.

Trước khi trở thành một bác sĩ, Amos Steading từng là một lính cứu thương ở Việt Nam. Khi nhìn thấy Wyatt Hatfield được đẩy vào phòng cấp cứu, ông nhận định mình đã làm nghề y còn lâu hơn tuổi đời của chàng trai này. Mất đi một bệnh nhân là việc thật đau đớn, nhưng càng khó chấp nhận hơn khi đó lại là một bệnh nhân trẻ tuổi.

“Chúng ta có gì đây?” Amos lầu bàu, nhíu đôi lông mày rậm khi ông tập trung vào vết thương.

“Rắc rối, thưa bác sĩ,” Dennis nói. “Đàn ông, ba mươi tư tuổi. Mới giải ngũ khỏi binh chủng Lính thủy đánh bộ, vẫn còn đeo thẻ. Anh ta va chạm với một chiếc xe tải và lao xuống triền núi Tulley. Chúng tôi không nghĩ rằng sẽ đưa bệnh nhân ra và mang lên được. Anh ta bị nhiều vết thương ở đầu và có vẻ ở bụng nữa, máu chảy không ngừng. Kiểm tra bên ngoài, tôi đoán ít nhất gãy bốn xương sườn và chân phải bị tổn thương khá nặng, mặc dù rất khó nói nhưng ở một mức độ nào đó, nó đã bị gãy vụn. Chúng tôi đã phải cưa một cái cây và chuyển nó đi để mang anh ta ra khỏi xe,” Dennis dừng nói để lấy hơi. Khi họ chuyển bệnh nhân lên giường đẩy, anh nói thêm, “Đây là túi nước truyền thứ ba rồi.”

Steady nhường một bên lòng mày, giật mạnh cái ống nghe khỏi cổ và khám vài chỗ. Chàng trai này đang chảy máu đến chết trước mắt họ. Ngay sau đó, ông bắt đầu ra lệnh cho các y tá và những bác sĩ khác bằng điện thoại.

“Xác định cho tôi nhóm máu,” Steady quát, một y tá lập tức chạy đi thực hiện mệnh lệnh.

Ngay lúc đó, Luke Dennis đưa ra thông tin cuối cùng về bệnh nhân khiến tất cả ngừng khựng lại.

“Theo cái thẻ, anh ta có nhóm máu AB.”

Amos tiếp tục công việc và thầm nguyện rủa. Những nhóm máu hiếm không thuộc về cái thị trấn tù túng một nghìn tám trăm dân này. Ngân hàng máu của họ không thể kiếm được thứ như vậy và huyết tương hiện có cũng rất hiếm.

“Xác định cho chuẩn đi,” Steady chỉ thị. “Và đưa tôi ít huyết tương, chết tiệt! Anh ta đang chết dần trước khi tôi có thể ổn định tình trạng để phẫu thuật.”

Bệnh viện vốn yên tĩnh trước đó ngay lập tức trở nên náo động bởi tiếng quát tháo, nguyện rủa ồn ào. Luke Dennis bước ra ngoài, anh biết mình đã hoàn thành công việc. Phần còn lại giao cả cho bác sĩ, các cộng sự của ông... và Chúa Trời thôi.

Anh định đi bổ sung thêm đồ vào xe cấp cứu và chợt nhận ra đã qua nửa đêm từ lâu. Chắc chắn có hơn một kẻ ngu ngốc quyết định liều lĩnh ra ngoài trong trời bão tuyết như thế này. Anh chỉ hi vọng bọn họ không lao vào cơn bão – hoặc đâm vào một người khác – ở gần ngọn núi. Nhưng trước khi anh kịp ra ngoài, cửa bệnh viện mở tung ra và ba người chạy tới, cùng với cơn gió tuyết mù mịt.

Glory run rẩy, thở phào nhẹ nhõm. Khó khăn cũ vừa qua. Khó khăn mới lại đến. Cô giật khỏi bàn tay nắm chặt của cha mình và chạy đến chỗ anh nhân viên cứu thương vừa bước sang bên cạnh để nhường đường cho họ.

“Thưa ông! Làm ơn! Đưa tôi đến chỗ bác sĩ của anh lính.”

Dennis không thể không dò xét người phụ nữ trẻ đang nắm chặt vạt áo mình. Giọng cô đầy hoảng loạn và hành động thì thật lạ lùng, nhưng yêu cầu đó khiến anh giật mình. Làm thế nào cô ta biết người đàn ông họ vừa đưa đến là – hoặc ít nhất, từng là – một quân nhân?

“Cô là thân nhân?” Dennis hỏi.

“Không! Vấn đề không phải tôi là ai, mà là anh ấy,” Glory bật khóc, níu chặt hơn áo khoác của anh ta. Và rồi cô cảm thấy bàn tay cha đặt lên vai mình.

“Bình tĩnh đã nào, Glory. Giải thích một chút cho anh ấy hiểu đã, con yêu.”

Glory chớp mắt và Dennis tập trung quan sát biểu hiện của cô, anh thầm nghĩ mình chưa bao giờ trông thấy đôi mắt có sắc xanh u tối đến vậy. Dưới ánh sáng, chắc chắn chúng sẽ có ánh bạc... như màu tóc của cô, mái tóc xoa tung ôm lấy gương mặt và phủ lên tấm áo choàng như những sợi tơ mềm mại màu bơ...

Cô hít vào một hơi thật sâu và bắt đầu.

“Làm ơn,” cô nói nhẹ nhàng. “Tôi đến để cho máu.”

Dennis lắc đầu. “Tôi không biết làm thế nào cô nghe được tin về vụ tai nạn, nhưng tôi sợ rằng cô đã lãng phí thời gian đến đây trong cơn bão tuyết. Anh ta có nhóm máu hiếm...”

Glory lục tìm trong ví, những ngón tay run lên lẩy bẩy.

“Đây,” cô nói, nhét một cái thẻ vào tay người đàn ông. “Đưa cho bác sĩ. Nói với ông ấy rằng tôi có thể giúp... rằng vấn đề cấp bách là anh ta không thể đợi lâu hơn nữa. Anh ta sẽ không thể sống qua đêm nay nếu thiếu tôi.”

Dennis cúi xuống nhìn tấm thẻ và sờn tóc gáy. Anh nhìn lên người phụ nữ, tiếp đó lại nhìn xuống tấm thẻ và lập tức nắm lấy cánh tay cô, kéo cô chạy dọc hành lang đến căn phòng Steading đang làm việc.

“Bác sĩ, chúng ta có một điều kỳ diệu,” Dennis vừa chạy vào phòng vừa hét to.

Amos Steading cau mày nhìn người phụ nữ Dennis đang kéo vào.

“Đưa cô ta ra khỏi đây, Dennis! Tôi tưởng anh đủ khôn ngoan để không đưa...”

“Cô ấy có nhóm máu AB, thưa bác sĩ, và cô ấy đến cho máu.”

Bàn tay Steading khựng lại trên vết rách ở bắp chân Wyatt Hatfield. “Cậu thật vô lý,” ông gầm lên.

Dennis lắc đầu. “Không, tôi sẽ có Chúa, bác sĩ. Đây là thẻ hiến máu của cô ấy.”

Đôi mắt Steading nheo lại, sau đó ông quát một y tá bên kia phòng. “Lấy máu của cô ấy đi xét nghiệm! Nhanh!”

Cô y tá lao đi thực hiện mệnh lệnh.

“Và lấy cho tôi thêm túi nước truyền, chết tiệt! Người đàn ông này đang chảy nhiều máu hơn cả lượng nước tôi có thể truyền vào.” Ông thăm rửa và lau bầu ra thêm một mệnh lệnh, “Gọi cho bên X-quang, xem tại sao những tấm phim của anh ta chưa đến!” Khi cúi xuống người bệnh nhân lần nữa, ông lẩm bẩm một mình, “Máu đang chảy ra từ chỗ quái nào vậy?”

Có một khoảnh khắc, giữa những mệnh lệnh của bác sĩ, Glory nhìn xuống gương mặt chàng trai bị thương. Cô thường không có mối liên hệ thể xác với những người gặp trong tâm trí.

“Tên anh ta là gì?” Glory thì thầm khi một y tá nắm lấy cánh tay cô và kéo dọc hành lang đến phòng xét nghiệm.

“Ai, bác sĩ Steading ư?”

“Không,” Glory nói. “Người đàn ông bị thương.”

“Ồ... ừm... Hatfield. William... không, ừm... Wyatt. Đúng vậy đấy. Wyatt Hatfield. Cũng thật đáng tiếc,” cô y tá lẩm bẩm một mình. “Hình như anh ta rất đẹp trai và còn trẻ. Vừa mới giải ngũ. Theo thẻ nhận dạng, anh ta phục vụ cho một vài lực lượng đặc biệt. Cũng thật mỉa mai, phải không?”

“Điều gì mỉa mai cơ?” Glory hỏi, sau đó họ bước vào phòng xét nghiệm, mùi ở đây xộc thẳng vào mũi cô. Glory hơi loạng choạng và y tá nhanh chóng kéo cô ngồi xuống ghế.

Cô y tá nhấn nhó. “Tại sao ư, có Chúa biết là anh ta đã có thể sống sót suốt thời gian cống hiến trong quân đội, nhưng giờ anh ta lại phải vào đây vì một trận bão tuyết trên con đường núi.” Cô ta đột ngột quay lại với công việc. “Stuart, lấy và xét nghiệm máu của cô gái này ngay lập tức! Nếu có nhóm máu AB khớp với người trong phòng cấp cứu thì hãy cho truyền máu. Cô ấy là người hiến máu.”

Khi kỹ thuật viên bắt đầu tiến hành xét nghiệm, Glory thả lỏng người. Ít nhất họ đang đi đúng hướng.

2. Chương 01 - Phần 2

Đã hơn ba giờ sáng, buổi chờ trong phòng cấp cứu thật tĩnh lặng. Rafe Dixon liếc nhìn con trai rồi nhìn con gái đang ngủ gật bên cạnh anh mình. Ông không thể hiểu, tại sao lại sinh ra hai đứa trẻ khác biệt đến thế, nhưng niềm tự hào của ông về cả hai con đều là vô hạn. Tuy vậy, ông cần nhiều nỗ lực để theo kịp Glory hơn J.C.

Ông hiểu con trai mình cùng tình yêu của anh với mảnh đất này. Ông chỉ không hiểu được khả năng của con gái, nhưng ông tin vào năng lực đó và ông tin vào cô. Điều khiến ông lo lắng nhất là ai sẽ chăm sóc Glory một khi ông mất đi? J.C. đã gần ba mươi và anh không thể trông nom em gái suốt phần đời còn lại. Mặt khác, nếu anh lấy vợ thì người vợ sẽ khó chịu khi chồng mình quá chú ý tới cô em gái nhỏ. Mặc dù Glory đã hai mươi lăm tuổi nhưng trông cô như chưa tới mười tám. Nét mặt thanh tú và dáng vẻ mong manh khiến cô trông giống như một đứa trẻ... cho đến khi nhìn vào đôi mắt đó, và trông thấy tâm hồn già dặn bên trong.

Glory con yêu... ai sẽ chăm sóc con khi cha mất đi?

Bỗng nhiên Glory đứng dậy và nhìn về cuối hành lang. Rafe quay người, trông đợi ai đó đi ra từ những cánh cửa phía xa kia. Nhưng chẳng có điều gì xảy ra, không ai đến.

Cô đan ngón tay mình vào tay anh trai và đứng yên. “Bây giờ chúng ta có thể về nhà rồi.”

J.C. vừa ngáp vừa nhìn cha. Ánh mắt họ gặp nhau thoáng chốc đủ để hiểu ý người kia. Vì nguyên nhân nào đó, Glory có vẻ đã thỏa mãn, và đối với họ, đó là tất cả.

“Con chắc chứ, con gái?” Rafe hỏi và giúp cô mặc áo khoác.

Glory mệt mỏi gật đầu. “Con chắc mà cha.”

“Con không muốn đợi và nói chuyện với bác sĩ sao?”

Glory mỉm cười. “Không cần đâu ạ.”

Họ rời khỏi bệnh viện cũng đột ngột như khi họ đến.

Trong khoảng thời gian ngắn đó, Amos Steading bước ra khỏi phòng phẫu thuật, ném đôi găng tay và áo choàng vào từng thùng riêng theo quy định. Sau đấy, ông đi tìm người hiến máu giấu tên, và thật ngạc nhiên khi không thấy cô đâu cả. Tuy thấy lạ khi cô gái không ở lại để nghe kết quả cuộc phẫu thuật nhưng ông đã quá mệt mỏi và quá hãnh diện để lo lắng về hành động bỏ đi kỳ quặc này. Đêm nay Steading đã chiến đấu với Thần Chết và chiến thắng. Ông biết trình độ phẫu thuật của mình chẳng đáng kể gì, bệnh nhân sống là nhờ một cô gái đã bước ra từ cơn bão.

Steading thả người xuống ghế và bắt đầu làm việc với bệnh án của Hatfield, thêm vào những chú thích từ cuộc phẫu thuật cho đến những việc đã làm ở phòng cấp cứu. Một y tá đi vào, trao ông cốc cà phê nóng cùng nụ cười cảm thông. Cảm nhận hơi ấm từ chiếc cốc trong lòng bàn tay, Steading thở phào mãn nguyện.

“Cô đã xác định được người thân của anh ta chưa?” Steading hỏi.

Cô y tá gật đầu. “Rồi thưa ông, một người chị tên là Antonette Monday. Cô ấy nói sẽ cùng chồng đến ngay khi thời tiết cho phép.”

Steading gật đầu, hớp một ngụm cà phê. “Có gia đình thật tốt.”

Ở tít ngọn núi phía trên thị trấn Larner's Mill, Glory sẽ đồng ý với bác sĩ về điều đó. Lúc họ tiến vào sân nhà thì chỉ còn vài tiếng nữa là tới rạng đông. Giờ đây Glory đã biết cái cảm giác thỏa mãn sau khi làm tốt một công việc. Không phải lúc nào điều tốt đẹp cũng đến cùng những gì cô trông thấy, tuy vậy, đêm nay cô đã có thể tạo nên một điều kỳ diệu.

Cô với sang vỗ nhẹ vào đầu gối cha, thì thầm: “Con cảm ơn cha!”

“Vì điều gì?” ông hỏi.

“Vì đã tin con.”

Ông quàng tay qua cổ và ôm cô. Chẳng cần phải nói chi nhiều.

“Có vẻ tuyết đã ngừng rơi rồi,” Rafe đoán, từ những bông tuyết lưa thưa nhảy múa phía trước ánh đèn xe tải.

“Có ai đói không?” Glory hỏi.

J.C. cười tươi. “Muốn đoán không?”

Glory bật cười. Đó là kết thúc hoàn hảo cho một khởi đầu tồi tệ.

Quay trở lại phòng hồi sức, Wyatt Hatfield không cười, nhưng nếu tỉnh táo, anh chắc phải nằm đếm những phước lành được Chúa trao tặng. Anh có một vết rách chần chẫn để thành sẹo trên má và sống sót với một lá phổi bị xẹp, một cơn chấn động đáng lẽ ra đã khiến anh rơi vào hôn mê nhưng không xảy ra, năm cái xương sườn gãy, hai cái bị nứt, nhiều vết khâu trên chân trái đến mức Wyatt không thể đếm được nhưng có thể cảm thấy chúng, những vết thâm tím khắp người.

Wyatt có thể cảm ơn cái đai an toàn, người lái xe tải đã không bỏ trốn sau khi gây tai nạn, một đội cứu hộ đã làm việc hết mình để đưa anh ra khỏi ngọn núi, và một nhân viên cứu thương không biết ý nghĩa của từ bỏ cuộc. Sau hết là một điều cực kỳ may mắn khi anh được mổ bởi đôi bàn tay đầy kinh nghiệm của Amos Steading.

Và còn cả số phận đã đưa Wyatt đến với Glory Dixon. Nếu cô không cho anh máu từ cơ thể mình thì giờ đây sự thật đơn giản là anh đã chết rồi. Tuy nhiên, Wyatt vẫn chưa biết về vận mệnh tốt lành của mình. Anh đã hôn mê suốt mấy ngày liền.

Suốt cả ngày, mặt trời cố gắng truyền ánh sáng xuống mặt đất. Wyatt bước trên sàn phòng bệnh, cổ phốt lờ những cơn đau nhức trong cái chân bị thương cùng tác động của các thớ cơ nhức nhối lên dạ dày.

Anh chẳng màng đến cơn đau. Hôm nay, anh sẽ về nhà, hay một bản sao hợp lý của cái gọi là mái ấm gia đình. Dù không có nhà riêng, Wyatt vẫn có gốc rễ từ vùng đất nơi mình lớn lên. Nếu từ chối cùng chị Toni quay trở lại Tennessee, anh ngờ rằng chồng chị ấy, Lane Monday, dám quăng anh lên vai mà đưa đi bằng mọi cách. Toni hiếm khi dám tranh cãi với Lane Monday – người đàn ông cao một mét tám mươi lăm, khỏe mạnh và bệ vệ. Lane là một Cảnh sát liên bang thực thụ. Trong mắt Wyatt, người anh rể này đến với Toni như một người đàn ông thực thụ. Chẳng có gì để phàn nàn cả.

Bên ngoài cửa, tiếng Toni vọng lại từ quầy y tá, chị đang làm thủ tục xuất viện cho anh. Wyatt tựa trán vào cửa sổ và ngạc nhiên thấy nó vẫn thật lạnh dù trời có nắng và nhớ ra mặt trời mùa đông dù tỏa sáng đến mấy cũng hiếm khi khiến trời ấm áp.

“Cậu sẵn sàng chưa, Wyatt?”

Wyatt quay lại. Lane đang đứng chắn ngang lối vào.

Anh nhún vai. “Em đoán là rồi,” và quay lại nhìn cửa sổ khi Lane băng qua căn phòng.

Hai người đàn ông im lặng một lúc, sau đó Lane vỗ nhẹ vào lưng Wyatt. “Anh nghĩ mình có thể hiểu được cảm giác của cậu,” Lane nói.

Wyatt nhún vai. “Vậy thì nói cho em biết đi bởi vì em chẳng thể hiểu nổi. Đừng hiểu lầm ý em. Em hạnh phúc vì vẫn còn sống.” Anh cố gắng cười. “Chết tiệt, thực sự mà nói, em hơi ngạc nhiên. Khi lao khỏi đường núi, trong khoảnh khắc va vào cái cây đầu tiên, ít nhiều em đã mong được bình yên về bên Chúa. Em đã không hề muốn tỉnh dậy.”

Lane lắng nghe không đưa ra nhận xét gì, anh biết có những điều phiền muộn Wyatt cần được nói ra.

“Với gia đình, em thấy bản thân may mắn khi có những người mong muốn mình đến ở cùng, nhưng em cảm thấy rất... rất...”

“Vô định?”

Wyatt im lặng trong giây lát, rồi gật đầu.

“Chính xác. Em cảm thấy vô định. Và... em cảm thấy rời khỏi nơi này sẽ khiến em lùi xa một bước khỏi mục tiêu mình đang tìm kiếm. Em biết có vẻ kỳ lạ, nhưng em vẫn nghĩ mình đã rất gần đích cuối của cuộc hành trình rồi, và bây giờ...”

Toni bước vào phòng, phá vỡ khoảnh khắc giải bày của hai người.

“Em được xuất viện rồi đấy!” Khi Wyatt quay người hướng ra cửa, cô giơ tay lên. “Đừng vội vàng quá. Họ đang mang xe lăn đến. Lane, anh yêu, sao anh không đưa xe ô tô lên lề đường nhỉ? Wyatt, em đã dọn hết đồ rồi chứ?”

Hai người đàn ông nhìn nhau phì cười. “Cô ấy là chị gái của cậu trước khi là vợ tôi,” Lane cảnh báo anh. “Vậy nên cậu không thể ngạc nhiên với tất cả chuyện này.”

Toni tăng lời họ. Bản năng tự nhiên của cô là tổ chức sắp đặt mọi việc. Cô đã phải sống tự lập, trông coi một trang trại và chăm sóc cha mẹ già, cũng như đợi người khác quyết định thay mình quá lâu rồi.

“Anh đi lấy xe nhé!” Lane nói, hôn trộm Toni khi đi ngang qua.

“Em đã thu thập hết rồi,” Wyatt đáp.

“Chị mang áo khoác của Justin đến cho em mặc này. Quần áo của em bị rách hết cả,” Toni nói, đôi mắt ngấn lệ khi nhớ lại tình trạng em trai sau tai nạn. Cô đưa áo cho anh mặc. Wyatt thọc một tay vào áo khoác của em mình, tiếp đến tay kia, sau đó quay lại ôm Toni, tự cho phép bản thân đắm mình trong sự săn sóc và... tình yêu thương này.

“Bây giờ tất cả những gì em cần là phương tiện đi lại,” Wyatt đùa và vén một lọn tóc lòa xòa trước trán Toni.

Vừa nhắc tới, một y tá đã đẩy xe lăn đến và trong vòng một phút, Wyatt đã sẵn sàng.

Hít thở không khí bên ngoài là thời gian nghỉ ngơi thú vị so với bầu không khí ứ đọng trong phòng bệnh. Mùi mát lạnh và tươi mới của tuyết tốt hơn nhiều so với mùi chất khử trùng. Wyatt siết chặt hai tay vịn của xe lăn, mong ngóng được trở về nhà.

Vừa ra khỏi cửa, Toni đã quay lại nói chuyện với một y tá, Lane thì vẫn chưa đến. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Wyatt bị bỏ lại cùng cái xe lăn. Anh tự điều chỉnh cho chắc chắn hơn, đặt nghiêng cái chân đau cho đến khi có thể ngồi vững, sau đó ngẩng mặt lên và hít vào, để bầu không khí tươi mới làm sáng khoái tinh thần. Anh ở trong phòng quá lâu rồi.

Quầy thuốc bên kia đường làm việc khá ồn ào, Wyatt lơ đãng ngắm nhìn các khách hàng đến và đi. Khi chiếc xe chở các cụ ông cụ bà vừa lùi lại và phóng đi thì một xe tải màu xanh thẫm ngay lập tức tiến tới chiếm lấy chỗ đỗ. Anh cố gắng không nhìn chăm chú ba người vừa ra khỏi xe nhưng họ có dáng người lớn bé khác nhau nên không thể không chú ý.

Người đàn ông nhiều tuổi dáng cao lớn, khoác một chiếc áo mùa đông nặng trĩu. Ông đội mũ vải đỏ lên mái tóc xám dày bờm xờm, bộ ria mép cũng có màu xám nhưng tối hơn một chút. Chàng trai trẻ cũng cao như vậy, bất chấp bộ quần áo nặng nề, chàng ta có vóc người khá chuẩn. Khuôn mặt đã xuất hiện những nếp nhăn theo điệu cười, nhưng cử chỉ vẫn vừa duyên dáng vừa tràn đầy sức trẻ.

Cô gái đi giữa họ thu hút ánh mắt của Wyatt. Đầu tiên, anh nghĩ cô gái chỉ nhỉnh hơn một đứa trẻ chút xíu. Sau đó, nhờ cơn gió thổi bay vạt áo khoác khép hờ mà anh thoáng trông thấy bộ ngực đầy nữ tính và cặp hông cân đối trước khi chiếc áo được kéo lại.

Mái tóc cô màu mật ong non. Gần như vàng óng. Đôi môi đầy đặn, hơi mỉm cười vì điều người đàn ông mới nói và Wyatt bỗng ước mình là người làm cô mỉm cười.

Wyatt vừa nghĩ vậy thì cô gái dừng lại trước cửa. Anh nín thở khi cô bắt đầu quay lại. Hai ánh mắt bắt gặp nhau và Wyatt tưởng như mình có thể cảm nhận được hơi thở gấp của cô, mặc dù anh biết điều đó thật ngu ngốc. Anh ngẩn nhìn như người mất hồn.

Tuyệt đẹp, Wyatt nghĩ.

Ồ, cảm ơn.

Wyatt bị khóa chặt bởi cái nhìn chăm chú của cô đến mức không hề ngạc nhiên khi những suy nghĩ bỗng nhiên trôi vào tâm trí hay là kiểu trả lời kỳ lạ của mình.

Không có gì.

Vậy, Wyatt Hatfield, anh đang về nhà ư?

Đúng vậy.

Chúa ở bên anh, anh lính.

Tôi không còn là quân nhân nữa.

Anh sẽ luôn chiến đấu cho điều mình yêu quý.

“Lại đây Lane!”

Tiếng Toni vang lên, Wyatt chớp mắt và quay người, anh lùi về phía sau khi Lane đánh xe lên lề đường. Khi nhớ ra và nhìn lại, ba người đó đã biến mất trong cửa hàng. Một cảm giác mất mát kỳ lạ xuất hiện, như thể anh đã đánh mất đi sợi dây liên hệ với những điều bản thân cần biết.

Đầu hàng nhu cầu được gia đình quan tâm chăm sóc, anh để mình chìm trong đồng gối kê và chăn trùm. Khi họ sắp xếp xong để anh ngồi thoải mái ở băng ghế rộng phía sau, Wyatt đã sẵn sàng cho hành trình trở về nhà.

Trong khi anh lơ đãng nghĩ về cô gái ở trên phố thì chiếc xe băng qua ranh giới thị trấn Lerner’s Mill, rời khỏi Kentucky và hướng về Tennessee. Và cũng bất ngờ như lúc nhớ đến cô, Wyatt bỗng cứng người, trái tim đập dồn bên trong lồng ngực và anh chậm rãi ngồi dậy, nhìn chăm chú qua cửa kính phía sau về hướng thị trấn nhỏ trên núi, đang nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

“Chúa ơi,” anh thì thầm và quệt bàn tay run run ngang mặt.

“Wyatt, em yêu quý, em ổn chứ?”

Giọng Toni đầy lo lắng, cô chạm nhẹ vào vai em trai đầy quan tâm. Lane bắt đầu thả chân ga vì anh nghĩ Wyatt có thể bị say xe.

“Em ổn. Em ổn,” anh lẩm bẩm và thả người xuống chiếc giường họ làm cho mình ở băng ghế sau.

Wyatt không thể kể với hai người điều mình vừa nhận ra. Anh không có cách nào để tự giải thích. Nhưng anh biết, cũng như biết rõ tên mình, rằng cuộc đối thoại giữa anh và cô gái là có thật. Anh đã nghe thấy một cuộc đối thoại câm lặng, nhưng điều này... điều này... đã xảy ra... không thể nào.

“Vậy làm sao cô ấy biết tên mình?” anh thì thầm.

“Em nói gì cơ?” Toni hỏi.

Wyatt nghiêng đầu trên gối và nhắm mắt.

“Không có gì, chị ạ. Chẳng có chuyện gì cả.”

3. Chương 02 - Phần 1

Chương 2

Những đám mây trôi lững lờ trong gió tạo thành các hình thù rải rác trên bầu trời trang trại Hatfield, mở đường cho luồng không khí trong lành xuyên qua tầng khí quyển trên cao. Các đám mây cũng lộn xộn như chính tâm trạng của Wyatt lúc này. Trong thâm tâm, anh tin rằng chẳng bao giờ mình có thể lấy lại được sức khỏe, nói gì tới sức mạnh của ngày xưa. Nhưng bây giờ, ngoại trừ vết sẹo trên má và một chân chắc chắn sẽ đau nhức suốt phần đời còn lại mỗi khi trái gió trở trời, anh vẫn ổn.

Vấn đề là anh ở đây quá lâu rồi. Wyatt nghiêng người về trước, bám vào bậc cửa sổ và nhìn chăm chú xuống mảnh sân tràn đến đôi bờ Chaney Creek, trong khi dòng máu trong huyết quản vẫn sôi sục ước muốn ra đi.

“Cỏ bắt đầu xanh rồi.”

Hình như Toni không nhận ra nỗi khát khao không hề che giấu trong giọng nói em trai. Có phải anh đang buồn nhớ người vợ cũ, hay anh đã đánh mất điều gì đó thẳm sâu bên trong lòng mình mà giờ đây không thể tìm ra?

“Chị biết,” Toni nói và chuyển Joy sang hông bên kia, cố gắng không chú ý đến nỗi bồn chồn của Wyatt. Đó là em trai cô và đây là nhà của cậu, nhưng Wyatt không còn là bé trai từng đuổi theo cô xuyên qua các cánh rừng nữa. Cậu đã là một người đàn ông từ lâu, lâu lắm rồi.

Cô có thể nghe thấy nỗi khát khao của em trai và cảm thấy cậu cần rời khỏi đây, nhưng Toni sợ rằng một khi ra đi, Wyatt sẽ lại rơi vào nỗi phiền muộn mà từ đó họ đã đem cậu về nhà. Cô cố gắng tìm cách khích lệ Wyatt. Bé con cựa quậy không ngừng trên tay mẹ, với đến mọi thứ trong tầm tay. Toni mỉm cười và thơm lên má Joy, nhớ lại việc họ đang làm trong khoảng thời gian này năm ngoái cùng bức điện của Wyatt.

“Nhớ năm ngoái... khi em gửi bức điện không? Nó đến đúng dịp lễ Phục sinh. Em có biết không?”

Wyatt gật đầu, rồi nhoẻn miệng cười, nhớ lại Toni đã tức giận thế nào khi em trai can thiệp vào cuộc sống riêng tư của mình.

“Ít tuần nữa là đến lễ Phục sinh rồi. Năm ngoái, ai đó đã đến tặng Joy một bộ áo liền quần, có cả đôi tai màu hồng bên ngoài mũ trùm đầu. Trông con bé như một chú thỏ non. Bọn trẻ đưa nó chạy loanh quanh cả ngày, đứa nào cũng muốn chụp chung với Chú thỏ Phục sinh.”

Wyatt mỉm cười. Khi Joy nghiêng người với cái ấm trên bếp điện, anh đón lấy cháu, để chị rảnh tay làm nốt phần bánh pudding đang quấy dở.

Ngay lập tức, Joy túm tóc cậu mình và bắt đầu giật. Wyatt nhăn mặt, sau đó bật cười và bắt đầu gỡ đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt trên đầu.

“Này, kẻo bột ối! Đừng giật hết tóc của cậu Wyatt ra thế. Khi nào cậu thành một ông già mới cần làm thế nhé.”

Việc đó nhanh chóng trở thành một trò chơi làm Joy vui thích cười như nắc nẻ. Lúc đó, nỗi bồn chồn trong Wyatt cũng bị lãng quên cùng niềm vui sướng của con trẻ.

Đêm như dài hơn bởi những cảm xúc bồn chồn cũ kỹ bắt đầu trở lại. Wyatt đi đi lại lại trên sàn nhà cho đến khi phát ốm với căn phòng, anh lên khỏi nhà để ra đứng dưới mái hiên. Đêm không trăng dày đặc và tối đen như chẳng còn không khí. Say sưa trong tĩnh lặng, anh để bóng đêm bao quanh mình. Khi cảm giác yên tĩnh bắt đầu lắng dịu lại, anh ngồi xuống các bậc thềm, lắng nghe cuộc sống về đêm tràn đầy trong khu rừng của họ.

Anh vẫn tự nói với mình rằng chính những ký ức về vụ tai nạn cùng chuỗi ngày bị bỏ lỡ đã khiến anh tránh xa chiếc giường. Nếu nằm xuống, anh sẽ ngủ. Nếu ngủ, anh sẽ mơ. Những cơn ác mộng về tuyết và máu, về đau đớn và hỗn loạn. Nhưng điều đó không thực sự chính xác. Đó là do kỷ niệm về giọng nói của một cô gái không thoát khỏi tâm trí anh.

Anh sẽ luôn chiến đấu cho điều mình yêu quý.

Loại trừ những việc hiển nhiên, như anh muốn có một gia đình của riêng mình, thì chính xác câu nói muốn ám chỉ điều gì? Quan trọng hơn nữa là làm thế quái nào việc... việc đó... xảy ra giữa họ?

Toni đã nói hơn một lần rằng anh sống sót sau vụ tai nạn là có nguyên do và một ngày anh sẽ biết tại sao. Nhưng Wyatt muốn trả lời cho câu hỏi mà bản thân không biết nên đặt thế nào. Thực tế, anh cảm thấy như mình sống trong một hộp chân không và đang đợi ai đó đến xé dấu niêm phong.

Vào thời điểm đó, Wyatt Hatfield không phải người đàn ông duy nhất đêm nay đang chạm tới giới hạn. Quay lại thị trấn Larner’s Mill, Kentucky, một người đàn ông tên Carter Foster đang tiến tới bước đường cùng, cố gắng giữ sự tỉnh táo cùng người vợ của mình bằng những nỗ lực tội nghiệp.

Carter đi tới đi lui trước giường, ngày càng mất hết can đảm để nhìn Betty Jo đắp thêm một lớp trang điểm nữa. Với chiếc váy hở hang, cô ta khiến mình trông giống một á gái điếm. Những cử động chậm chạp như

đang muốn thách thức chồng.

“Bây giờ, em yêu quý, anh không muốn kiểm soát nhưng anh nghĩ mình có quyền biết em định đi đâu. Người dân trong thị trấn sẽ nhìn thế nào nếu em cứ đi đêm về hôm mà không có chồng bên cạnh?”

Hắn ghét âm điệu van vỉ trong giọng nói của mình, nhưng không thể tìm ra cách khác để tiếp xúc với người vợ bảy năm chung sống và rắc rối mới nhất của cô ta. Việc cô ta có rắc rối không quan trọng. Việc người dân thị trấn Larner's Mill không bao giờ phát hiện ra chuyện ấy mới là điểm cốt yếu. Trong nghề nghiệp của Carter, danh dự thể diện là tất cả.

Betty Jo uốn cong đôi lông mày được vẽ thật hoàn hảo, tiếp đó đâm một chiếc lược cài lên mái tóc và nâng cao phần tóc bới ra sau, cô ta trông cao thêm được vài phân cần thiết nhờ mái tóc đỏ thẫm. Phớt lờ lời than phiền của Carter, cô ta bước tới gần chiếc giường dài, đưa tay vuốt nhẹ xuống thân hình đầy đặn của mình và im lặng quan sát. Chiếc váy dệt trắng mới mua hôm qua trông đẹp hơn nhiều lúc còn treo trên mắc.

“Betty Jo, em không trả lời anh,” Carter nói, không nhận thấy mình đang cao giọng gấp đôi.

Sự im lặng lại bao trùm khi Betty đưa những ngón tay nhỏ nhắn lên cao hơn, đến bờ môi dưới, được phủ mịn bằng thỏi son đỏ Dixie với đường cong bay bướm. Khi cô ta bặm môi lại để màu son đậm hơn, Carter rùng mình, căm ghét bản thân vì vẫn còn thèm muốn vợ. Hắn đã không còn nhớ được lần cuối cô ta đặt môi lên cơ thể mình là khi nào.

“Carter, anh yêu, anh biết một phụ nữ như em cần không gian riêng mà. Khi anh mắc kẹt trong phòng xử án ngột ngạt đó cả ngày và trong phòng làm việc ở nhà cả đêm, em biết làm gì đây?”

Cái bĩu môi của cô ả khiến hắn giận dữ. Đến giai đoạn này trong cuộc hôn nhân, điệu bộ trẻ con chẳng đưa đến đâu cả.

“Nhưng cô là vợ của tôi,” Carter cãi lại. “Thật chẳng đúng đắn khi cô... hử...” Hắn lấy một hơi thật sâu và phồng má lên đầy thất vọng, không nhận thức được việc đó làm mình trông giống một con ếch.

Betty Jo xoay người hướng về phía chồng, tiếp đó xỏ chân vào giày và thích thú với sức hút mà đôi giày cao bảy phân rưỡi mang tới. Cô ta biết nếu có cơ hội để làm lại lần nữa, cô ta sẽ cưới một tay vận động viên, không phải một gã trí thức thế này. Cô ta ghê tởm cái lý do tầm thường khiến một người đàn ông mất đi mái tóc và biến dạng cái bụng. Khi hắn đi lại, nó lắc lư nhẹ nhàng từ bên này sang bên kia như bộ ngực lớn của một mẹ đàn bà không mặc phụ kiện. Cô thích những thớ bụng rắn chắc và cơ bắp cứng cáp. Carter Foster chẳng có gì cả. Thậm chí còn chẳng hay tập luyện. Nói thẳng thường ra, Betty Jo Foster là một phụ nữ đương tuổi xuân thì mà không được thỏa mãn.

Lờ đi những lời phàn nàn nóng nảy của chồng như thể đó là chuyện thường ngày ở huyện, cô ả cầm cái xắt lên. Và thật ngạc nhiên, hắn túm chặt lấy cánh tay vợ, lắc mạnh. Cái xắc rơi xuống, lạch dưới đôi chân bị kéo lê trên mặt đất.

“Chết tiệt, Betty Jo! Cô phải nghe tôi! Chuyện này không đúng đắn!”

“Này!” Cô ta giận dữ và không thể nhớ lần cuối Carter lên giọng với mình. Betty giật mạnh, cố gắng vùng vẫy ra khỏi bàn tay nắm chặt của hắn ta, nhưng những ngón tay của Carter càng siết chặt khiến cô ả mất hết can đảm.

“Carter! Anh làm tôi đau!”

“Thế thì sao?” Hắn gầm lên và đẩy vợ ngã xuống giường. “Cô làm tôi tổn thương.”

Cô ả bắt đầu hơi hoảng sợ. Hắn ta không bao giờ giận dữ. Ít nhất là chưa từng như vậy. Betty chẳng nghĩ gì, cuộn người để giữ cho mái tóc không bị rối và bắt đầu bò ra khỏi giường. Nhưng quay lưng lại phía chồng là sai lầm đầu tiên và cũng là cuối cùng của cô ta. Trước khi vợ mình kịp đứng dậy, Carter đã đè lên người cô ta, ấn chặt xuống đệm và gọi bằng những cái tên mà thậm chí cô ả không nghĩ rằng hắn biết.

Betty Jo la hét nhưng âm thanh không thoát ra được. Trọng lượng cơ thể hắn ấn cô ta xuống sâu và sâu hơn nữa vào tấm đệm, khi thân người Carter cố định trên hông vợ và đôi giày bắt đầu làm rách lớp quần tất, Betty nhận ra hắn ta đang ngồi trên người mình. Bị sốc, cô ta bắt đầu chống trả.

Vùng vẫy trong vô vọng, khi cố gắng trườn khỏi hần và thất bại, bàn tay cô ả bị ấn chặt xuống ga giường. Nỗi sợ hãi chuyển thành kinh hoàng khi tay hần vòng lấy cổ cô ta. Betty càn đá và vùng vẫy, Carter càn siết lại.

Một suy nghĩ kỳ lạ lướt qua đầu Betty rằng lão chồng đang làm rối mái tóc mình và màu son đỏ Dixie dính vào ga trải giường sẽ không thể giặt được. Đó cũng là những lo lắng cuối cùng trước khi các chùm sáng nhỏ bắt đầu vỡ ra dưới mí mắt cô ả. Sáng, sáng, sáng hơn nữa, chúng cháy rừng rực cho đến khi vỡ vụn trong một vùng trắng sáng đến lóa mắt.

Cơn thịnh nộ đưa Carter vào một trạng thái khác lạ bắt đầu rút xuống cũng đột ngột như khi nó đến. Hần run bắn lên và rùng mình, chậm chậm nới lỏng hai tay, khi ngồi ủ rũ trên người Betty, mặc cảm tội lỗi về cơn giận dữ bùng phát bất ngờ bao trùm lên hần. Hần không phải loại người bạo lực, cũng không biết giải thích thế nào cho bộ mặt này của mình.

“Chết tiệt, Betty Jo, tôi thực sự xin lỗi về chuyện đã xảy ra, nhưng cô đã điều khiển tôi suốt bao nhiêu năm rồi.”

Thật kỳ cục, Betty Jo không nói gì cả, hần bắn khoắn tại sao mình không làm điều này sớm hơn trong những năm qua và từ từ trượt khỏi mộng cô ta. Có thể nếu Carter kiên quyết từ khi những việc làm sai trái của vợ mới bắt đầu, hần sẽ không cần dùng đến hành động bạo lực thế này.

Carter vuốt nhẹ mái tóc và lau lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi vào hai bên quần. Thậm chí từ đây, hần vẫn có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên da tay mình.

“Dậy đi, Betty Jo. Không cần bĩu môi đâu. Cô luôn làm theo cách của mình dù tôi có thích hay không.”

Một lần nữa, cô ta lại im lặng. Carter nhìn chăm chăm từ đầu xuống chân vợ và nhớ lại ban nãy mình đã làm nát cái quần tất và làm bẩn chiếc váy. Khi trông thấy hần đã làm gì với phần phía sau chân váy, thế nào cô ả cũng sẽ nổi điên.

“Được rồi, tốt thôi,” Carter nói và dậm bước.

Lúc đi ngang qua chân giường, một chiếc giày thỉnh thoảng khỏi gót chân Betty và rơi xuống lớp ga. Hần dừng lại, đang định bình phẩm rằng cô vợ hần đã chọn nhầm người để cởi đồ, thì bỗng nhiên có điều gì đó ở tư thế kỳ cục của vợ đập vào mắt hần. Carter vươn người qua thành giường và ngáp ngừng vuốt ngón trở lên lòng bàn chân cô ta. Bất động! Điều ấy khiến hần chết khiếp. Betty Jo sẽ nhảy dựng lên vì buồn nếu bị làm thế.

“Ôi, Chúa ơi,” Carter thì thầm, chạy quanh mép giường, tóm lấy hai vai vợ. “Betty Jo, việc này không thú vị đâu!”

Hần lật lên, thấy tận mắt vết bắn màu đỏ thẫm của son môi trên gương mặt vợ cùng đôi mắt mở to vô hồn nhìn mình chăm chăm, hần bắt đầu lắc người cô ta.

“Betty, em yêu...”

Không một cử động.

Carter đập mạnh vào giữa ngực vợ và nhận ra không có áo trong, hần bắt đầu toát mồ hôi.

“Betty Jo, dậy đi!” Hần la hét và ấn lên xuống giữa ngực cô ta, cố gắng hô hấp nhân tạo, điều thực ra hần không biết.

Chuyển động duy nhất Carter nhận được là nhịp điệu đều đều lắc lư từ bộ ngực nảy nở của cô ta, khi hần nện mạnh vào đó, cố gắng làm cô ta hô hấp trở lại.

“Không! Chúa ơi, không!”

Bỗng nhiên Carter rút tay về bụng, như thể hần sẽ bị đốt cháy nếu chạm vào da thịt vợ. Hoàn toàn mất hết can đảm, Carter cảm thấy dịch mật trong bụng mình đang tăng lên và chỉ kịp chạy vào buồng tắm trước khi nôn thốc ra ngoài.

Nhiều giờ sau, hắn nghe thấy tiếng đồng hồ quả lắc điểm hai lần và nhận ra, sau bốn tiếng đồng hồ, rằng đã đến lúc thức dậy. Carter cười khúc khích về suy nghĩ của mình và lấy hai tay ôm mặt. Điều này thật ngớ ngẩn. Một người làm sao thức dậy được khi họ chưa nằm xuống? Xác Betty Jo nằm nguyên như khi bị bỏ lại, nửa trên giường, nửa dưới đất, như thể hắn không chắc sẽ làm gì nữa.

Và vấn đề của Carter đang nằm đây. Hắn không biết làm gì tiếp theo. Kể từ lúc đó, đã hai lần hắn nhắc điện thoại gọi cho cảnh sát và lần nào cũng dừng lại, nghĩ tới việc sẽ xảy ra khi họ đến. Hắn không có cách nào giải thích rằng tất cả là lỗi của cô ta. Rằng cô ta hủy hoại hắn cùng danh tiếng của hắn bằng những vết nhơ của cô ta.

Suy nghĩ này khắc sâu trong Carter. Đó là lỗi của cô ta. Và vì Chúa, hắn không cần phải trả giá!

Bỗng nhiên, một cách giải quyết tự nó xuất hiện, hắn lao khỏi ghế và cuộn cái xác trong tấm ga trải giường bẩn thỉu, tiếp đó buộc chặt nó lại bằng hai cái dây lưng. Một chiếc thắt quanh đầu, chiếc khác quanh mắt cá chân. Carter bước lùi lại để quan sát toàn bộ việc mình vừa làm và thần thờ nghĩ Betty Jo sẽ không muốn biết rằng mình đến với Chúa trong bộ dạng như một cái bánh ngô nghiền thịt. Không để bản thân có thời gian xem xét lại, hắn quẳng xác ả lên vai và mang đi theo kiểu lính cứu hỏa, ra khỏi bếp rồi vào trong gara, ném phịch xuống thùng xe.

Chộp lấy cái va li ở phía trong cùng buồng để đồ, hắn chạy nhanh vào phòng ngủ và bắt đầu ném hết các món đồ của vợ vào túi trước khi quay lại xe. Quẳng cái va li vào thùng xe cùng cái xác rồi, hắn cảm thấy rất thỏa mãn vì thấy mình phải nằm đè lên mới đóng thùng xe vào được.

Khi quay lại từ gara và hướng lên phố trên để đến một cái máy rút tiền, hắn thấy bất ngờ với những suy nghĩ ranh ma của mình. Hắn không bao giờ tưởng tượng bản thân có thể làm những việc thế này để trốn tội, chưa bao giờ có việc tương tự xảy ra. Nếu làm tiếp, sự việc sẽ giống như Betty Jo mang theo tiền chạy trốn. Với suy nghĩ đó, Carter tiếp tục hướng đến máy rút tiền duy nhất của thị trấn.

Khi dừng xe, luồng sáng phía trên máy rút tiền chói lòa đập vào mắt hắn. Carter nhảy ra khỏi xe, tay nắm lại thành hình quả dấm để đập vỡ lớp kính thủy tinh và bóng đèn, bóng tối bất ngờ bao trùm tất cả. Ít phút sau, tiền đã đầy túi, hắn quay lại ô tô và hướng ra khỏi thị trấn đến bãi rác thành phố.

Đến lúc này Carter thấy biết ơn vì Lerner's Mill quá nhỏ để đặt một cái cổng hay một chốt canh. Hắn lái xuyên qua thị trấn và đi lên hồ rác mà chẳng đánh động thứ gì ngoài một con ô-pốt thông thả qua đường trong bóng đêm.

Ra khỏi thị trấn, người hắn run lên vì cố gắng và phấn khích. Vứt cái va li qua mép hồ. Carter hít thở sâu và quan sát nó nảy liên tiếp xuống dốc. Hắn bắt đầu ngoác miệng cười khi đỡ lấy xác vợ từ thùng xe và ném cô ta xuống. Tuy vậy, tấm ga trải giường trắng bọc quanh người cô ả nổi bật lên như ánh đèn hiệu trong đêm. Carter có thể tưởng tượng những người hâm mộ hắn sẽ bị sốc nếu xác Betty được tìm thấy trong điều kiện đó. Phải che tấm ga đi.

Trong lúc đi một vòng để tìm kiếm thứ gì có thể đào được thì hắn trông thấy xe ủi đất bên đường.

Chính là nó, hắn nghĩ. Tất cả những gì cần làm lúc này là đẩy xuống một ít cát bùn lấp lên trên. Mai là ngày thu dọn. Lúc đó, các xe tải sẽ làm việc theo chu trình và đổ rác thải xuống, đây đúng là nơi phù hợp cho cô ta, bị chôn vùi cùng với rác rưởi.

Hắn phải mất một lúc để tìm hiểu cách sử dụng bảng điều khiển xe ủi, nhưng tuyệt vọng là một đốc công sắc sảo, và Carter Foster đã quá tuyệt vọng rồi. Trong vòng một tiếng, phần lớn đất bùn đã được đẩy lên cái hố mới nhất của bãi rác thành phố, và Betty Jo Foster được chôn cất cùng ít tôn kính hơn cô ta từng hi vọng.

Ít phút sau, Carter đã trên đường về nhà để tắm rửa và thay đồ. Hắn cho xe vào trong gara, ấn nút điều khiển và thở phào đầy thỏa mãn khi cánh cửa kéo sập sau lưng.

Mọi chuyện qua rồi!

Chân hắn lê từng bước vào trong nhà nhưng đầu óc luật sư đã sẵn sàng chuẩn bị cho vụ án mà hắn phải trình diện với đồng nghiệp. Việc hắn buộc phải hạ thấp bản thân chính xác là bao nhiêu vẫn còn trong tính

toán. Nếu họ chế nhạo sau lưng bởi vì hắn bị bỏ rơi, Carter không nghĩ mình sẽ để tâm. Người cười sau cùng sẽ là hắn.

Nhiều ngày sau đó, trong khi Betty Jo nằm một mình thổi rữa với rác rưởi ở Larner's Mill, Glory Dixon đang rà soát ngôi nhà lần thứ hai, nhìn sau lưng ghế, dưới các tấm đệm, cố gắng tìm chùm chìa khóa của mình. Nhưng cô chắc chắn có người khác gây ra việc này chứ không phải tại mình cầu thả.

Anh trai cô bước vào phòng bếp khi Glory đổ rác ra sàn và bắt đầu loại bỏ giấy. "J.C., anh có thấy chùm chìa khóa của em không? Em không thể tìm thấy chúng ở đâu cả."

"Không." Anh kéo cái bím tóc tết. "Tại sao em không tiên đoán ra nhỉ?"

Glory phớt lờ lời trêu chọc đó, cô kéo bím tóc lại từ tay J.C. "Anh biết nó không như thế mà. Em không bao giờ biết rằng bản thân sẽ trông thấy điều gì. Nếu làm được, em đã mách chuyện anh ăn trộm bánh mâm xôi của bà từ lâu rồi."

J.C. vẫn cười lớn khi cha họ bước vào nhà từ cửa sau.

"Con yêu, con đã sẵn sàng đi chưa?" Rafe hỏi. "Chúng ta đã có cả buổi sáng trước khi vào thị trấn."

Cô buông thông tay đầy thất vọng. "Con không thể tìm thấy chùm chìa khóa của mình."

Cha cô nhún vai và ngẫm nghĩ. "Tối qua, con cho cún vào nhà phải không?"

Vẻ hối lỗi trên mặt cô đủ để trả lời câu hỏi đó.

"Đáp án của con đấy," ông cầu nhàu. "Con chó hư đốn đó không nhai chìa khóa đâu, nó giấu đi rồi. Nếu may mắn, con sẽ nhìn thấy chùm chìa khóa một lần nữa."

"Chán thật," Glory lẩm bẩm, định đi ra ngoài tìm chú chó.

"Để đến lúc về đi," Rafe nói. "Bố có nhiều chìa khác. Nếu con không tìm thấy chìa của mình, chúng ta sẽ đánh lại. Bây giờ thì cầm danh sách hàng cần mua đi. Thật là lãng phí thời gian."

"Đừng quên bánh Twinkie của anh," J.C nói và đóng sầm cánh cửa bếp sau lưng khi ra khỏi nhà.

Glory bật cười vì yêu cầu của anh trai, ngoan ngoãn làm theo lời cha bảo. Khi cô và Rafe lái xe ra khỏi vườn, họ có thể trông thấy phần đuôi cái máy kéo John Deere ở khúc quanh. J.C. đang trên đường đến cánh đồng phía nam. Bây giờ là thời điểm làm đất cho vụ xuân tới.

4. Chương 02 - Phần 2

Carter đang diễn trọn vai người chồng bị bỏ rơi và kỳ cục thay, hắn thấy thích thú với sự thông cảm bất ngờ từ người dân thị trấn. Đường như họ thừa biết trò chơi bởi của Betty Jo nhiều năm nay và không hề ngạc nhiên chút nào trước trò mạo hiểm mới nhất này.

Khi đứng xếp hàng trước quầy giao dịch ở ngân hàng, Carter tự chúc mừng sự tỏa sáng của mình cùng kế hoạch mới nhất. Chuyện này sẽ như thêm kem vào bánh vậy.

"Tôi cần rút ít tiền từ tài khoản tiết kiệm để gửi vào tài khoản chi phiếu," hắn nói với nhân viên thu ngân. "Betty Jo gần như đã vét sạch của tôi rồi."

Cô nhân viên ngân hàng tặc lưỡi thông cảm và yêu cầu. "Tôi sẽ cần sổ tài khoản của ông."

Carter hơi kinh ngạc. "Tôi quên không mang theo."

"Đừng lo," cô ta nói. "Tôi có thể tìm trên máy tính. Sẽ mất thời gian đấy."

Khi nhân viên thu ngân vội vàng đi khỏi, Carter thư giãn hơn và lơ đãng quan sát căn phòng, khi đang để ý những kẻ ăn xin và người vay tiền thì hắn trông thấy một phụ nữ đi ngang qua sảnh quan sát mình chăm chú, như thể hắn bỗng nhiên mọc ra sừng và mụn cóc. Hắn liếc xuống khóa quần theo bản năng xem nó được kéo chưa, sau đó lén lút quệt ngang mặt, tiếp đó kiểm tra cái cà vạt có đủ dài không. Ngoại trừ vẻ quan tâm của cô ta thì mọi thứ đều ổn.

Hai lần hắn quay đi và nghĩ rằng khi mình quay lại, cô ta chắc chắn sẽ làm việc khác. Nhưng lần nào cũng thất vọng vì biểu hiện đó không hề suy chuyển. Khi nhân viên thu ngân quay lại, sự sốt ruột bắt đầu của hắn đã chuyển thành tò mò.

Hắn nghiêng người về phía trước, thì thầm thật nhỏ và nhanh. “Người phụ nữ kia là ai?”

Cô ta nhìn lên theo hướng hắn chỉ Glory bên kia phòng.

“Ai cơ?” cô ta hỏi.

“Cái cô tóc vàng ngồi cạnh người đàn ông nhiều tuổi. Người đang nhìn chăm chăm về đây ấy.”

Nhân viên thu ngân đảo mắt và khẽ khịt mũi.

“Ồ! Cô gái đó! Đây là Glory Dixon điên khùng cùng cha cô ta.”

Dixon... Mình biết người này. Năm ngoái mình đã săn chim cú ở chỗ ông ta cùng Tollet Faye và các con trai anh ấy.

Cô thu ngân mãi nói, không để ý thấy Carter đang tái nhợt đi. Hắn vẫn nhớ lời đồn từng được nghe về cô gái này và tưởng tượng cô ta có thể nhìn thấy máu trên người mình dù cô ta không thực sự ở đó.

“Cô ta tưởng mình là bà đồng. Tuyên bố rằng mình có thể nhìn thấy tương lai hoặc những chuyện vô lý khác. Cá nhân tôi không tin vào thứ rác rưởi đó. Bây giờ... ông muốn chuyển bao nhiêu?”

Carter đang run lẩy bẩy, tự nhủ mình không được tin những điều như vậy, nhưng lương tâm tội lỗi và cái xác đang mục rữa của Betty Jo thật khó vượt qua. Hắn nhìn thấy Glory Dixon đứng dậy, chỉ một ngón tay buộc tội về phía mình và hét lên “kẻ giết người” để tất cả cùng nghe thấy.

Và suy nghĩ đó đến ngay sau khi Glory bỏ tư thế bắt treo chân. Hắn hoảng sợ tin rằng cô sắp phát hiện ra rồi.

“Tôi vừa nhớ ra một cuộc hẹn,” hắn nói với nhân viên thu ngân. “Tôi sẽ quay lại sau.”

Cùng nỗi lo sợ trong đầu, Carter chạy trốn khỏi nhà băng và đi ngang qua phố lẫn vào một ngõ hẻm, mặc xác cô nhân viên muốn nghĩ gì thì nghĩ. lát sau, gia đình Dixon ra khỏi nhà băng và lái xe đi. Hắn nhìn theo, đến khi trông thấy họ rẽ vào bãi đỗ xe của một quán ăn ở góc phố rồi mới bót căng thẳng.

Được rồi, được rồi, có thể mình đã làm to chuyện, hắn tự nhủ và phỉu qua mặt trước áo complet khi quay lại văn phòng. Nhưng càng tiến xa thì Carter càng tin chắc mình đang đùa với lửa nếu không giải quyết gọn việc này. Trước khi kịp xem xét lại, hắn đã ngồi vào xe và lái ra ngoài thị trấn. Không có kế hoạch nào trong đầu. Chỉ có một đích đến.

Ngôi nhà gỗ nhỏ nép mình dưới dãy Núi Thông. Một chú cún khoang đang nằm trước hiên, gặm que củi. Carter quan sát đến khi con chó thông thả chạy về phía kho thóc, hắn đợi thêm một lúc lâu để chắc chắn không có ai trong tầm nhìn. Từ xa văng lại tiếng máy kéo đang cày xới cánh đồng. Khi hắn hướng đến ngôi nhà, một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua đuôi áo khoác.

Carter không biết mình định làm gì, nhưng hắn tự nhủ rằng phải làm một điều gì đó, hoặc tất cả kế hoạch kỹ lưỡng của mình sẽ đi tong. Nếu định bỏ qua khả năng Glory Dixon phát hiện ra bí mật đó, hắn đã gọi cảnh sát vào cái đêm phạm tội, thay vì gặp nhiều rắc rối để che đậy nó.

Tiếng ván lát sàn kêu kẹt do phải chịu đựng trọng lượng của Carter. Hắn gõ cửa và đợi, tự hỏi mình sẽ nói điều gì nếu có người ra mở cửa. Rồi hắn lại gõ cửa lần nữa, và lần nữa, nhưng không ai ra. Hắn nhìn quanh sân để đảm bảo không người nào thấy mình và lao mình vào cánh cửa. Nó kêu bốp như tiếng mở nút chai và Carter chưa kịp nghĩ mình cần làm mạnh hơn thì đã ngã nhào qua khung cửa, nằm sõng soài trên sàn trước khi lồm cồm bò dậy.

Bây giờ, hắn đã ở bên trong và những suy nghĩ trở nên loạn xạ. Cái chết của Betty Jo là một tai nạn. Nhưng những điều hắn đang nghĩ cách thực hiện là giết người có chủ ý. Đến lúc này, vấn đề còn lại là làm sao để che giấu vụ này mà không thành ra thú nhận vụ kia. Hắn đứng yên, để bản thân chìm vào các suy tính hành động. Khi quan sát chăm chú căn phòng, Carter trông thấy và tập trung chú ý vào chiếc bếp lò nhỏ trong góc.

Chất đốt là ga.

Hắn bắt đầu mỉm cười.

Một ý tưởng được định hình khi Carter tiến vào nhà bếp. Hai bàn tay run lên khi bắt đầu khám phá hoạt động bên trong của cái bếp lò nhà Dixon. Không mất nhiều thời gian để tìm ra và tháo rời mồi lửa. Hắn mở tất cả các ống dẫn và nín thở. Tiếng xì không thể nhầm lẫn của khí ga rò rỉ lấp đầy căn phòng yên tĩnh.

Quay cổ tay một vòng thật mạnh, Carter vặn cho đến khi một nút điều khiển vỡ ra. Để xem các người tắt cục cứng này thế nào, hắn nghĩ và nhanh chóng ra khỏi bếp.

Carter không hề ngu ngốc. Hắn biết rằng hầu như mọi thứ đều có thể đốt cháy nó - từ một tiếng chuông điện thoại đến tiếng tách đơn giản của công tắc đèn khi ai đó bước vào căn phòng. Dù không thể điều khiển được ai vào nhà đầu tiên, ít nhất hắn có thể chắc chắn ngôi nhà không bị thổi bay mà không ai ở trong.

Hắn cẩn thận nhấc cái ống nghe từ giá xuống và đặt sang một bên chỉ bằng ngón cái và ngón trỏ. Tiếng tút tút ồn ào từ ống nghe hòa lẫn với tiếng xì chết chóc phía sau lưng.

Khi kế hoạch chết người đã được thực hiện thì nỗi lo thoát thân bắt đầu lấn át tất cả. Carter chạy qua ngôi nhà ra ngoài hiên. Cẩn thận kéo cửa trước lại, hắn nhảy vào xe mình và rời khỏi nơi cái chết đang thấm dần qua từng căn phòng.

Trời đã chạng vạng tối. Màn sương đọng lại trên bãi cỏ và mặt trời, giống y như Humpty-Dumpty[1], đang rơi xuống bên kia đường chân trời, Rafe Dixon lái xe vào trong sân và đỗ phía dưới cái cây gần cửa trước.

[1] Nhân vật có hình thù như quả trứng trong bài đồng dao cho trẻ em, rất phổ biến ở các nước nói tiếng Anh. Nguyên văn bài đồng dao:

Humpty Dumpty sat on a wall,

Humpty Dumpty had a great fall.

All the king's horses and all the king's men

Couldn't put Humpty together again.

(Humpty Dumpty ngồi trên tường,

Humpty Dumpty rơi phịch xuống

Nào là bảy ngựa của vua, nào là đám người của vua

Cũng không gán Humpty lại được)

Ngay khi Rafe bước ra từ buồng lái, J.C. cũng tiến ra khỏi kho thóc. Glory đứng đưa đôi chân bên ngoài cửa xe, sau đó cô trượt khỏi ghế và vươn người mệt mỏi sau chuyến đi dài. Ở nhà thật tốt. Cô muốn chạy ngay vào để thay đôi bốt cao bồi bằng đôi dép trong nhà, cái quần bò vốn là quần soóc và chiếc áo sơ mi màu hồng dài tay cô đang mặc vốn là áo cũ của J.C. Nó dài quá đầu gối cô và mềm như bơ khi mặc vào người. Chúng là những món quần áo ưa thích của Glory.

Những việc lật lật mất nhiều thời gian hơn cô nghĩ, và không dưới một lần trong ngày cô tự nhủ, nếu biết tất cả là do cha lên kế hoạch thì mình sẽ không đi. Glory nghiêng người qua thành xe tải và nhấc cái bọc gần nhất lên.

"Thật đúng lúc," Rafe hét to và ra hiệu cho con trai đến giúp đỡ hàng. "Này, chàng trai, giúp chúng tôi một tay nào!"

J.C. chạy đến. “Cha! Nhìn này! Hôm nay con tìm thấy một đầu mũi tên nữa nhé.”

Cả Rafe và Glory quay lại để ngắm nhìn phát hiện mới nhất của anh. Việc sưu tập chúng đã trở thành đam mê của J.C. từ khi anh phát hiện chiếc đầu tiên nhiều năm trước. Bây giờ anh đã là một nhà sưu tập đầy khao khát và có hơn một trăm đầu mũi tên được đóng khung và treo trên tường phòng mình.

“Cái này tốt đấy,” Glory nói, lướt những ngón tay trên cạnh mũi tên và ngạc nhiên về trình độ của người làm ra. Mặc dù đã nhiều năm tuổi, nó vẫn có dáng vẻ cân xứng hoàn hảo.

“Đồ ăn sắp chảy nước ra rồi đấy,” Rafe đe.

J.C. nhướn cười và nháy mắt với cô em gái nhỏ, rồi thả đầu mũi tên vào túi áo. Mới đỡ được một bao hàng giúp cha, anh đã dừng lại để lục lọi cái bọc Glory đang mang.

“Này, Hoa Bìm Bìm, em có nhớ bánh Twinkie của anh không đấy?”

Cái tên thân mật hồi nhỏ làm Glory mỉm cười, cô lấy một gói đồ từ bọc của mình và thả vào trong bao của anh. Nhưng nụ cười trên môi cũng như hình ảnh thế giới trước mắt cô bỗng trở nên nhạt nhẽo.

Các giác quan nói với Glory rằng cô đang đứng trong sân nhà, được vây quanh bởi những người yêu mình nhất, nhưng đó không phải điều cô cảm thấy. Glory gần như không nghe nổi tiếng cha nói bởi trái tim cô đang đập quá mạnh trong lồng ngực. Từng hơi thở đều là một nỗ lực lớn và mặc dù cô cố gắng hết lần này đến lần khác để nói nhưng những từ ngữ không chịu bật ra.

Vật lộn để thoát khỏi tình trạng mất ý thức, cô bám lấy sàn xe, gắng gượng điều chỉnh lại các giác quan của mình. Cô có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng anh trai và cha tranh cãi việc đến lượt ai rửa bát đĩa sau bữa tối. Và khi tỉnh táo trở lại, tìm thấy từ ngữ để nói thì hai người đã ở trên thềm nhà.

“Cha ơi! Đợi đã,” Glory hét lên khi cha cô tra chìa khóa vào trong ổ.

Ngay từ chỗ mình đứng, cô biết đã quá muộn.

“Này, nhìn kia! Anh nghĩ mình vừa tìm thấy chùm chìa khóa của em!” J.C. hét lên, bật cười và chỉ chú chó con đang chạy ra từ kho thóc phía sau họ.

Phản xạ khiến Glory quay sang. Chắc chắn rồi, chùm chìa khóa đang đưa trên mép con chó khi nó gặm sợi dây da treo lủng lẳng từ chiếc vòng.

Và sau đó, mọi thứ xảy ra với chuyển động chậm chậm. Cô lao đảo, chạy về hướng ngôi nhà, chực gọi tên cha. Trong một góc tâm trí, cô lơ mơ nhận thức được tiếng hét đầy kinh ngạc của J.C. và tiếp đó, cánh cửa sau bị thổi bay khỏi bản lề rơi vào thùng xe. Sức ép từ vụ nổ ném Glory ra sân, bất tỉnh.

Khi lý trí quay trở lại, điều đầu tiên Glory cảm thấy là sức nóng sau lưng và chú chó con đang liếm mặt mình. Cô rên rỉ, không thể nhớ nổi làm sao mình lại ra nông nỗi này, và cố gắng trườn bằng đầu gối trước khi loạng choạng đứng dậy. Có thứ gì đó ướt ươn ướt chảy trên má, Glory chạm vào, những ngón tay cô dính đầy máu. Đến lúc đó Glory mới nhớ ra vụ nổ và bàng hoàng.

Cô tự nhủ rằng đây chỉ là một giấc mơ tồi tệ, và anh trai cô sẽ bước ra ngoài cửa với một cái bánh Twinkie trong miệng cùng một cái khác trên tay. Nhưng cô không thể lơ đi những cuộn khói đen dày ngoằn ngoèo bốc lên từ những tấm gỗ cháy, đánh dấu nơi từng là một căn nhà.

Vẫn không thể tin được vào mắt mình, Glory lao đảo bước về phía trước.

“Cha ơi?” Ông không trả lời. Giọng cô hét lên, run rẩy trong khi miệng lặp đi lặp lại tiếng la khóc. “Chaaaaa ơi! Không! Không! Chứa ơi, không! Có ai không? Giúp tôi với!”

Thứ gì đó ở bên trong cảnh rừng rợn kia nổ bùng. Một vụ nổ bên trong một vụ nổ. Kể từ đó cô bắt đầu la hét.

Kinh hoàng. Khiếp sợ. Tuyệt vọng.

Không từ ngữ nào có thể diễn tả cảm giác của cô lúc này. Chỉ biết rằng cô đã trông thấy kết cục của những người mình yêu thương nhất mà không cách nào ngăn lại được.

Glory khụy xuống và cảm thấy trên hai má mình, những giọt nước mắt đau đớn tột cùng nhỏ xuống cổ và rơi vào màn đêm. Sức nóng thiêu đốt da thịt và làm cháy sém mái tóc. Cô đã nghĩ đến việc đi vào đám cháy dở này. Cả cuộc đời, Glory bị tách khỏi đám đông bởi cô quá khác biệt, những người duy nhất chấp nhận và yêu quý cô là cha và anh trai. Nếu họ ra đi, ai sẽ yêu thương cô bây giờ?

Nhìn trân trân vào những cái lưới lửa vàng đang liếm phần còn lại của ngôi nhà, Glory bỗng thấy một hình ảnh khác chồng lên trên đó, cô cố gắng hướng đến nó, không tin nổi vào điều mình trông thấy.

Một người đàn ông! Đi khắp nhà họ, chạy từ phòng này sang phòng khác. Cô nhìn thấy mu bàn tay của hắn khi chúng rờ rẫm quanh bếp lò. Nhìn chúng vặn... nhìn chúng quay... nhìn chúng giết. Và rồi hắn chạy, tất cả những gì cô trông thấy là tấm lưng của hắn khi hắn rời khỏi cửa. Glory sờn tóc gáy khi phải đối mặt với một sự thật chỉ cô mới hiểu.

Ôi, Chúa ơi! Đây không phải một vụ tai nạn!

Lão đạo vì sợ hãi, nhưng ngay lập tức bản năng đã mách bảo cô mau tìm kiếm một nơi để trốn. Trong bóng tối, cô trượt chân ngã quỵ xuống. Vẫn trong cơn hoảng sợ tìm nơi ẩn nấp, Glory lồm cồm bò dậy hướng đến chỗ bóng tối mà chạy đến và mở cửa kho thóc. Chỉ khi đã ở bên trong, cô mới quay lại nhìn đằng sau, tưởng tượng hắn vẫn ngoài kia... ở đâu đó.

Tại sao có người muốn chúng tôi phải chết? Ngay khi câu hỏi đó xuất hiện, câu trả lời cũng đến theo. Không phải họ. Người phải chết là mình.

Cô lặn sâu hơn vào kho, chăm chú mở to đôi mắt trong bóng đêm, không thể tin vào điều đầu óc nhận ra. Cảm giác tội lỗi đến cùng với sự thật ấy có thể khiến Glory mất trí. Nhưng không. Cô không thể để kẻ giết cha và anh trai trốn thoát cùng điều hắn đã gây ra.

Nhưng ai... và tại sao? Ai có thể là người quan tâm đến việc cô sống hay chết?

Bản năng mách bảo cô đó không phải người lạ. Nhưng bản năng chỉ là vật thay thế tội nghiệp cho sự thật mà Glory không hề có. Điều duy nhất chắc chắn là cô cần một kế hoạch và thời gian.

Không có cách nào để biết cô đã bất tỉnh trong bao lâu nhưng hàng xóm nhất định đã trông thấy đám lửa và có thể sẽ đến trong ít phút. Ý thức tự vệ cảnh báo Glory phải lẩn trốn cho đến khi tìm thấy người có thể tin tưởng. Trong khoảng một ngày, tên giết người sẽ biết có hai hay ba cái xác trong ngọn lửa và sau đó kẻ cố gắng gây tổn thương cô sẽ đến tìm một lần nữa.

“Ôi, Chúa, con cần sự giúp đỡ,” Glory kêu van, và rồi nhảy dựng lên hoảng sợ khi có thứ gì đó như lông thú cọ nhẹ vào chân. Cô quỵ xuống, vòng tay ôm cổ chú chó nhỏ và nức nở. “Em không phải thứ chị cần, nhưng em là tất cả những gì chị có, phải không, người bạn nhỏ?”

Glory rên rỉ khi chó con theo bản năng liếm máu trên gương mặt cô. Cô đẩy nó ra rồi đứng lên. Nheo đôi mắt trên hàng mi ướt đầm, mím chặt môi, cô hếch cằm và tuyên bố với ngọn lửa.

Cha... J.C.... Con thề trước mộ mẹ... và mộ hai người, rằng con sẽ tìm ra hắn ta. Tất cả điều con cần là một chút giúp đỡ.

Một hình ảnh hiện ra ngay sau đó. Một gương mặt đàn ông xoáy vào tâm trí cô. Người từng là quân nhân. Người hiểu việc giết chóc. Một người lạ và là người, phải rồi, Glory tin tưởng còn hơn cả bạn bè.

Nếu tôi biết anh ở đâu, Wyatt Hatfield, tôi sẽ gọi anh trả nợ.

Nhưng tìm được một người không quen biết trong thế giới này còn kỳ diệu hơn việc cô sẽ phải đương đầu. Ngay lúc này, Glory cần phải ẩn náu và từ giờ cô không còn gia đình để giúp đỡ mình nữa.

Ngoại trừ...

Glory hít thật sâu. “Bà ơi!”

Chú chó con nghe thấy giọng cô liền rên ư ử phía sau, không chắc cô muốn gì. Nó nhận ra mình không hiểu từ Glory vừa nói...

Ngôi nhà của bà Dixon nằm ở bên kia thung lũng, có tuổi đời một trăm năm, một nơi trú ẩn nhỏ cất ra từ vùng đất hoang vu dày đặc cây và bụi rậm. Khi còn là một đứa trẻ, bà là mối liên hệ duy nhất của Glory với phái nữ và cô thường dành cả ngày ngồi trong lòng bà, được ru ngủ bởi giọng nói và những câu chuyện của người.

Glory hít một hơi sâu và nhắm mắt, tưởng tượng mình có thể nghe thấy tiếng bà lúc này.

Khi nào cháu phát mệt với cánh đàn ông, cháu yêu, hãy đến với bà già này. Cánh phụ nữ chúng ta nên gần bó với nhau, phải không nào?

May mắn lúc này của Glory chính là ngôi nhà gỗ của bà vẫn y nguyên như hồi cô ở đó. Sự hiện diện của nó như thể đáp lại lời cầu nguyện của cô. Glory mong rằng có ít người còn nhớ đến căn nhà này. Bố đã hứa với bà là sẽ không chạm vào hay thay đổi một vật nhỏ nào trong đó cho đến khi họ đặt bà vào lòng đất. Glory bỗng cảm thấy nhẹ nhõm vì trí óc bà đã không còn minh mẫn. Ít nhất bà cũng không phải chịu nỗi đau vì biết con trai duy nhất và đứa cháu trai đã lên thiên đường trước mình.

Ngôi nhà gỗ ở đó nhưng thức ăn thì không. Glory nhanh chóng ghé xuống tầng hầm, sử dụng ánh sáng từ trần hỏa hoạn để dẫn đường và đưa ngón tay lần sờ theo những chiếc vại đến khi tìm thấy điều mình muốn. Cô quay ra ngoài với vại đào trên một tay cùng khoảng một lít xúp trên tay kia. Từng đó là đủ để duy trì cho đến khi cô biết mình phải làm gì.

Sau đó, Glory và chú chó con biến mất trong bóng tối của rừng cây, ít phút sau, cô có thể nghe thấy âm thanh từ những chiếc xe ô tô cùng xe tải đang nghiêng lên quả đồi. Ai đó đã trông thấy trần hỏa hoạn. Ai đó sẽ cứu lấy phần còn lại của những gì cô yêu thương. Glory đã biến mất.

5. Chương 03 - Phần 1

Chương 3

Tiếng la hét ập đến không báo trước. Ngay giữa một giấc mơ mà anh không tài nào nhớ nổi. Wyatt ngồi bật dậy trên giường, bản năng sinh tồn hoạt động không ngừng nghỉ khi anh tưởng tượng Toni hoặc đứa bé đang trong tình trạng khẩn cấp cần giúp đỡ. Chỉ trong mấy giây, anh đã mặc quần bò và chạy như bay qua cánh cửa.

Wyatt trượt trên sàn hành lang đến khi dừng lại bên ngoài phòng em bé và nhìn vào trong. Không có vấn đề gì. Anh thở phào nhẹ nhõm, ngắm nhìn đứa trẻ nằm ngủ sấp với một bàn tay nắm chặt tấm chăn. Đứa bé ớn nên Toni sẽ không la hét vì nó. Điều đó có nghĩa là...

Lo sợ điều tồi tệ nhất xảy ra, Wyatt rón rén tiến xa hơn xuống phòng lớn, cầu cho mình không làm một tên trộm đang chuẩn bị giết người giết thật, và tự lấy làm lạ tại sao Lane Mondey không làm gì để đáp lại tiếng la hét của vợ.

Hơn một năm trước, Lane đã hạ một gã đàn ông to như con voi để cứu sống chị gái anh. Wyatt không thể nghĩ Lane cho phép ai đó lên vào đây và khiến gia đình mình gặp nguy hiểm. Trong ký ức của anh, bất cứ điều gì làm Toni la hét không thể là điều tốt đẹp.

Cánh cửa khép hờ để hai vợ chồng có thể nghe thấy tiếng con gái khóc. Wyatt đẩy cửa sang bên và nhìn vào. Lane nằm thẳng lưng, có vẻ đang say ngủ. Bên cạnh anh, Toni gối lên một cánh tay chồng và ôm hờ eo Lane. Thậm chí từ đây, Wyatt có thể nghe âm thanh nhè nhẹ, êm ái trong hơi thở của họ.

“Tạ ơn Chúa,” anh thì thầm và bốt căng thẳng, bước ra khỏi phòng nhẹ nhàng như lúc đi vào, cố gắng thuyết phục bản thân rằng đó chỉ là mơ. Nhưng tiếng hét nghe rất thật mà.

Wyatt đi dọc ngôi nhà, cẩn thận tránh bước vào những tấm ván cột kẹt, hướng đến phòng bếp để uống nước. Anh không thấy khát lắm, nhưng vào lúc này, lê bước trở lại giường chẳng có gì thú vị. Trái tim Wyatt vẫn

còn đập mạnh, khi anh lấy một cái cốc thủy tinh từ hộp tủ và tháo nước trong bồn rửa, để nước mát dần trong ống dẫn trước khi đổ đầy cốc.

Dòng nước trong lành dần chảy xuống và nỗi hoang mang cũng nguôi ngoai. Nếu phóng đại sự thật lên chút ít, anh có thể tự thuyết phục bản thân rằng nhịp tim mình đang trở lại bình thường. Đây chỉ là một giấc mơ tồi tệ. Thế thôi. Chỉ là một giấc mơ tồi tệ.

Wyatt.

“Cái gì?”

Anh quay người hướng về lối ra vào, nghĩ rằng Toni đang đứng đó với vẻ mặt lo lắng. Chẳng có gì cả ngoài tia sáng phản chiếu ánh đèn bảo vệ bên ngoài nhà, thoáng qua trên cửa sổ phòng khách và trên mặt sàn.

Wyatt... Wyatt Hatfield.

Bụng anh quặn thắt, anh thở sâu.

“Lạy Chúa.”

Giúp tôi.

Anh lắc đầu. “Điều này không thể xảy ra được.”

Chúa ơi... Ôi, Chúa ơi... giúp. Con cần sự giúp đỡ.

Anh đóng sập cánh cửa kính trên tủ và lên đi ra sau nhà, hít thật sâu lần nữa, những hơi thở lạnh lạnh từ bầu không khí mát mẻ trong đêm tràn vào phổi. Khi có thể suy nghĩ mà không còn cảm giác buồn nôn, anh ngồi phịch xuống bậc thềm, vùi đầu vào hai bàn tay, sau đó ngay lập tức kéo mạnh tay ra, không thể tin được điều mình cảm thấy.

Đôi tay lạnh... và chúng ướt. Anh đưa những ngón tay lên má và phát hiện nhiều vệt nước mắt.

“Mình đang khóc ư? Chúa ơi, mình đang khóc? Chuyện gì xảy ra vậy? Mình không khóc, vậy những dòng nước mắt này chắc chắn cần có một lý do rõ ràng.”

Nhưng giận dữ không thể che giấu cảm giác thất vọng ngập tràn đang dần thấm vào cơ thể. Anh thấy mình yếu ớt và kiệt quệ, vô vọng và bất lực. Lần cuối cùng Wyatt cảm nhận điều này là ngày anh lấy lại được tỉnh táo tại bệnh viện Kentucky, khi nhìn gương mặt mơ hồ của chị gái ẩn hiện đâu đó phía trên giường bệnh.

Anh nhớ mình đã coi chị gái như một thiên thần, người kiên nhẫn chịu đựng các anh em trai của mình suốt cuộc đời, nhưng chưa bao giờ Wyatt nghĩ tất cả thiên thần trên thiên đường đều có gương mặt giống chị. Ngày tiếp theo, khi Wyatt nhận ra mình chưa chết, nỗi lo lắng về khuôn mặt của các thiên thần phải nhường chỗ cho nỗi đau đang chế ngự tâm trí.

Bên trong vẻ tĩnh lặng của màn đêm, vang lên tiếng hú của một con chó từ vùng trống trải phía dưới bờ sông Chaney Creek. Âm thanh thật quen thuộc. Wyatt rung mình, cố gắng thư giãn khi những dây thần kinh đã bắt đầu ổn định trở lại. Tiếng hú khiến anh tưởng tượng. Ai đó đang điều khiển những con chó săn. Con mồi có thể là một con gấu trúc Mỹ, một con linh miêu Mỹ hoặc bất kỳ con vật nào khác, chuyện này chẳng mấy quan trọng. Đối với các thợ săn, chó săn và cuộc đi săn mới đáng quan tâm.

Wyatt lắng nghe, nhớ những ngày trong quá khứ cùng các anh em mình làm như thế, nhiều đêm mọi người ngồi quanh đồng lửa trại, kể nhau nghe những lời tán dóc giữa bóng đêm, uống cà phê pha trong bình, bảo rằng họ sẽ không phải cho lợn ăn ban ngày nữa. Họ lắng nghe những con chó săn của mình chạy khắp những ngọn đồi và lòng vực thật sâu trong các thung lũng.

Anh thở dài, gục đầu xuống hai bàn tay, ước rằng nhiều buổi đi săn đơn giản hơn và đúng mực hơn. Anh tự hỏi mình đã sai lầm ở đâu. Wyatt từng cưới Shirley với biết bao dự định tốt đẹp, nhưng rồi lại làm hỏng cuộc đời cô, cũng như cuộc đời chính mình.

Và giờ là thế này!

Anh không biết phải nghĩ gì. Anh đã sống sót sau một vụ tai nạn mà lẽ ra phải chết. Nhưng nếu việc đó làm rối loạn đầu óc anh trái với mong đợi, thì mục tiêu xây dựng một cuộc đời mới cho bản thân bỗng nhiên trở nên phức tạp hơn anh dự định rất nhiều.

Giúp. Tôi cần giúp đỡ.

Đầu anh ngẩng lên như một con thú đánh hơi không khí. Cánh mũi nở rộng, đôi mắt nheo lại thành hai khe hở tối màu và chỉ ánh lên chút tia sáng yếu ớt. Lần này, Wyatt biết mình không mơ mà đã hoàn toàn tỉnh giấc, đang đi chân trần trên hiên sau nhà chị gái. Anh biết điều mình nghe thấy. Giọng nói trong đầu. Rùng mình, ánh mắt anh chăm chú nhìn ra ngoài bóng tối, lắng nghe... chờ đợi.

Khi những tia nắng yếu ớt đầu tiên chuyển bầu trời từ màu đen sang xanh nhạt, Wyatt đứng dậy, đi vào trong nhà. Anh đã mất cả đêm, và phải tự vấn nhiều hơn anh có thể tưởng tượng, nhưng giờ đây anh đã biết mình phải làm gì.

Đầu đó dưới phòng lớn, Joy đang bập bẹ tập nói và Toni cười vang. Lane vừa mỉm cười trước những âm thanh đó, vừa cài khuy áo và vào phòng bếp để lấy một cốc cà phê. Anh đang đi thì nhìn thấy Wyatt đóng cánh cửa sau.

“Dậy sớm thế cậu?” Lane hỏi rồi khựng lại khi nhìn thấy vẻ mặt Wyatt, anh tóm lấy cánh tay cậu em vợ. “Chuyện gì vậy?”

Wyatt cố gắng giải thích nhưng không thể. “Em cần mượn một cái xe của anh chị.”

Lane hướng tới bình cà phê, tự cho bản thân thêm chút thời gian để hiểu yêu cầu bất ngờ đó, và lo lắng về những xúc cảm dữ dội trong giọng nói của Wyatt. Anh đồng ý không chút băn khoăn.

“Nó là của em,” anh trả lời.

Lane vừa suy nghĩ về những gì mình sẽ nói, vừa bật máy pha cà phê, trước khi giao nhiệm vụ cho Wyatt. “Em có thể nói với anh em định đi đâu mà sớm thế không? Đây đâu phải là Memphis, và theo như anh biết không có tiệm McDonald nào ở góc đường bên cạnh bày đặt ra món bánh mì kẹp xúc xích.”

“Em phải đi,” Wyatt nhắc lại. “Ai đó cần em.”

Thái độ của Lane thay đổi từ thoải mái sang nghiêm túc. “Tại sao em không nói vậy? Anh sẽ giúp.”

Wyatt lắc đầu. “Không, anh không hiểu. Quái quỷ, cái vấn đề này, em không hiểu. Tất cả những gì em biết là đêm qua, khi em thực sự tỉnh táo và ngồi quan sát bóng tối chuyển sang ban ngày, em nghe thấy ai đó liên tục gọi tên mình.”

Lane không thể hiểu được sự kỳ cục ở lời nói đó, nhưng can thiệp vào chuyện người khác không phải phong cách của anh.

“Em biết mình sẽ đi đâu chứ?” Lane hỏi.

Wyatt nhìn anh rõ, tự hỏi liệu anh có hiểu điều mình sắp nói.

“Em nghĩ, quay lại nơi mọi việc bắt đầu,” Wyatt nhẹ nhàng đáp, nhớ đến người phụ nữ bên ngoài bệnh viện và cách anh nghe thấy giọng cô... và cô nghe được anh. Anh đã bỏ qua việc này nhưng giờ đây anh không thể phớt lờ nó đi được nữa.

“Quay lại Kentucky?” Lane hỏi, không tránh khỏi ngạc nhiên.

Wyatt gật đầu.

Lane kiểm chế những câu hỏi quan tâm khác một cách khôn ngoan. Dù không hiểu điều Wyatt đang cố truyền đạt nhưng anh hoàn toàn tin chàng trai đó. Anh vòng tay ra sau và thui nhẹ vào lưng Wyatt.

“Vậy hãy mang đồ của em theo,” Lane nói. “Sẽ mất cả ngày lái xe đấy.”

Wyatt từng đi trên con đường này trước đó. Mùa đông năm trước và không có điểm đến trong đầu. Lần này, anh biết nơi mình đang đi, thậm chí biết lý do. Điều anh không hiểu là lực hút đang dẫn lối cho mình.

Càng đến gần Núi Thông hùng vĩ, anh càng chắc chắn mình đang đi đúng đường. Wyatt lái xe không nghỉ, chỉ dừng lại khi cần thiết, anh buộc bản thân phải đến thị trấn Larner's Mill trước khi trời tối. Anh không thể bỏ qua nỗi sợ hãi đang lớn dần và giọng nói mà anh vẫn luôn cố gắng lắng nghe bất chợt im lặng.

Khi chiếc xe tiến vào Larner's Mill thì mặt trời đã xuống lưng chừng núi, Wyatt vẫn không hề thấy khuây khỏa hơn như mong muốn. Tính cấp bách của cuộc tìm kiếm là một lời gợi ý mơ hồ. Cảm giác nôn nao dần bén rễ trong bụng anh và cho dù cố gắng hết mức, Wyatt không thể tìm được lời giải thích nào có lý có tình cho trạng thái kỳ lạ và cuộc tìm kiếm vô định này.

Khi tấp xe vào bãi đỗ của bệnh viện công cộng nhỏ bé và bước ra ngoài, Wyatt thấy mình muốn bỏ chạy. Nhưng chạy đi đâu? Thay vào đó, anh hít thật sâu và bước qua cửa cấp cứu.

Một y tá thoáng nhìn lên từ chiếc bàn gần cửa. “Tôi có thể giúp gì cho ông?”

“Tôi muốn nói chuyện với một bác sĩ ở đây.” Wyatt nói.

Cô lấy một trang giấy trắng trên bìa kẹp hồ sơ và cầm bút sẵn sàng viết.

“Tên của anh?” Cô nói.

“Wyatt Hatfield,” anh nói.

“Và triệu chứng của anh?”

“Tôi không ốm. Nhưng trước kia tôi từng ở đây. Cuối mùa đông, thật đấy. Tôi bị tai nạn xe hơi trong một trận bão tuyết. Tôi đã...”

“Tôi nhớ anh rồi,” cô kêu to và nhảy lên. “Bác sĩ của anh là ông Steading. Anh đã nhiều lần là chủ đề bàn tán trong bệnh viện.”

“Tại sao vậy?” Wyatt hỏi.

“Anh biết đấy,” cô nói. “Vì anh đã quá may mắn khi người cho máu xuất hiện. Với một nhóm máu hiếm và một trận bão tuyết và đủ lý do khác, chúng tôi không có cách nào để đến ngân hàng máu trong những thành phố lớn hơn như thường làm.”

Nét mặt Wyatt vẫn giữ nguyên khi anh chăm chú nghe những tiết lộ vô tình từ cô y tá.

“Đúng vậy, tôi chắc cô nói đúng. Tôi là một người may mắn.” Anh trao cô một nụ cười mà không biết. “Vậy, tôi có thể nói chuyện với bác sĩ Steading không? Đôi điều về vụ tai nạn mà tôi không nhớ. Tôi nghĩ đâu ông ấy có thể cung cấp vài trợ giúp.”

“Tôi hiểu,” cô nói và rất nhanh sau đó, Wyatt thấy mình trên đường ngang qua hành lang khu văn phòng tại chái nhà khác. Khi nhìn tấm biển tên, nhịp tim anh tăng vọt. Anh gõ cửa và bước vào.

“Bác sĩ Steading?”

Amos Steading nhướn một bên lông mày và đứng dậy, vươn qua mặt bàn, cánh tay đưa ra hết cỡ.

“Chúa ơi, trông cậu khỏe lên rất nhiều so với lần cuối tôi gặp,” ông nói, giọng ồm ồm lúng túng vang khắp gian phòng.

Wyatt đón lấy cái bắt tay và nhoẻn miệng cười. “Tôi cũng nghĩ mình khỏe hơn,” anh đáp.

Steading cau mày. “Nghĩ?”

Wyatt ngồi xuống và cố gắng không tỏ vẻ lo lắng, nhưng dường như anh không thể che giấu điều gì, kể cả một cảm xúc, trước con người từng trải có mái tóc hoa râm đó.

Steading khẳng khẳng. “Vậy cậu đi cả quãng đường đến đây chỉ để bắt tay tôi hả? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Wyatt hít sâu và trả lời.

“Tôi biết mình đã ở trong tình trạng nguy kịch khi được đưa đến đây,” anh đáp.

“Không,” Steading xen ngang. “Cậu sắp toi mạng rồi, chàng trai ạ.”

Wyatt tái nhợt nhưng vẫn cố chấp. “Lý do tôi đến là... tôi cần biết liệu, theo ý kiến ông, tôi có thể phải chịu đựng các dư chấn nào.”

Steading cau mày. Đó là điều cuối cùng ông mong chờ được nghe từ chàng trai này. Đôi mắt cậu ta trong sáng, cử chỉ trung thực, và cậu ta đi vào văn phòng của ông đầy chủ động.

“Tại sao?” Steading hỏi. “Cậu đang trải qua chứng mất trí nhớ, hay...”

Wyatt lắc đầu. “Không, không có điều gì như thế.”

“Vậy...?”

“Nên tôi muốn biết chính xác điều đã xảy ra với cái đầu mình,” Wyatt cầu nhàu.

“Cậu đã chịu một cú chấn động kinh khủng. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cậu bị hôn mê.”

Wyatt bắt đầu thấy thoải mái hơn. Có thể điều này giải thích những gì anh nghe thấy trong thời gian qua. Có thể đầu óc anh vẫn ở trong trạng thái điên khùng.

“Nhưng cậu không như thế,” Steading thêm vào. “Sau ca phẫu thuật, cậu bình phục rất nhanh. Chủ yếu là nhờ một cơ thể trẻ trung và khỏe mạnh.”

“Chết tiệt,” Wyatt lẩm bẩm. Một giả thuyết đã tiêu tan.

Lần này, cả hai lông mày của Steading đều nhướng lên. “Cậu thất vọng ư?”

Wyatt nhún vai. “Nó không giải thích gì nhiều.”

“Cho cái gì?” Steading gặng hỏi.

Điều cuối cùng anh muốn thú nhận, đặc biệt với một bác sĩ, là anh đang nghe thấy các giọng nói. Chẳng mấy chốc họ sẽ nhốt anh lại. Wyatt thay đổi đề tài.

“Tôi hiểu rằng mình đã được truyền máu.”

“Cậu được cho máu,” Steading sửa lại. “Và việc đó thật quá may mắn. Tất cả số máu trong bệnh viện đều không cùng loại. Tôi thì ổn thôi nhưng không nghĩ rằng mình có thể đưa cậu trải qua cuộc phẫu thuật mà không có máu, đó là chân lý rồi.”

“Tôi muốn cảm ơn người đã lo lắng cho mình đến mức đi ra ngoài trong cơn bão. Nếu không trái với chính sách của bệnh viện, ông có thể cho tôi một cái tên không?”

Amos Steading xịu mặt xuống. Ông đứng đưa ghế về phía sau và nhìn chăm chú lên một góc trần, cố gắng tìm cách hợp lý để nói.

“Nếu có vấn đề,” Wyatt tiếp. “Tôi sẽ hiểu mà. Chỉ là tôi đang cố gắng làm vài điều có ý nghĩa trong cuộc sống và lần theo những bước đi giúp mình vượt qua đêm đó có thể giúp ích.”

“Không phải thế,” cuối cùng Steading cũng mở miệng. “Cậu đã đến trễ một ngày.”

Wyatt ngồi thẳng dậy. Một tín hiệu cảnh báo vang lên trong thâm tâm rằng anh sẽ không thích điều này.

“Người phụ nữ trẻ đó... người cho cậu máu... cô ấy, cùng với gia đình, đã chết đêm qua. Tôi nghe thấy tin này khi đến bệnh viện sáng nay.”

Ôi, Chúa ơi! Ôi, không! Đó chẳng phải điều anh nghe thấy sao... tiếng ai đó gào thét nhờ giúp đỡ?

Giọng Wyatt vỡ ra, anh hắng giọng. “Chuyện đó xảy ra thế nào? Một vụ tai nạn xe hơi sao?”

“Không, một đám cháy tại nhà.”

Wyatt rùng mình, cổ không nghĩ tới nỗi kinh hoàng của cảm giác bị thiêu sống.

“Đúng vậy, cũng thật đáng tiếc, cô ấy và anh trai, cả hai còn quá trẻ. Đêm đó, khi nhân viên cứu thương kéo người cho máu vào phòng, tôi nhớ mình đã nghĩ đó chỉ là con nít. Trông chẳng lớn hơn bọn trẻ chút

nào cùng mái tóc vàng trắng và đôi mắt lớn màu xanh, chẳng có gì lạ khi tôi đoán sai tuổi cô ấy.”

6. Chương 03 - Phần 2

Lời mô tả của ông khiến Wyatt chú ý. Anh đã trông thấy một cô gái giống thế. Một cô gái với mái tóc như đôi cánh thiên thần, anh đã nhầm cô ấy là một bé gái cho đến khi cơn gió lang thang làm bay vạt áo khoác, để lộ ra dáng vẻ phụ nữ.

Wyatt tái nhợt đi, đưa hai tay ôm mặt. Có điều gì đó khiến cho người phụ nữ này trở thành người duy nhất Wyatt có thể chia sẻ bí mật.

Không hiểu sao, khi trạng thái cảnh giác trong Wyatt xuống thấp và sự phòng vệ yếu đi thì cô lại có thể bước vào suy nghĩ của anh. Anh không biết làm thế nào chuyện này có thể xảy ra, nhưng sau những gì nghe được, Wyatt chắc chắn rằng cô đã thực hiện việc đó một lần nữa đêm qua, có lẽ là bên ranh giới cái chết.

“Chúa ơi!” Anh thì thầm, gục người về phía trước và tựa hai khuỷu tay lên đầu gối, nhìn chăm chăm hình ảnh trên tấm thảm đến khi tất cả màu sắc đều biến mất.

“Tôi rất xin lỗi khi đã mang đến tin xấu đó,” Steading nói. “Cậu ổn chứ?”

Wyatt nhún vai. “Tôi không thực sự biết cô ấy. Tôi chỉ muốn bày tỏ lòng biết ơn trước lòng tốt của cô ấy. Thật đáng xấu hổ vì tôi đến quá muộn.” Và anh bất ngờ có một suy nghĩ. “Tôi muốn nhìn thấy. Ý tôi là, nơi cô ấy sống, ông có biết không?”

“Không, tôi không thể nói là mình biết. Nhưng cậu có thể hỏi cảnh sát. Anders Conway có thể cung cấp cho cậu.”

Wyatt đứng dậy. “Tôi làm mất thời giờ của ông quá, bác sĩ Steading. Cảm ơn đã giúp đỡ.”

Steading nhún vai.

Wyatt đi đến cửa thì ngập ngừng quay lại. “Bác sĩ?”

“Vâng?”

“Tên của cô ấy là gì?”

“Dixon. Glory Dixon.”

Nỗi đau xoáy thẳng vào trái tim Wyatt. “Glory,” anh lẩm bẩm một mình và đóng cánh cửa sau lưng.

“Chết tiệt,” Amos lẩm bẩm. “Thật sự... tất cả thật chết tiệt.”

Trên con đường gió thổi mịt mù, Wyatt phải cố xác định hướng đi bằng đầu óc đáng trí của mình. Anh đã vượt qua triền bên một ngọn núi ở Kentucky. Thế là đủ. Vừa nhớ lại các chỉ dẫn, anh vừa quan sát kỹ lưỡng một cây thông có thân vạm vỡ bên đường và chợt nhận ra mình sẽ phải rẽ trái sau khi đi qua nó. Khi anh quay một vòng bánh lái, những ánh sáng cuối cùng của vầng dương sắp lặn chợt xuyên qua những đám mây, rọi lên ngọn cây thông. Wyatt thả ga. Chính là cây thông ấy. Anh rà soát đường đi và chắc chắn trong vài dặm tới sẽ có một chỗ rẽ ngoặt sang hướng trái, dẫn đến một đoạn đường hẹp bản thủ, chỉ có một làn đường. Wyatt đi theo tới hết con đường đó.

Khoảng rừng trống bất ngờ xuất hiện, một phút trước con đường còn chìm trong bóng râm và rừng cây. Wyatt phanh gấp đến nỗi bánh xe trượt trên mặt đường, anh bấu chặt các ngón tay vào vô lăng, hơi thở gấp, hổn hển, đau đớn.

“Chúa ơi!”

Chẳng còn gì cả khi anh bước ra ngoài và đi bộ về phía đồng cột nhà cháy đen. Dải băng vàng của cảnh sát chẳng từ cây này đến cây kia và từ cột hàng rào đến tấm chắn trên phần còn lại của một chiếc xe thùng nhỏ - hình ảnh sống động cho thấy cái chết từng xuất hiện ở nơi này.

Cái cảnh vỏ máy rửa bát và máy sấy khô vẫn đứng ở nguyên chỗ cũ trong khi ngôi nhà đã biến mất gợi lên một cảm giác thật ghê sợ, nhưng đó là lời nhắc nhở mạnh mẽ cho thấy cuộc đời con người mong manh đến nhường nào. Khói vẫn tiếp tục bốc lên từ vài nơi như là điểm giao nhau của rầm nhà và một đồng những thứ khác, có lẽ nó sẽ không cháy âm ỉ lâu hơn nữa. Sức nóng kỳ lạ vẫn nán lại trong bầu không khí đang dần mát lạnh của ban đêm.

Wyatt đút hai tay vào túi, cúi người dưới sức nặng của cảm giác tuyệt vọng bao trùm nơi đây. Lúc anh cần giúp đỡ nhất, cô đã đến, vậy mà đêm qua, khi nghe thấy tiếng hét van nài giúp đỡ của cô, anh lại không thể trả lời. Gánh nặng tội lỗi dường như vượt quá khả năng chịu đựng của anh.

“Ôi, Chúa ơi, Glory Dixon. Đó là cô, có phải không? Tôi rất, rất xin lỗi. Nếu biết trước, tôi đã tới giúp cô rồi.”

“Anh thề chứ?”

Wyatt giật thột. Lần này, giọng nói anh nghe thấy là từ sau lưng, không phải trong đầu. Và khi thấy một người phụ nữ trẻ bước ra khỏi rừng cây, anh đã nghĩ mình gặp ma. Là cô ấy! Cô gái trên phố.

Anh liếc nhìn lại đồng hồ đeo tay, rồi nhìn thấy cô, không tin nổi vào mắt mình. Một chú chó con bất ngờ lao ra từ cánh rừng phía sau cô và bắt đầu nhảy chồm chồm quanh chân chủ. Wyatt chăm chú quan sát. Anh chưa bao giờ nghe nói về một hồn ma đi với một con chó.

Anh đứng yên, chiến đấu với mong muốn bỏ chạy. “Cô có thật ư?”

Glory thở dài và Wyatt tưởng như mình có thể cảm thấy luồng không khí chuyển động từ hơi thở đó. Cô tiến đến đứng trước mặt anh, anh nhìn xuống và thấy mình bị lạc lối trong ánh nhìn đăm đăm màu xanh ánh bạc. Có cơn gió vô định nhẹ nhàng thổi tung mái tóc trên cổ cùng bờ vai cô, trong một khoảnh khắc, các lọn tóc bay bổng bồng bềnh như những chiếc cánh nhỏ. Một lần nữa gợi Wyatt nghĩ tới các thiên thần.

“Tại sao anh đến đây?” Glory thì thầm. “Làm thế nào anh biết được?”

Tiếng nói của cô phá vỡ cảm giác ma quái, Wyatt chớp mắt, cố gắng lấy lại tinh thần tập trung vào thế giới xung quanh, vẫn chưa tin vào mắt mình, anh đưa tay níu lấy một lọn tóc của cô. Mặc dù chúng bóng mượt như tơ nhưng không có gì huyền bí trong đó.

“Tôi nghe thấy em gọi tên tôi.” Anh lẩm bẩm khi quan sát lọn tóc cuốn quanh ngón tay.

Glory thở dốc, hoảng hốt trước những điều anh vừa tiết lộ và bước lùi lại. Ôi Chúa ơi, con đã cho anh ấy nhiều thứ hơn là máu ư? Con đã cho đi một phần của mình sao?

Nhưng rồi nỗi kinh hoàng không thể lãng quên đã kéo cô trở về hiện thực, ánh mắt chăm chú của Glory hướng đến đồng hồ cháy đen, và không hề báo trước, những giọt nước mắt tuôn rơi, chảy xuống má trong niềm đau đớn câm lặng. Wyatt rên rỉ và mở rộng vòng tay, anh ngạc nhiên nhìn cô tiến vào cái ôm của mình không hề do dự.

Trong thâm tâm, việc ôm cô giống như cố gắng ôm lấy ánh nắng mặt trời. Cô tỏa sáng, mỏng manh và dường như đang đưa trong vòng tay theo từng nhịp đập trái tim anh. Đôi vai cô run rẩy vì đau buồn và tiếng nức nở bị giữ lại trong câm lặng như thể nỗi đau đớn cực độ của tinh thần sẽ không được phép thoát ra ngoài.

“Tôi rất tiếc về chuyện gia đình em,” Wyatt nói nhẹ nhàng, và khép chặt tay cho đến khi cô đứng trọn trong cái ôm của anh. “Nhưng mọi người sẽ rất vui khi biết em còn sống. Tôi sẽ đưa em trở lại thị trấn sớm nhất có thể.”

Người Glory mềm lả đi và trong giây lát, anh đã nghĩ cô sẽ ngất. Thay vì thế, dường như cô có những cử động thoái lui. Cảm thấy trạng thái khó chịu của cô, ngay lập tức anh nói lỏng vòng tay.

“Tôi không thể quay lại. Chưa phải lúc,” Glory nói nhanh.

Wyatt không thể giấu vẻ ngạc nhiên. “Tại sao không?”

“Bởi vì đây không phải là một vụ tai nạn. Bởi vì có ai đó cố gắng giết tôi, nhưng cha và anh trai tôi lại phải gánh chịu việc đó.”

Trước khi kịp suy nghĩ, Wyatt đã ôm Glory trong tay. “Chuyện quái gì khiến em nghĩ, ‘có ai đó cố gắng giết tôi’? Em muốn nói đám cháy đã được sắp đặt trước ư?”

“Ban đầu nó không phải một trận hỏa hoạn, mà là một vụ nổ. Ngọn lửa đến sau.”

Không thể nhìn vào anh, cô quay đi. Anh bị ràng buộc bởi sự ngờ vực. Tất cả mọi người đều thế.

“Được rồi, chết tiệt,” Wyatt càu nhàu. “Vậy em phải kể cho cảnh sát trưởng. Ông ta sẽ biết phải làm gì.”

Glory quay lại và lần đầu tiên kể từ khi cô bước ra khỏi cánh rừng, Wyatt trông thấy một tia sáng nơi đôi mắt và nghe thấy ngọn lửa trong giọng nói của cô.

“Không! Anh không hiểu! Họ sẽ đến vào ngày mai... hoặc ngày kia... để xem xét đồng đồ nát. Khi làm việc đó, họ sẽ chỉ tìm được hai cái xác, không phải ba. Và sau đó kẻ đã gây ra việc này sẽ cố gắng thực hiện một lần nữa. Tôi cần thời gian để cố gắng tính toán những việc phải làm.”

Wyatt cau mày. “Ý em là gì, ai đã làm việc này? Tôi nghĩ em biết.”

Cô lắc đầu.

“Làm sao em biết đây không phải một vụ tai nạn?”

Glory ngẩng cao đầu, bắt anh ngừng tranh cãi bằng một ánh mắt sắc lạnh không thể lơ đi.

“Tôi nhìn thấy nhiều điều. Đôi lúc tôi biết những việc trước khi chúng xảy ra, đôi lúc tôi nhìn thấy chúng xảy ra. Nhưng dù thế nào, những điều đó cũng thành sự thực... tôi biết điều mình biết.”

Wyatt hít thật sâu. Anh biết đó là sự thật. Ngay bây giờ, anh không còn nghi ngờ rằng cô có thể... chỉ là có thể... làm nhiều thứ hơn lắng nghe. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô có thể nhìn thấy trước? Sẽ thế nào nếu cô nói sự thật?

“Em đang nói rằng em là một bà đồng sao?”

“Vài người gọi tôi như thế.”

Wyatt im lặng, cân nhắc từng phần trong lời thú nhận của cô.

“Tại sao em đến bệnh viện giúp tôi?”

Cầm cô run run nhưng những lời nói ra đều chắc chắn. “Tôi đã nhìn thấy tai nạn của anh khi nó xảy ra. Tôi nghe thấy tiếng kêu nhờ giúp đỡ... và bởi vì tôi có thể, nên tôi đến.”

Bất chấp khả năng có thể bị cự tuyệt, Wyatt với tới khum tay ôm lấy gương mặt cô. Thật vui, cô đã chịu đựng cử chỉ thân mật đó, cô còn có vẻ nhận được nhiều sức mạnh từ sự an ủi ấy nữa.

“Tôi có thể cảm ơn em thế nào đây, Glory Dixon?”

“Bằng việc đừng đưa tôi đi. Bằng cách giúp tôi sống sót đến khi có thể tìm ra tại sao... và ai... và...”

“Tôi sẽ làm. Nói cho tôi biết việc đầu tiên đi.”

Glory lại lảo đảo. Wyatt với tới nhưng cô đẩy anh ra. Đôi mắt chăm chú của cô tìm đến bìa rừng quanh đồng gạch vụn, luôn trong trạng thái cảnh giác trước một mối đe dọa ẩn nấp. Nỗi sợ hãi bị tìm thấy giờ đã là một người bạn đồng hành.

“Anh cần giấu chiếc xe. Có thể lái nó vòng ra sau kho thóc, bên ngoài bãi cỏ.”

“Nơi em đang... ừm...?”

“Đang trốn?”

Anh gật đầu.

“Khi anh đỗ xe xong, tôi sẽ chỉ, nhưng chúng ta cần nhanh lên. Đêm nay không có trăng, cánh rừng lại rậm rạp và tối tăm.”

Wyatt hướng về phía chiếc xe và khi đi theo chỉ dẫn của cô xuyên qua các con đường hẹp, anh tự hỏi mình nhảy vào việc này để làm gì. Cho đến lúc ánh sáng từ chiếc đèn pha ô tô chiếu rọi gương mặt xinh đẹp của cô, cho anh trông thấy nỗi đau ẩn giấu trong đôi mắt ấy, anh biết mình không quan tâm. Cô đã giúp anh. Ít nhất anh cũng phải trả được món nợ này.

Ít phút sau, hai người đi khỏi chỗ đỗ xe, men theo phần còn lại của một con đường đã bị cây bụi và cỏ dại mọc che lối. Không khí ẩm ướt. Sương ngày càng dày trên bãi cỏ, làm bắn ống quần bò của họ và thấm qua lớp đế giày. Trong khi chiếc túi Wyatt đang mang cứ bị mắc vào những cành cây to mọc thấp thì Glory đi ngang qua các bụi rậm mà không để lại vết tích gì. Dường như vẻ ngoài mỏng manh, thanh tú của cô chỉ là lường gạt. Anh ngờ rằng cô đi ngang qua cuộc đời cũng như đi qua những cái cây đó - đều có mục đích cả.

Chú chó con chạy dưới chân họ, sủa vang lên với niềm vui sướng. Nó vừa chạy vừa đưa cái mũi đánh hơi trên mặt đất, đôi tai dài lắc lư. Nhưng chỉ bằng một tiếng sủa từ Glory, cậu nhóc im bặt.

Có thứ gì đó im ắng và u tối đến từ một cái cây trên cao, lướt ngang trước mắt họ. Theo bản năng, Glory giơ hai tay lên và há hốc miệng. Khi cô định bỏ chạy, Wyatt tóm lấy cô.

“Tôi nghĩ đó là một con cú.” Anh nói dịu dàng và ôm lấy Glory cho đến khi cô bình tĩnh trở lại.

“Xin lỗi,” cô đáp. “Thường thì tôi không hay giật mình. Chỉ là...” Những giọt nước mắt nặng dần trong giọng nói, cô đẩy mình khỏi cánh tay anh và tiếp tục đi.

Tuy tầm nhìn gần như bằng không nhưng Glory vẫn di chuyển chắc chắn về phía trước và Wyatt theo sau không chút băn khoăn. Những sinh vật ban đêm lần trốn khi hai người đi qua, rồi nhón nháo quay trở vào hang hốc, đột nhiên cảm thấy không còn chắc chắn vào thế giới của mình nữa. Wyatt nghe thấy tiếng sột soạt trong lớp cỏ dày bí ẩn, mặc dù biết nó là gì, anh vẫn không thể ngăn cơn rùng mình lo lắng. Chốn này khác xa ngôi nhà an toàn và thoải mái tại Tennessee nơi anh đang hồi phục. Nó gợi nhớ quá nhiều đến những cuộc tập huấn bí mật anh từng tham gia, ở những nơi giờ đã bị lãng quên.

Wyatt giữ chặt cái túi trên vai, thầm ước đây là một khẩu súng thay vì cái túi đồ lè. Đôi khi, Glory dừng lại lắng nghe cẩn thận những âm thanh từ rừng cây vừa đi qua, xem xét điều mình nghe thấy có khác điều mình biết hay không. Sau một lúc, cô sẽ tiếp tục đi không nhìn lại, bởi Wyatt đã đến và anh vẫn đang theo sau.

Ngay khi anh tự hỏi phải chăng họ sẽ đi bộ cả đêm thì hai người tiến vào một khoảng trống quang đãng. Thêm lần nữa, Glory dừng lại, cô túm lấy ống tay áo sơ mi của anh và nhìn chằm chằm xuyên qua bóng tối, tìm kiếm điều gì đó bên ngoài kia.

Bản năng đã đưa Wyatt an toàn trải qua nhiều chuyến đi làm nhiệm vụ nói với anh rằng mọi thứ đều tốt đẹp.

“Tất cả ổn mà.” Anh nói và lần này nắm lấy tay cô, dẫn đến lối đi vào ngôi nhà gỗ bên cạnh sân.

Đêm tối không thể che giấu sự xoàng xĩnh của nơi trú chân nhỏ xíu này. Không có gì ngoài bốn bức tường và cái mái ván lợp nghiêng, một cái ống khói bằng đá mọc lên từ góc nhà, cùng hai khung cửa sổ chật hẹp trên mặt trước, nhìn chằm chằm vào họ như một cặp mắt buộc tội trong bóng tối.

Glory rùng mình lo lắng, sau đó lôi chìa khóa từ túi quần ra. Khi siết nó trong tay, cô thầm biết ơn cha đã giấu chiếc chìa này ở đây, nếu không thì cô đã không thể vào nhà đêm hôm trước.

Wyatt lắng nghe mọi động tĩnh từ cánh rừng quanh họ trong lúc cô loay hoay với ổ khóa, khi cánh cửa mở ra cùng tiếng cọt két khe khẽ, cô cầm tay dẫn anh vào nhà với lời chào khá kỳ quặc.

“Chúng ta về nhà rồi,” cô nói.

Khi đi theo cô, anh bỗng có một cảm giác kỳ cục nhất trần đời, rằng cô nói đúng.

7. Chương 04 - Phần 1

Chương 4

“Đừng bật đèn.”

Ngón tay Wyatt dừng trên mép công tắc. Nỗi hoảng sợ trong giọng nói của Glory quá thật nên không thể phớt lờ.

“Em nghiêm túc chứ?”

Glory gật đầu, rồi nhận ra trong bóng tối, Wyatt Hatfield không thể trông thấy mặt mình.

“Đúng vậy. Tôi nghiêm túc. Hãy đợi ở đây. Tôi có một cây nến.”

Wyatt làm theo lời dặn. Anh để túi đồ lều xuống, đóng cánh cửa phía sau lưng và ngẫm nghĩ về bóng tối trong này dày đặc chẳng kém cánh rừng họ vừa đi qua. Lát sau, anh nghe thấy tiếng quẹt diêm vào gỗ và tập trung nhìn ngọn lửa nhanh chóng bùng lên đầu que diêm, một cái bốc bắt lửa cháy rừng rực. Một lần nữa. Wyatt bị ấn tượng bởi vẻ đẹp mong manh của cô.

“Chó con ở bên ngoài có ổn không?”

“Có,” Glory nói. “Theo tôi.” Wyatt nhặt túi. “Đây là nơi anh sẽ ngủ,” cô nói và treo cây nến lên phía trên đầu, giúp anh lơ mơ quan sát được căn phòng bé xíu và chiếc giường đơn. “Tôi ở ngay bên kia phòng lớn trong giường bà.”

“Bà ư?”

“Mẹ của cha tôi. Đây là nhà gỗ của bà. Bà là tất cả gia đình còn lại của tôi.” Và rồi khuôn mặt cô méo xệch lại, những giọt lệ long lanh nơi khóe mắt. “Vấn đề duy nhất là bà đã chín mươi một tuổi và đang ở viện dưỡng lão. Phần nửa thời gian bà không còn nhớ tên mình, huống chi là tôi.”

Khi cô đi khỏi, Wyatt đặt chiếc túi trong buồng và theo cô qua phòng lớn bên kia, quan sát cô để cây nến lên chiếc bàn đầu giường, tiếp đó chạy tới kiểm tra tấm rèm cửa để chắc chắn không có ánh sáng lọt ra bên ngoài.

“Glory?”

Cô lặng đi, sau đó chậm chậm quay người lại. “Chuyện gì vậy?”

“Nói chuyện với tôi nhé.”

Cô biết nỗi bối rối của anh, nhưng không chắc mình có thể giúp anh hiểu. Với một tiếng thở dài, cô ngồi phịch xuống góc giường, nhẹ nhàng rê các ngón tay theo đường khâu trên tấm chăn tự làm, nhận thêm sức mạnh từ người phụ nữ đã khâu nó, sau đó gập người để cởi đôi boots. Glory kéo mạnh một lần, tiếp lần thứ hai, và không hề báo trước, những giọt nước mắt bắt đầu lặng lẽ tuôn rơi từ trái tim tan vỡ.

Wyatt chùn bước trước cảm giác đau đớn đã lấp đầy khoảng không nhỏ bé. Anh quỳ xuống không suy nghĩ, ôm lấy chân cô và tháo một chiếc boots rồi tiếp chiếc còn lại, sau đó ngồi lên giường,

“Nằm xuống đi.”

Giọng nói dịu dàng của anh giải thoát cô. Glory cuộn mình lại như một quả bóng và khi những tấm chăn trùm lên vai, cô bắt đầu nức nở.

“Anh ấy đang cười,” cô thì thầm,

Wyatt cau mày. “Ai đang cười cơ?”

“Anh trai tôi, J.C. Một phút trước, anh ấy đang bối rối túi đồ để tìm bánh Twinkle và cười nhạo những gì con cún đang làm, thì mọi thứ nổ tung.” Cô thở sâu, run rẩy, cố gắng nói trong tiếng nức nở, “Tôi nên ở đó cùng họ mới đúng.”

Wyatt thăm nguyên rủa. Nỗi đau của cô thật quá sức chịu đựng của anh. Anh muốn ôm cô nhưng khoảng cách xa lạ trong mối liên hệ kỳ quặc đã ngăn anh lại. Cô từ từ lật người, nhìn anh qua đôi mắt xanh bạc trong khi gáy sờn gai ốc.

“Hơn năm thế hệ qua, tôi là bé gái đầu tiên được sinh ra trong gia đình Dixon. Mọi người kể rằng mắt tôi đã mở ngay khi vừa chào đời và lúc bà đặt tôi lên bụng mẹ, tôi đã ghéch đầu lên nhìn khuôn mặt mẹ mình và mỉm cười. Một tiếng sau, mẹ băng huyết rồi qua đời, mặc dù ở phòng khác nhưng bà kể rằng, vào lúc mẹ trút hơi thở cuối cùng, tôi bắt đầu khóc. Bà gọi đó là ‘thấu thị’. Tôi nghĩ nó giống một lời nguyện hơn.”

Wyatt gạt những lọn tóc rối che mắt cô, rồi vuốt từ đỉnh đầu xuống bờ vai. “Điều đó đã cứu tôi,” anh nói nhỏ.

Cô nhắm mắt. Nước mắt trượt khỏi khóe mi và chảy xuống thái dương rồi lặn vào trong tóc.

“Tôi biết.” Miệng cô méo xệch đi khi găng nói về nỗi đau. “Nhưng tại sao tôi không thể cứu cha và J.C.? Tại sao, Wyatt Hatfield? Nói với tôi tại sao đi?”

Không thể lờ đi nỗi buồn đó, Wyatt đưa tay xuống dưới đôi vai Glory, nhắc cô khỏi tấm chăn, đặt vào lòng mình. Anh tựa cằm lên mái tóc mềm và để cô tựa vào người mình.

“Tôi không biết cách trả lời những câu hỏi tại sao trên thế giới này, Glory Dixon, tôi chỉ biết cách giải quyết chúng. Và tôi thề, tôi sẽ bảo vệ em an toàn cho đến khi họ tìm ra người đàn ông phải chịu trách nhiệm.”

Anh đã hứa và sự chân thành của lời hứa đó cho cô hi vọng. Có lẽ họ sẽ cùng nhau làm được việc này.

Tôi rất vui khi anh ở đây, Glory nghĩ.

“Tôi cũng mừng vì mình đã đến,” Wyatt thì thầm.

Glory lạnh người. Anh đã đọc suy nghĩ của cô và trả lời mà không nhận ra. Khi để bản thân đón nhận sức mạnh từ anh, cô phải đối mặt với sự thật là mình đã không chỉ cho anh một dòng máu. Chuyện đó nghe như không khả thi và không nên xảy ra, nhưng đó là cách giải thích duy nhất có lý.

Một con chó chạy ngang qua trước mũi xe khi Wyatt rẽ ngoặt ở một góc đường trong thị trấn Larners Mill, đích đến là đồn cảnh sát địa phương dưới phố. Anh biết nó ở đâu. Anh đã ở đó ngày hôm qua để hỏi đường đến nhà Dixon. Mọi người đều rất thân thiện nhưng Wyatt không chắc cảnh sát trưởng của một thị trấn nhỏ bé và hai cộng sự bán thời gian sẽ đứng lên tìm kiếm kẻ giết người. Khi lái xe khỏi sân sáng sớm nay, không ai buồn dừng họ lại và hỏi tại sao cả hai lại ở gần hiện trường thế. Nhìn bề ngoài, có vẻ họ hướng đến những kẻ say rượu và vi phạm giao thông nhiều hơn việc theo dõi tội phạm. Anh hi vọng mình đã nhầm. Khi Wyatt dừng xe bên lề đường, Glory đã có vẻ hết sức căng thẳng.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi,” anh nói.

Đôi mắt cô mở to, ngấn nước, miệng cô mím chặt. Anh có thể thấy cô đang đi đến tận cùng sợ hãi.

“Họ sẽ không tin tôi đâu,” Glory nói, nhưng khi Wyatt cầm lấy đôi tay cô, nỗi hoảng sợ lùi xa dần.

“Họ có tin em hay không chẳng phải là vấn đề, nếu như họ bắt đầu điều tra. Thêm nữa, đừng quên Lane đang đến.”

Glory gạt đầu, nhớ lại cú điện thoại sáng sớm nay gọi cho anh về Wyatt.

“Có một cảnh sát Liên bang bên cạnh không gây hại gì đâu,” Wyatt nói thêm và liếc nhìn đồng hồ. “Thực ra, tôi đã nói dối là anh ấy sẽ ở đây trước khi trời tối.”

Glory cắn môi trên và nhìn qua chỗ khác.

“Em phải tin tôi, cô gái.”

Cô quay đầu và Wyatt thấy mình đang nhìn sâu vào đôi mắt đó, chơi với chống chọi lại cảm giác rơi xuống sâu hơn nữa, tới một nơi không lối thoát. Sau đó, cô chớp mắt và anh nhận ra mình vừa nín thở. Vừa thăm cầu nhàu với bản thân, Wyatt vừa giúp cô ra khỏi xe.

Khi họ đi qua cửa, Glory tin chắc anh luôn ở ngay sau cô.

“Ôi Chúa toàn năng!”

Anders Conway nhảy dựng lên và ngã nhào ra sau khi hai người bước vào. Ông là cảnh sát trưởng ở Larner's Mill đã hai mươi chín năm nhưng đây là lần đầu trông thấy một hồn ma.

Wyatt cảm thấy Glory nao núng, theo bản năng, anh đặt một tay lên vai cô, chỉ để nhắc cô nhớ rằng mình đang ở đây.

“Cảnh sát trưởng Conway, tôi đến để báo về một vụ giết người,” Glory nói nhẹ nhàng.

Vì quá sốc trước sự xuất hiện của cô nên lời thông báo đó trôi ngay khỏi đầu ông. “Chúng tôi nghĩ cô đã chết,” ông nói. “Cô đã ở nơi quái quỷ nào vậy?”

“Lẩn trốn.”

“Vì cái gì chứ? Chẳng ai làm hại cô cả.”

Glory nhìn Wyatt để vững dạ. Tia sáng trong mắt anh đủ để giúp cô tiếp tục.

“Trận hỏa hoạn ở nhà tôi không phải một vụ tai nạn. Có ai đó đã tháo rời dây ga. Tôi nhìn thấy chúng. Khi cha tôi và J.C. đi bộ đến cửa sau cùng túi đồ thực phẩm thì đã gần chạm vạng tối và căn nhà chắc chắn đầy áp khí ga. Wyatt nói chắc chắn một trong hai người đã tạo tia lửa gây ra vụ nổ.”

Conway tư lự. Có vẻ điều này không có ý nghĩa gì lắm. “Nếu cô đã nhìn thấy người vặn ga, tại sao không nói với gia đình? Tại sao cha cô biết vậy mà vẫn vào nhà để châm ngòi vụ nổ?”

Đây là câu hỏi khó. Glory gắng hết sức, sẵn sàng cho lời chế nhạo chắc chắn sẽ xuất hiện.

“Tôi không thực sự nhìn thấy việc đã xảy ra cho đến khi ngôi nhà bị thiêu rụi hoàn toàn, tôi chỉ biết có điều gì đó không đúng. Tôi cố gắng cản họ không vào trong. Tôi gọi to nhưng đã quá muộn. Họ đã ở đó rồi.”

Gương mặt Conway đang thay đổi từ sốc đến rối loạn. Cô sợ rằng ông ta sẽ đuổi mình ra trước khi mình có cơ hội giải thích nên bắt đầu nói nhanh hơn, nồn nóng kể ra tất cả.

“Tôi biết có một người đàn ông làm việc đó. Tôi có thể thấy hấn trong đầu. Tôi đã nhìn thấy mu bàn tay của hấn khi vặn những cái van trên bếp. Hấn bẻ gãy một cái trong số đó để không thể ngắt ga được. Tôi trông thấy phía sau chân hấn khi hấn chạy sang các phòng khác, làm điều tương tự với các lò sưởi. Một cái trong phòng khách... và một trong phòng tắm.”

“Trong đầu cô. Cô nhìn thấy hấn trong đầu mình.”

Cô gật đầu.

Conway không hề che giấu vẻ hoài nghi. “Chính xác cô đã nhìn thấy ai? Trong đầu cô, tất nhiên rồi.”

Glory chỉ muốn trốn đi. Sự hiện diện đơn giản của cha trong cuộc đời cô đã ngăn chặn mọi người thể hiện hết vẻ chế nhạo của họ. Đây là lần đầu tiên cô trải qua nó một mình. Bỗng nhiên, bàn tay Wyatt trượt xuống dưới mái tóc và ôm lấy gáy cô. Glory thả lỏng người. Mình quên mất. Mình không đơn độc.

“Không, cô bé, em không đơn độc,” Wyatt nói, chưa nhận ra rằng mình đang đọc suy nghĩ của Glory và trả lời chúng bằng lời.

Glory giật mình, nhưng không ngạc nhiên bằng Anders Conway, ông tập trung sang người đàn ông bên cạnh.

“Cậu là anh chàng đã hỏi đường đến chỗ Dixon hôm qua phải không?”

Wyatt gật đầu.

“Cậu là họ hàng sao?”

Wyatt liếc xuống Glory và nháy mắt, sau đó nhìn viên cảnh sát bằng ánh mắt nghiêm trang.

“Tôi là một người bạn. Cô Dixon đã cứu sống tôi năm ngoái. Tôi chỉ đơn giản là đáp lại lòng tốt đó.”

“Làm thế nào...?”

“Không quan trọng,” Wyatt nói. “Quan trọng là, Glory Dixon biết có ai đó cố giết mình. Và, hiển nhiên, họ không thành công. Vấn đề còn lại là nếu việc cô ấy còn sống được nhiều người biết đến thì chắc chắn kẻ đó sẽ làm thế một lần nữa,” Sau đó Wyatt nói thêm, làm như vừa nghĩ ra, mặc dù anh biết lời thông báo của mình sẽ có tác động lên cảnh sát trưởng, “Ông cũng nên biết thêm rằng một cảnh sát Liên bang đang đến để giúp điều tra. Đó là anh rể tôi. Tôi đã gọi sáng nay.”

Quai hàm Conway như sắp rụng, Wyatt tiếp lời, “Và tôi tin rằng ông đã sẵn sàng gọi đội trưởng đội cứu hỏa về việc này. Khi nào ông ta đến?”

Conway bồn chồn. “Được thôi, tôi... ừm, ý tôi là...” Sau đó, ông ta đập tay xuống bàn, cố gắng lấy lại quyền điều khiển tình huống. “Coi này! Mọi người đều biết trận hỏa hoạn là một tai nạn. Một tai nạn tồi tệ. Nhân viên điều tra đang ở ngoài đó tìm kiếm các thi thể. Họ đã thử một lần ngày hôm qua và đồng đồ nát vẫn còn quá nóng.”

Một tay ông vuốt mái tóc thưa thớt và găng chỉ cho họ điểm mấu chốt.

“Tôi lấy làm tiếc vì cô Dixon đã mất gia đình. Đó là một cú sốc và chắc chắn nó khiến cô tưởng tượng ra tất cả. Điều anh cần làm là kiếm một bác sĩ cho cô ấy và...”

“Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi,” Wyatt nói. “Khi nào đội trưởng cứu hỏa tới?”

“Tôi không gọi ông ấy... cho đến bây giờ,” Conway thêm vào.

Wyatt ra hiệu bằng ánh mắt đến chiếc điện thoại và lại nhìn vào gương mặt người thi hành luật pháp. “Chúng tôi sẽ đợi,” anh nói mềm mỏng.

Trước khi hai người ngồi xuống, một liên lạc viên đi ra từ phía sau khu văn phòng với mẫu tin nhắn trên tay.

“Sếp, ông không tin được đâu. Họ mới gửi tin radio từ hiện trường vụ hỏa hoạn nhà Dixon và nói họ chỉ tìm được hai thi thể trong...” Đến đây, anh ta chú ý tới hai người ngồi bên kia căn phòng và đông cứng người. Mảnh giấy bay khỏi tay, rơi xuống sàn. “Ôi! Chúa ơi! Hèn nào họ không tìm thấy thi thể thứ ba. Cô đây rồi!”

Glory cảm thấy mình như một con bọ bị ghim lại, bày ra để mọi người ngắm nghía. Phải nghe họ nói về cha và anh như thể chỉ là “những cái xác” thật quá sức chịu đựng của cô. Glory cắn môi và nhìn qua chỗ khác, cố chống lại ham muốn hét to lên. Bất ngờ Wyatt siết chặt tay cô và cứ giữ mãi như thế. Cô tập trung vào hơi ấm tỏa ra từ anh và trạng thái kích động dần ổn định lại.

“Bảo họ quay lại đây với những gì tìm được,” Conway cầu nhàu. “Tôi đang giải quyết phần còn lại. Và bảo họ đừng làm gì khác ngoài dọn dẹp thi hài. Đội trưởng cứu hỏa đang ra đó để điều tra hiện trường.”

“Vâng, sếp!” Liên lạc viên đáp, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Wyatt đứng dậy. “Tôi nghĩ chúng tôi sẽ đi bây giờ,” anh nói.

“Tôi có thể liên lạc bằng cách nào?” Conway nói.

Wyatt nghe thấy Glory hít vào thật nhanh và anh hiểu rằng cô chưa sẵn sàng tiết lộ nơi ở của mình lúc này.

“Chúng tôi sẽ giữ liên lạc,” Wyatt nói. “Bây giờ, tôi nghĩ càng ít người biết cô ấy ở đâu càng tốt. Ông không đồng ý sao?”

Mặt Conway đỏ bừng. Anh ta đã có tất cả như mong muốn nhưng lại cáo buộc ông không thể duy trì sự cẩn mật trong nghiệp vụ của mình. Nhưng rồi ông nguôi dần. Nếu họ muốn coi việc này thực sự nghiêm trọng, ông sẽ không cản trở. Người tự cho là bạn của gia đình này sẽ sớm biết được sự thật hoặc có kết cục giống họ. Dù thế nào đi nữa, đó cũng không phải vấn đề của ông.

“Được. Tốt thôi,” Conway nói. “Hãy giữ liên lạc.”

Cả hai không thể không nhận ra điệu cười tự mãn của ông ta. Khi họ ra ngoài, Glory ủ rũ. “Ông ta không tin tôi, anh biết mà,” cô thì thầm

“Tôi biết,” Wyatt nói. “Nhưng tôi tin.”

Lời anh nói là chiếc neo giữ lại thế giới vô định của Glory và cú chạm nhẹ từ bàn tay anh là liều thuốc xoa dịu trái tim tan vỡ trong cô,

“Em có đủ sức đi mua đồ không?” Wyatt hỏi. “Tôi nghĩ là em sẽ muốn có vài bộ quần áo thay đổi và chúng ta dứt khoát phải mua đồ ăn. Em có nghĩ ra cái gì nữa không?”

Đôi môi Glory run run khi cô lấy thêm can đảm để nói thành lời.

“Việc chuẩn bị đám tang. Em cần thấy...” Giọng cô nghẹn lại và Glory biết lần này mình không thể kìm được nước mắt.

Wyatt kéo cô vào vòng tay mình, ôm lấy đầu cô để Glory úp mặt vào chiếc áo sơ mi của anh.

“Tôi rất tiếc, Glory. Tôi rất tiếc vì em phải chịu đựng việc này nhưng em cần nhớ vài điều. Đó là chúng ta, em yêu quý, không. Đừng quên, em không còn cô đơn nữa. Chúng ta sẽ làm mọi việc em muốn. Em đang phải quyết định mọi thứ.”

Anh đặt Glory vào trong xe rồi ngồi vào sau tay lái, đợi cô ổn định.

Ôi, Chúa ơi, con không muốn chịu đựng nữa. Con chỉ muốn việc này trôi qua, Glory nghĩ.

Wyatt nhìn khắp gương mặt nhợt nhạt của cô bằng ánh mắt buồn rầu và ưu tư. “Nó sẽ như vậy, sớm hơn em nghĩ đấy. Bây giờ thì không biết em thế nào nhưng tôi đói kinh khủng. Chỗ nào ở đây ăn uống tốt nhất?”

“Anh làm thế nào vậy?” Glory hỏi.

Wyatt cười và bắt đầu lái xe khỏi bãi đậu. “Làm gì?”

“Anh đang đọc suy nghĩ của tôi và sau đó trả lời các câu hỏi thậm chí tôi không nói ra lời.”

Nụ cười trên gương mặt anh vẫn còn nguyên. “Không, tôi không làm thế.”

Có, anh có làm.

Wyatt thắng phanh giữa đường. May thay, không có ai phía sau họ. Anh trở nên tái nhợt như chiếc áo sơ mi đang mặc khi nhìn vào khuôn mặt Glory.

“Em đã nói gì?”

Tôi nói... anh đang đọc suy nghĩ của tôi.

“Ôi, Chúa ơi.” Dạ dày Wyatt quặn thắt và anh có thể cảm thấy các cơ mặt siết cứng lại. Anh nắm chặt vô lăng cho đến khi các khớp tay chuyển sang trắng bệch và cố gắng cử động nhưng không được.

“Anh không biết việc đã xảy ra phải không?” Glory hỏi.

Anh lắc đầu. “Nó dường như quá...”

“Tự nhiên?”

Anh liền thở dài. Cuối cùng anh gật đầu. “Đúng, tự nhiên. Chính xác là nó giống thế.”

Glory gật đầu. “Tôi biết.” Bỗng nhiên, cô mỉm cười. “Anh là người đầu tiên hiểu được khả năng của tôi.”

Không nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một dấu hiệu thích thú trên gương mặt cô. Trong khoảnh khắc đó, trước khi Glory tiếp tục hướng dẫn anh đến tiệm ăn dưới phố, Wyatt sợ rằng mình đang rơi vào lưới tình. Tình cảm này không được lên kế hoạch, không hề có trong đầu anh khi bắt đầu chuyến đi.

Ngay khi phát hiện ra, Wyatt loại bỏ suy nghĩ đó khỏi tâm trí và lo lắng Glory có thể nhìn thấu những điều trong đầu mình. Anh tự nhắc nhở bản thân rằng còn quá sớm để mối quan hệ của họ trở thành bất cứ điều gì tương tự. Mặt khác, anh đang cần tập trung giữ gìn cuộc sống của cô, chứ không phải tìm cách đánh cắp, rồi làm tan vỡ trái tim cô.

8. Chương 04 - Phần 2

Carter Foster đang cố gắng tập trung vào bản tóm tắt luật nhưng suy nghĩ của hắn tiếp tục lang thang đến các kịch bản khác nhau sẽ cần đến cho lời nói dối tiếp theo. Hắn nên nói Betty Jo đã gọi về đề nghị ly dị hay chỉ nói rằng cô ta viết thư? Bộ óc pháp luật của hắn ngay lập tức chọn phương án gọi điện. Theo cách kia, hắn sẽ bị yêu cầu đưa ra bằng chứng lá thư. Và sau suy nghĩ đó, Carter tự chế giễu bản thân. Tại sao hắn lại phải lo lắng về việc đưa ra bằng chứng chứ? Không có ai buồn hỏi về câu chuyện này. Kể từ khi gia đình Dixon chết trong trận hỏa hoạn thảm khốc.

Hắn đã bày tỏ nỗi tiếc thương cho tấn thảm kịch cùng với cả thị trấn, lắng nghe những lời giải thích khác nhau. Họ phân tích từ một bộ đun nước hồng đến một lỗ rò rỉ ga bên dưới ngôi nhà. Carter không quan tâm mọi người nghĩ gì. Hắn đã thực hiện được việc mong đợi. Glory Dixon chết đi, thế là bí mật của hắn đã an toàn và... hắn cũng có chút thương tiếc. Việc Carter không thực sự kéo cò súng giữ lương tâm hắn trong sạch ở mức chịu đựng được.

Hắn tự nói với bản thân rằng đó không phải lỗi của mình, gia đình Dixon đã không phát hiện ra mùi ga để mở cửa sổ. Cũng không phải lỗi của hắn khi họ về nhà quá muộn, trời quá tối và tự động bật đèn trước khi vào nhà. Không có gì là lỗi của hắn. Tất cả điều hắn từng làm là vặn một vài cái van. Kết quả nằm trong tay số phận. Hiển nhiên, số phận ở bên cạnh hắn.

“Ồ, ông Carter! Ông đã nghe chưa?”

Hắn nhăn mặt khi thư ký của mình lướt vào phòng làm việc, cầm theo cái bánh kẹp thịt rán được yêu cầu.

“Nghe cái gì?” Hắn hỏi, chộp lấy cái gói từ tay cô ta trước khi nó bị làm bẹp không ra hình thù gì. Khi mở ra, Carter hít mùi hương ngon lành rồi bắt đầu bóc lớp giấy xung quanh cái bánh.

“Có người tìm thấy con gái nhà Dixon! Cô ta còn sống!”

Tương mù tạt bị ép phụt ra giữa các ngón tay hắn và rơi lên tập giấy trên bàn. Một cơn đau bùng cháy rừng rực bắn thẳng vào lồng ngực, sau đó lao xuống dạ dày và trong một phút, hắn nghĩ mình sắp ngất xỉu.

“Ý cô là gì... còn sống? Làm sao cô ta có thể sống sót sau một trận hỏa hoạn như thế?”

“Ồ, đó là phần hay nhất! Cô ta không ở bên trong đám cháy. Có người nói cô ta đã ở trong rừng suốt đêm, mặc dù tôi không biết chuyện quái gì khiến cô ta không trở về nhà cùng lính cứu hỏa khi mọi chuyện đã qua.” Cô thư ký nói thêm, “Tất nhiên, ông biết họ nói gì đấy.”

Carter lắc đầu, lo lắng nghe điều họ nói.

“Họ nói,” cô thư ký tiếp, “rằng cô ta có một chút hồng hóc trong đầu. Từng tuyên bố có thể ‘trông thấy nhiều thứ’ và ‘nghe thấy nhiều giọng nói,’ hay vài thứ rác rưởi kiểu như thế. Cũng thật đáng tiếc, tất cả người thân đã chết trong trận hỏa hoạn. Ai sẽ chăm sóc một người phụ nữ trưởng thành có đầu óc trực trặc chứ?”

Carter nhún vai, tỏ vẻ không biết và chẳng quan tâm, hắn lau chỗ tương mù tạt dính vào kẽ tay và dưới bàn.

“Tôi chắc mọi việc sẽ được xử lý xong xuôi thôi,” hắn nói và đưa cô những ghi chú được làm cho bản tóm tắt. “Đây. Đánh máy chúng. Tôi sẽ không ở văn phòng từ giờ đến hết chiều.”

“Vâng, thưa ông. Tôi có thể liên lạc với ông ở nơi nào đó không?”

“Nhà. Tôi sẽ về nhà.”

Cô ta gật đầu và đi ra.

Carter nhìn chăm chăm vào lớp mỡ đông lại trên tờ giấy lót dưới cái bánh kẹp và nhìn xuống vết tương rớt trên quần mình. Hắn thầm nguyên rửa và giặt dũ lau chúng đi, biết rằng mình phải đem đến tiệm giặt để làm sạch chúng. Tương mù tạt dính vào tờ giấy ăn, nhưng vẫn để lại một vết bẩn tối màu trên cái quần dài.

Bỗng nhiên, một vết nhơ khác nảy ra trong đầu hắn. Vết bẩn của thỏi son đỏ Dixie trên mặt Betty Jo và một vết tương tự trên tấm ga trải giường bọc cô ả. Cơn đau bụng lại quặn lên và hắn nhắm mắt, ngả người xuống chiếc ghế, tự thuyết phục bản thân đừng hoảng sợ.

Carter ném đồ ăn vào trong bọc mà không cần miếng nào, rồi chộp lấy cái cặp táp. Lát sau, hắn đã ở trên phố, hít lấy không khí mùa xuân ẩm áp và tự nhủ phải bình tĩnh. Chỉ vì một kế hoạch bị hỏng, không có nghĩa là hắn sẽ không thử lần nữa. Carter ném cái gói vào trong thùng rác ở góc đường và chạy ngang qua phố đến bãi đỗ để lấy xe. Có vài thứ cần làm và chúng yêu cầu sự bí mật... một nơi vắng vẻ và một bộ óc sẵn sàng phạm tội hơn.

Một chú chim đớp muỗi kêu vang lên từ bên kia khoảng đất quang đãng trước mắt căn nhà gỗ nhỏ. Chú chó con rên khe khẽ trong giấc ngủ rồi im lặng khi Glory nghiêng người vỗ nhẹ vào đầu nó.

“Trời sẽ tối trong một tiếng nữa hoặc lâu hơn chút,” Glory nói.

“Anh ấy sẽ đến,” Wyatt đáp.

“Căn nhà của bà khó tìm lắm, trừ khi anh ấy đã biết nó ở đâu.”

“Đừng quên họ vẫn đang đào xới lớp tro tàn khi chúng ta từ thành phố quay lại. Tình cờ là có vài người ngoài đó để Lane hỏi đường. Nếu không, tôi đã cho anh ấy những chỉ dẫn khá qua điện thoại.” Rồi anh mỉm cười. “Em không biết tính Lane Monday đâu. Nếu anh ấy nói sẽ đến đây thì anh ấy sẽ làm được, cầu Chúa che chở cho người nào dám cản đường anh ấy.”

Glory đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy bồn chồn vì không có việc gì làm và cô dậm bước vào trong.

“Tôi nghĩ mình sẽ chuẩn bị bữa tối,” cô nói.

Wyatt đuổi kịp đến cửa. “Glory...”

Cô ngược lên, choáng váng nhận ra ngón tay cái của anh đang chạm vào một bên ngực mình. Glory đợi anh buông tay ra.

Bỗng nhiên chó con sủa vang. Wyatt thả cánh tay Glory và đẩy cô ra sau khi anh quay người. Giữa những nhịp tim dồn dập, Glory trông thấy anh đúng là một người lính. Tư thế phòng thủ, đôi mắt nhìn bao quát rặng cây rậm rạp bên kia mảnh sân nhỏ và cũng nhanh như khi căng người phòng bị, anh bắt đầu thư giãn.

“Đó là Lane.”

Glory bước sang bên để quan sát đầy đủ hơn người đàn ông đang đi ra từ rừng cây và há hốc miệng kinh ngạc. Anh ta là người khổng lồ.

Wyatt cười tươi. “Đúng vậy, cô nhóc, từ vị trí của em, tôi đoán trông anh ấy rất to lớn.”

“Anh lại làm việc đó lần nữa,” cô cắn nhằn và dấm nhẹ vào cánh tay anh. “Điều tôi muốn biết là, nếu tôi là bà đồng, tại sao chỉ có anh đọc được suy nghĩ của tôi? Tại sao tôi không thể nhìn vào tâm trí anh?”

Anh nhún vai. “Có thể đó là do người lính trong tôi. Tôi đã được huấn luyện để không ngừng cảnh giác.” Và cái ngày tôi để em vào trong đầu mình, tôi nhất định sẽ gặp rắc rối, anh nghĩ rồi tập trung vào người đàn ông to lớn đang tiến đến phía họ.

Glory nín thở, quan sát cách di chuyển và cơ bắp của người đó, bản khoản liệu ai trên thế giới này đủ dũng cảm để sống với một người có kích cỡ như vậy.

“Chị gái tôi,” Wyatt trả lời rồi nhoẻn cười. “Xin lỗi. Lỡ lời.”

Lờ anh đi, Glory bước tới và đưa tay ra như thể chào mừng Lane vào một ngôi nhà lớn thay vì một căn chòi gỗ nhỏ bé lạc giữa rừng cây.

“Ông Monday, tôi là Glory Dixon. Tôi cảm ơn ông đã đến.” Sau đó cô nhìn bàn tay mình biến mất trong lòng bàn tay anh ấy.

Lane mỉm cười và Glory trông thấy tính cách hiền lành trong con người này, bất chấp vóc dáng to lớn.

“Thôi nào, tôi có chút mắc nợ Wyatt yêu quý đây,” anh nói. “Và theo những gì cậu ấy kể, cô đang có khá đông quân số đấy. Tôi nghĩ mình có đến hay không cũng thế.”

“Tôi đang chuẩn bị bày bữa tối ra bàn,” cô nói. “Bọn tôi sẽ giúp,” Wyatt đáp và cầm lấy cái túi trên tay Lane. “Theo em, nhớ cúi đầu khi vào trong.”

Một con sói đồng cỏ hú lên từ phía xa xăm cùng với tiếng cú đêm phát ra từ một cái cây trong sân khiến chó con sủa giận dữ, điều đó làm Wyatt bồn chồn. Anh biết những âm thanh ban đêm khiến con chó sợ hãi nhưng không thể xóa khỏi đầu hình ảnh một kẻ tấn công đang len lút theo dõi họ trong khu rừng.

“Có cần kiểm tra bên ngoài không?” Lane hỏi.

“Glory nói đó chỉ là những âm thanh của đêm. Nếu có người, chú chó con sẽ không buồn sủa mà liếm hân ta đến chết.”

Lane chấp nhận lời giải thích và không nói gì thêm, anh quan sát chăm chú khi Wyatt bước đến khoảng trống giữa cửa sổ và chiếc ghế, còn Glory xuống phòng chính để đi tắm.

“Cậu có nghĩ cô ấy nói thật không?” Lane hỏi.

Wyatt lạnh người và quay lại. “Có.”

“Như thế nào?”

“Như thế đó,” Wyatt đáp.

Lane nhún vai. “Vậy thì kể anh nghe những gì cậu biết.”

Đôi mắt Wyatt tối sầm và vết sẹo trên má chuyển sang màu đỏ.

“Glory nói ai đó đã cố ý mở khí ga trong nhà. Em biết cha và anh trai cô ấy đã chết. Em nghe thấy những suy nghĩ của cô ấy và em không biết giải thích thế nào.”

Miệng Lane há ra nhưng chỉ một chút. “Cậu đang kể với tôi rằng cậu có thể đọc suy nghĩ của cô ta?”

“Đừng nhìn em như thế!” Wyatt gầm lên. “Em biết chuyện này nghe như thế nào. Nhưng em biết điều mình biết. Ai bảo em suýt chết. Ai bảo dòng máu của cô ấy đang chảy trong huyết mạch em. Anh chỉ cần tin em thôi!”

“Wyatt, đừng nổi cáu với anh ấy.”

Cả hai người đàn ông quay ra. Glory đứng trên lối vào phòng khách, giữ chặt một cái khăn tắm trước ngực trong khi bộ đồ ngủ của bà cô hơi chạm xuống sàn nhà. Lần đầu nhìn thoáng qua, cô trông như một đứa trẻ, đến khi họ nhận ra chỗ nhô lên của bộ ngực bên dưới lớp vải thô và đường cong của bờ hông phía dưới lần vải khi cô đi ngang qua phòng.

“Chân em sẽ lạnh mất,” Wyatt cắn nhả và muống đan tay mình trong mái tóc màu vàng ánh bạc, trải dài gần đến eo cô.

Glory dừng lại, nhìn lên hai người. Họ không thể phủ nhận lời cầu xin trong đôi mắt đó.

“Bọn tôi không cãi nhau đâu, em gái,” Lane nói nhẹ nhàng và quan sát cách cô tiến đến bên Wyatt, nép mình trong vòng tay che chở của cậu như thể đã làm việc này nhiều không đếm xuể trước đó. Anh không nghĩ trong đời mình có thể gặp một người phụ nữ dịu dàng và đáng tin cậy hơn.

“Không phải lỗi của anh ấy khi không hiểu được chuyện này,” Glory tiếp tục như thể Lane chưa từng nói.

“Tôi không cần phải hiểu mới giúp đỡ cô,” Lane đáp, “Tôi nhất định sẽ giúp. Ngày mai, tôi sẽ thực hiện một vài điều tra riêng tại hiện trường vụ hỏa hoạn. Một người nói chuyện sớm nay báo rằng khoảng chín giờ sáng đội trưởng cứu hỏa sẽ đến. Cô có thể đến nếu muốn.”

Giọng Glory run run nhưng cô gắng giữ vững tư thế. “Ngày mai tôi phải chôn cất gia đình. Có lẽ để sau đi.” Và cô mỉm cười nhưng không nhìn họ. “Nếu các anh không phiền, tôi nghĩ mình nên đi ngủ. Hai người còn cần gì không?”

Không thể để cô đi mà chưa chạm vào lần cuối, Wyatt vuốt một lọn tóc lơ thơ gần mắt Glory. “Chúng tôi sẽ trông chừng. Cứ ngủ đi. Hãy nhớ rằng, dù ngày mai có chuyện gì xảy ra, em cũng không đơn độc.”

Cô gật đầu và đi về phòng, đóng cửa.

Cả hai không nói chuyện với nhau trong vài phút và rồi người phá vỡ sự im lặng là Lane.

“Hi vọng cậu không nghĩ anh sẽ ngủ cùng cậu,” Lane lẩm bẩm.

Wyatt cười tươi. “Em hi vọng anh không nghĩ em sẽ nhường giường mình.”

Lane cũng cười lại. “Cậu có thấy cái chần ngoại cỡ nào không? Anh cho rằng sàn nhà là chỗ tốt nhất.”

Phút giây căng thẳng đã trôi qua, cái nệm rơm của Lane đã được làm xong và Wyatt đi tắm, chẳng có gì để làm ngoài quan sát và chờ đợi điều ngày mai sẽ mang lại.

Trong lúc đó, Carter Foster ở nhà, vắt óc tìm kiếm một giải pháp. Chưa đi quá công sở được hai tòa nhà, hắn đã kịp nghe vô số tin đồn trên phố. Việc Glory Dixon đã cùng tay cự binh hải quân đến đồn cảnh sát và một cảnh sát Liên bang đang trên đường tới khiến hắn hoảng sợ. Người này nằm ngoài lĩnh vực của hắn. Thứ hắn cần là cơ bắp. Cơ bắp đậm thuê chém mướn. Carter tự hỏi, biết đâu, các khách hàng cũ của mình cũng thành thạo việc giết người và bắn khoả không biết giá cả đậm thuê chém mướn dạo gần đây thế nào.

Hắn ngồi sụp xuống một cái ghế tựa, ngấm nghĩa tắm tắm dưới chân, lo sợ cái giá của việc chôn Betty Jo sẽ tăng thêm và thậm chí rửa ngày hắn tuyên thệ “Tôi đồng ý.”

9. Chương 05 - Phần 1

Chương 5

Mùi thịt xông khói họ ăn vào bữa sáng vẫn phảng phất trong căn nhà gỗ trong khi Wyatt quan sát Lane biến mất vào rừng cây bên kia mảnh sân nhỏ, anh đang trên đường đến hiện trường vụ hỏa hoạn. Ánh mặt trời xuyên qua các tán lá mọc rậm rạp trên cao, tạo thành những vệt nắng lốm đốm trên mặt đất gồ ghề và trên tấm chăn chắp vá của Wyatt. Chú chó con đang nằm trong vệt nắng lớn nó đùa với một khúc xương, còn con chim giẻ cùi đậu lên cành cây cao đang gât gồng kêu lên để thông báo sự hiện diện nhỏ bé của mình.

Khung cảnh trước mắt trông thật bình dị, vậy mà hôm nay, Glory phải đưa tiễn những gì còn lại của gia đình cô, họ đã để cô lại một mình trên mặt đất này.

Wyatt có thể nghe thấy tiếng cô đi lại trong phòng. Hình như cô đang thay đồ cho buổi tưởng niệm sáng nay. Anh biết cô không có nhiều chọn lựa để mặc. Glory có duy nhất một chiếc váy mới mua hôm qua. Việc chọn lựa quần áo của anh cũng chỉ trong giới hạn. Khi rời khỏi Tennessee, Wyatt không hề biết mình sẽ gặp phải chuyện gì. Nếu có thể, anh đã lên kế hoạch phù hợp. Giờ đây, một đôi boots, cái quần bò sạch cùng chiếc áo sơ mi trắng và chiếc áo khoác da trở thành trang phục phù hợp nhất. Bộ complet duy nhất của anh đang được treo trên mắc, trong nông trại bên bờ sông Chaney Creek.

Wyatt lơ đãng nhìn qua cửa sổ, thay vì quan sát, anh lại tập trung suy nghĩ về người phụ nữ mình phát hiện sau cuộc tìm kiếm. Việc xảy ra giữa họ thật vô lý. Nó cũng quái đản như việc hai người đã bị giết mà dường như chẳng vì một lý do cụ thể nào. Glory biết không có đủ chứng cứ xác thực về việc gia đình cô bị sát hại, trong khi cả hai thật sự đã qua đời. Cô còn biết rằng chuyện này vẫn chưa dừng lại.

Wyatt rùng mình. Bản năng nói với anh cô không hề sai và anh đã tin tưởng vào nó nhiều năm trời nên không thể bỏ qua.

“Wyatt, tôi sẵn sàng rồi.”

Anh quay lại, một ý nghĩ chưa kịp thốt lên còn đọng lại nơi đầu môi. Anh lặng người, quên mất điều định nói với người phụ nữ trước mặt. Tất cả hình ảnh về đứa trẻ bơ vơ đã biến mất, ẩn bên dưới nếp gấp mềm mại, buồn bã của chiếc váy cô đang mặc. Chiếc áo lót tạo thành một đường bao đầy đặn bầu ngực và vòng eo nhỏ bé càng làm nổi bật đường cong nhẹ nhàng của cặp hông, bên dưới chiếc váy dài đến mắt cá chân. Ngay cả mái tóc cũng thay đổi. Không còn kiểu tóc bình thường xoa dài hết mức, Glory vuốt hết tóc lên và búi thành một vòng tròn ốc màu vàng trắng trên đỉnh đầu. Vài lọn tóc tung ra từ búi tóc rơi xuống ôm lấy gương mặt và cổ cô.

“Tôi biết đây không hẳn là váy đen,” cô nói. “Nhưng đó là màu cha tôi thích. Tôi mặc nó vì ông, không phải vì truyền thống.”

Wyatt nuốt khan, rung động bởi vẻ đẹp cũng như sự duyên dáng của cô.

“Tôi đã thấy họ một lần,” anh nói dịu dàng.

“Ai cơ?”

“Cha em... và anh trai em.”

Đôi lông mày của Glory cong lên đầy kinh ngạc.

“Nhớ không, bên ngoài bệnh viện, ngày tôi được xuất viện ấy?”

Cô chột hiểu và khẽ mỉm cười. “Đúng vậy! Anh đã thấy.”

Một niềm vui thích kỳ lạ xuất hiện trong cô khi biết vào ngày hôm nay, ngày đau buồn nhất, anh đã có mặt để đưa tiễn những cái tên cô yêu thương hết mực.

“Tôi nghĩ họ sẽ tự hào về em,” anh nói.

Cô gạt đầu và cảm cô lại run lên, nhưng giọng nói vẫn cứng cỏi. “Tôi ước chuyện này qua đi.”

Nỗi đau của Glory dày đặc đến mức Wyatt tưởng mình có thể chạm vào nó. Anh đi ngang qua phòng và tới đứng trước cô, muốn chạm vào đôi chỗ trên cơ thể để thử cảm nhận về ngoài mới mẻ của Glory Dixon nhưng bây giờ chưa phải lúc. Hôm nay cô ấy không thể không than khóc. Nhưng ngày mai sẽ là một ngày khác.

Anh đưa tay ra cho cô, khi những ngón tay Glory trượt ngang qua lớp vải sơ mi thô và dừng trên khuỷu tay anh, Wyatt tạm dừng, tận hưởng cảm giác mới liên hệ cũng như lòng tin từ người con gái bên mình.

“Em đã sẵn sàng đi chưa?” anh hỏi.

Cô gạt đầu và họ đi bộ ra ngoài cùng nhau. Sau khi Glory đóng cửa, Wyatt mới nhận ra hai người sẽ phải đi một phần tư dặm trên con đường toàn cây đại mộc tràn lan để đến nơi đậu xe. Anh nhìn xuống đôi giày cao gót và lo cô không thể đi bộ nổi. Chỉ có một sợi vải hẹp bọc quanh chiếc gót cao năm phân trông hết sức mỏng manh để bảo vệ nó trước tầng cây thấp lổm chổm mọc vươn ra con đường không người qua lại.

Ngay khi lo lắng xuất hiện, một chàng trai trẻ cao lớn với mái tóc tối màu bước ra từ trong rừng cây, dẫn theo một con ngựa. Cái quần yếm được là ủi và hồ bột sáng bóng, tất cả cúc trên chiếc áo sơ mi trắng dài tay đều được cài nghiêm chỉnh. Wyatt chưa kịp hỏi thì Glory đã thở gấp, giọng cô run run khi vội vàng giải thích.

“Ồ... ồ, Chúa ơi! Đó là Edward Lee.”

“Cậu ta là bạn ư?” Wyatt hỏi nhanh.

Glory gạt đầu. “Cậu ấy sống cách nhà tôi khoảng hai dặm theo đường chim bay. J.C. luôn đưa cậu ấy đi câu cùng. Cậu ta xấu hổ trước người lạ nên sẽ không nói chuyện nhiều đâu. Edward đơn giản lắm, anh thấy đấy.”

“Cậu ta là...?” Đột nhiên Wyatt hiểu ra, dù đã nhiều năm trôi qua từ khi anh nghe nói về người chậm phát triển.

Glory vỗ nhẹ vào cánh tay anh. “Đừng lo. Edward Lee biết mình khác người mà. Cậu ta sẽ không khiến anh lúng túng đâu.”

Đó không phải điều Wyatt nghĩ nhưng quá muộn để giải thích. Chàng trai trẻ đã đến gần họ.

“Này, Hoa Bìm Bìm, tôi mang cho cô một con ngựa. Cô không nên cuốc bộ qua bụi rậm ngày hôm nay.”

Con ngựa màu đen đứng lặng lẽ như thể nó hiểu được những hạn chế của ông chủ. Cái yên cũ trên lưng nó bóng láng và những chiếc đinh tán trên bộ cương lấp lánh dưới ánh mặt trời như đồ bạc được đánh bóng vậy. Đối với Edward Lee, làm việc này là lao động vì tình yêu.

Bằng cử chỉ hòa nhã và dễ chịu, Glory chạm vào cánh tay cậu. “Tại sao, Edward Lee? Làm sao cậu biết?”

Chàng trai cúi đầu xuống khi nước mắt không ngăn ngại tuôn rơi. “Tôi biết rằng cha cô và J.C. bị thiêu cháy. Má nói buổi chôn cất vào hôm nay và tôi biết cô đang ở đâu, con đường cũ bị mọc đầy cỏ và mấy thứ tương tự.” Sau đó, cậu ta lại ngẩng đầu lên, như thể tự hào vì giả định của mình đã đúng rồi tiếp tục. “Tôi biết hôm nay cô rất mạnh mẽ, Hoa Bìm Bìm. Tôi muốn giúp cô.”

Hoa Bìm Bìm. Thật hợp với cô ấy. Wyatt nghĩ và bỗng nhiên thấy ghét Edward Lee vì đã cùng chia sẻ quá khứ với Glory còn mình lại không. Anh quan sát vẻ ngọt ngào trên mặt Glory lúc cô nhận món quà từ chàng trai trẻ và nhận ra ánh mắt thiết tha của Edward Lee, hiểu rằng nếu không phải vì số phận trớ trêu khiến Edward Lee được trao cho ít khả năng hơn những người đàn ông khác, thì cậu ta sẽ theo đuổi Glory Dixon đến cùng. Lòng ghen tị ập đến trong anh và lúc nhận ra nó, Wyatt tự thấy hổ thẹn vì để nảy sinh cảm giác này.

“Edward Lee, tôi muốn cậu gặp bạn tôi, Wyatt.”

Edward Lee liếc Wyatt, cậu ta bỗng tỏ vẻ căng thẳng, sợ sệt như thể đang đợi một phản ứng cự tuyệt như rất nhiều lần trước đó.

Khi quan sát anh chàng kia, Wyatt nhận thấy mối liên hệ đặc biệt giữa Edward Lee và Glory. Trong thế giới của họ, mỗi người đều trải qua một sự chỉ trích của xã hội đầy thành kiến và thiếu hiểu biết. Một xã hội dường như liên kết lại để nhạo báng những điều họ không hiểu. Edward Lee khác biệt là quyền của cậu ấy, Glory cũng vậy.

Wyatt mỉm cười và đưa tay ra. “Bạn của Glory cũng là bạn của tôi.”

Nụ cười nở ra thật tuyệt vời trên gương mặt Edward. Cậu chớp lấy tay Wyatt, vừa lắc dữ dội vừa giải thích.

“Anh có thể để Thỏ Non ở kho thóc của ông Dixon. Sau đó về nhà, anh có thể cười nó quay lại đây. Khi không cần nữa, chỉ cần để dây cương lên yên và thả ra. Nó sẽ quay về nhà.”

Wyatt cười lớn hơn. “Thỏ Non ư?”

Edward Lee gật đầu. “Vì nó chạy như thỏ ấy.”

Tiếng cười nhỏ của Glory phá vỡ không gian thanh bình nơi trắng đất, và cả hai chàng trai quay lại, mỗi người chăm chú nhìn cô gái trước mặt với một biểu cảm riêng. Edward Lee là sự hiến dâng. Còn Wyatt là niềm khao khát.

Glory quan sát hai người. Tất cả những gì cô biết là họ đều có ý nghĩa với mình và khi ở bên họ, cô cảm thấy nhẹ nhõm. Trong ngày đau buồn này, Glory đã nhận được một niềm vui.

“Tôi không thể bày tỏ cho đủ lòng biết ơn sự tử tế của cậu. Edward Lee. Gửi lời chào của tôi đến mẹ cậu nhé,” cô nói.

Cậu ta gật đầu và quay lưng đi khỏi với vẻ duyên dáng đáng kinh ngạc ở một người có đầu óc không bình thường.

“Anh biết cưỡi ngựa không?” Glory hỏi, vừa quan sát yên ngựa vừa nghĩ đến chiếc váy của mình, cô tự hỏi mình sẽ thực hiện chiến công này thế nào mà vẫn giữ được phẩm cách bản thân.

Wyatt nhún cười, sau đó nhắc Glory đặt lên một bên yên, để chân cô sang một phía.

“Hồi thế gần như sỉ nhục đấy, em yêu. Tôi là một chàng trai Tennessee, được sinh ra và lớn lên ở nơi đấy, nhớ kĩ nhé.”

Bằng một cử động nhẹ nhàng, anh đu lên lưng ngựa, ổn định phía sau cái yên Glory đang ngồi và móc đôi chân dài của mình vào bàn đạp.

Glory run lên khi hơi thở của Wyatt phả vào sau gáy và hai cánh tay anh rào cô sát lại lồng ngực mình.

“Glory?”

“Gi cơ?”

“Tại sao cậu ta gọi em là Hoa Bìm Bìm?”

Một cơn đau sắc nhọn xuyên qua và găm lại nơi trái tim cô. Glory hít thật sâu, biết rằng có những điều mình cần phải quen dần.

“Đó là tên thân mật J.C. gán cho tôi... và nó là loài hoa cha yêu quý. Chúng mọc...” Hơi thở cô nghẹn lại vì nỗi đau “... từng mọc trên cả hai mặt tấm lưới mắt cáo phía trước mái hiên nhà chúng tôi. Tôi có cái tên như vậy đó. Cha kể rằng khi sinh ra, đôi mắt tôi xanh như màu hoa bìm bìm.”

Vội vàng, Wyatt ôm cô và khẽ đặt một nụ hôn gần lông mày.

“Tôi xin lỗi. Tôi không biết nó làm em buồn.”

Cô ngược nhìn anh, đôi mắt ngân ngấn nước. “Không tệ đến thế đâu,” Cô nói khẽ. “Thật sự, tôi cảm thấy nhớ lại cũng tốt.”

Wyatt nhìn đôi môi cô mấp máy thành lời và anh muốn cúi xuống gần hơn để thưởng thức lớp son môi óng ánh như ngọc trai trên đó. Nhưng anh không thể... và anh đã không làm... lòng ham muốn chầm chậm qua đi. Con ngựa lắc lư phía dưới họ, sẵn sàng thực hiện mệnh lệnh. Anh ghì cương thật chặt và kéo Glory lại gần mình thêm chút nữa.

“Em có thể bám chặt không?” Anh hỏi.

“Chỉ cần anh ở sau tôi,” cô dặn, thử tìm một cách thoải mái để ngồi mà không bị trượt về phía trước hay phía sau.

Chỉ cần anh ở sau em. Những từ ngữ lơ lửng trong suy nghĩ của Wyatt, khơi dậy nhiều hi vọng mà anh không dám thừa nhận. Thế nếu anh không bao giờ rời bỏ em thì sao, Hoa Bìm Bìm bé nhỏ? Em sẽ cảm nhận chuyện đó thế nào? Mà quan trọng hơn, anh sẽ thấy thế nào? Có phải em là điều anh tìm kiếm từ khi bắt đầu chuyến đi này mùa thu năm ngoái... hay anh chỉ đang đùa cợt chính mình, tìm kiếm những câu trả lời dễ dãi cho sự trống rỗng trong lòng?

Wyatt giữ bỏ những suy nghĩ ấy, không muốn tiếp tục chúng trong lúc Glory đang ở gần như thế. Anh nên thận trọng. Điều cuối cùng Wyatt muốn làm là phá hoại cuộc đời một phụ nữ khác như anh đã làm với chính mình và Shirley. Anh sẽ không bao giờ đến với phụ nữ một lần nữa. Wyatt Hatfield không phạm cùng một sai lầm hai lần.

Dưới ánh sáng rực rỡ ban ngày và trên lưng ngựa, chuyến đi qua con đường tràn lan cây bụi trở nên dễ dàng hơn nhiều. Lúc bên trong rừng cây, Wyatt tự hỏi họ đã làm thế quái nào để qua đây đêm hôm trước mà quần áo không bị xé rách thành nhiều mảnh nhỏ.

Thỏ Non bước đi rất nghênh ngang, như thể nhận thức được sự hiện diện quan trọng của mình cùng hàng hóa quý báu mình đang mang. Cho dù đó là một ngày nghiêm trang, Glory vẫn mỉm cười nhiều lần trước những điều họ thấy trên đường đi.

Một bàn tay cô bất chợt bám chặt đùi Wyatt và rồi cô chỉ vào hàng cây. Anh nhìn theo hướng ngón tay và trông thấy cái đuôi bé xíu của một con cáo đỏ vừa trốn mất. Ít phút sau, cô lại chỉ lên để quan sát một con chim ưng chao liệng giữa những luồng gió cao trên đầu họ.

“Sống ở đây thật tuyệt,” Wyatt nhận xét.

Lời nói đó phần nào an ủi nỗi đau của Glory. Cô từng nghe cha thể hiện tình cảm này nhiều lần trước kia.

Wyatt thấy cơ thể cô bớt căng thẳng và hầu như thoải mái dựa vào người anh khi họ ở trên lưng ngựa. Hầu như là thế... cho đến khi ngôi nhà cũ xuất hiện trong tầm mắt và mùi cháy khét thể chỗ bầu không khí núi rừng trong lành.

Cái chết dường như vẫn quanh quẩn trên mảnh đất mà ngôi nhà của cô từng hiện diện. Khi họ ngang qua đồng cỏ nát để đến kho thóc lấy xe, Wyatt thấy cô quay mặt đi. Mặc dù có vẻ lạ thường nhưng Glory không thể nhìn nơi từng là ngôi nhà mình sống.

Những người đàn ông đang làm việc tạm dừng lại khi trông thấy Wyatt và Glory tiến đến trên lưng ngựa. Khi họ nhận ra đó là ai, một người bỏ mũ ra, đứng yên hướng mắt xuống đất để sẻ chia nỗi buồn và sự mất mát cùng cô.

Glory nức nở.

“Tôi rất tiếc, em yêu,” Wyatt dịu dàng nói.

Cô trả lời, nước mắt đọng đầy giọng nói. “Ôi, Chúa ơi, Wyatt Hatfield. Tôi cũng vậy. Tôi cũng vậy mà.”

10. Chương 05 - Phần 2

Sau một khoảng thời gian ngắn, họ vượt qua biển ranh giới phía bắc thị trấn, Wyatt bắt đầu nhún ga. Không phải anh muốn kiếm một vé phạt trên đường đến đám tang mà chỉ vì anh đang đắm chìm trong suy nghĩ thôi.

Khi Glory không muốn đến gặp những người bảo vệ quyền lợi cho mình, Wyatt đã suy nghĩ rất lung. Anh vui vì Lane đến đúng lúc, và anh ấy có thể đi mà lương tâm thanh thản. Cho dù hôm nay phát hiện được điều gì ở đó, cho dù kết luận của họ có là thế nào đi chăng nữa, nó phải công bằng, hoặc Lane Monday sẽ biết nguyên nhân tại sao.

“Em ổn chứ?” Wyatt hỏi.

Cô gật đầu, đôi mắt mở to và dán chặt vào con đường trước mặt. Sau đó cô hỏi, “Anh có nhớ việc rẽ ngoặt đến nghĩa trang để chọn phần mộ hôm qua không?”

“Tôi nhớ.”

“Tôi đã nghĩ mộ phần sẽ thích hợp cho cha và J.C., nghĩ về... ừm... tình trạng của họ.” Và cô lưỡng lự, đột nhiên không còn chắc chắn về quyết định của mình hôm trước. “Anh thấy sao?”

“Tôi nghĩ bất kể điều gì em quyết định cũng đúng. Họ là gia đình em mà. Nhớ không?”

Cô thở dài và vùi mặt vào hai bàn tay. Giọng nói run rẩy và những ngón tay rung lên khi cô thả tay xuống lòng mình.

“Ôi, Chúa ơi, hãy để con vượt qua chuyện này với vẻ nghiêm trang đúng mực.”

“Vứt quách cái nghiêm trang đi, Glory. Đau buồn là lành mạnh. Cảm xúc bị kiềm nén sẽ ăn mòn cuộc sống của em. Tin tôi đi, tôi đã giữ vẻ nghiêm trang cực độ và giờ hãy xem mớ hỗn độn tôi gây ra cho cuộc đời mình này.”

“Tôi không thấy nó lộn xộn.” cô nhận xét.

Anh nhún mắt. “Phải, đúng vậy đấy! Tôi đã cưới một phụ nữ tốt bụng, hoàn hảo nhưng đã trao cả trái tim mình... và sự chú tâm... cho quân đội thay vì cô ấy. Phải mất nhiều năm tôi mới hiểu tại sao.”

Cô im lặng lắng nghe, sợ rằng việc mình nói sẽ khiến anh ngừng giải bày.

“Quân đội không yêu cầu bất cứ thứ gì từ tôi ngoại trừ lòng trung thành và một cái lưng khỏe. Thứ vợ tôi muốn lại là điều gì đó mà tôi không biết cách chia sẻ.”

Và điều đó...

Wyatt trả lời suy nghĩ của cô trước khi anh kịp nhận ra nó chỉ là một suy nghĩ.

“Tôi. Tôi quá to lớn, khỏe mạnh và dẻo dai để ai đó nhìn vào trong tâm hồn mình. Tôi tin rằng đã nghĩ việc bị nhìn thấu chẳng hợp với đàn ông.” Một bên khóe môi anh nhếch lên thành nụ cười khiêm tốn nhún nhó. “Tôi nghĩ quan niệm ngu ngốc đó đến từ việc có quá nhiều anh trai. Họ thường đánh tôi thừa sống thiếu chết chỉ để xem việc đó khiến tôi chảy máu bao lâu, sau đó cười nhạo. Nhưng nếu có kẻ nào khác cố gắng làm việc ngu ngốc tương tự, họ sẽ xé tan chúng làm nhiều mảnh.” Anh nhún vai, cống nghĩa trang đã hiện ra trước mắt. “Tình cảm anh em thật kỳ lạ và khác thường. Không phải lúc nào nền tảng tuyệt nhất để làm nên một người chồng tốt cũng là một người đàn ông mạnh mẽ.”

Glory lắc đầu. “Anh nhầm rồi,” cô nói nhỏ. “Việc đó không có nghĩa anh là kiểu đàn ông tồi tệ. Tôi nghĩ thời điểm đó chưa thích hợp để anh kết hôn. Có thể nếu anh đợi thêm...” cô nhún vai và mở chốt đai an toàn khi chiếc xe dừng lại.

Đợi em?

Ý tưởng đó đến và đi nhanh chóng tới mức Wyatt không biết nó từng tồn tại. Nhưng cảm xúc còn vương sau đó đủ để anh tiến gần hơn bên cô khi họ đi vòng quanh các bia mộ, bước ngang qua bãi cỏ được xén sát đất và hướng về chiếc lều phía xa.

Khi hai người gần đến nơi, Glory bỗng dừng lại giữa chừng và nhìn chằm chằm. Wyatt dõi theo ánh mắt chăm chú đó. Anh nhận ra cô đang quan sát chiếc bình đựng tro hỏa táng duy nhất, chứa những gì còn sót lại của hai người đàn ông, anh với lấy và siết chặt bàn tay cô trong tay mình.

Cô ngẩng mặt lên nhìn Wyatt, đôi mắt lấp lánh trong ánh mặt trời giữa buổi sáng. Một làn gió nhẹ chong ghẹo phần tóc dày sẫm trên trán anh, thổi tung nó với vẻ liêu linh của một kẻ tán tỉnh không biết xấu hổ. Đôi mắt u buồn của anh chứa đầy lo âu, và những nét đẹp trai, khỏe khoắn, nghiêm trang hiển hiện trên gương mặt anh. Vết sẹo trên má là minh chứng sống động cho việc anh từng trải qua, khi Glory quan sát nó, cô nhớ lại và lấy thêm hi vọng từ sự thật anh đã sống sót... Vậy nên, cô cũng có thể.

Glory vượt qua buổi lễ với sự điềm tĩnh mà cha cô sẽ lấy làm tự hào. Không một lần cô để những lời gào thét giận dữ đòi phản đối trào sôi. Biểu hiện duy nhất của nỗi đau là nước mắt, kiên định và im lặng, lăn từ đôi mắt xuống má cô lúc mực sư phát biểu.

Sau đó, khi những người đến chia buồn đi thành hàng qua chiếc ghế cô và Wyatt đang ngồi, Glory nhận ra mình không đơn độc trên thế giới như bản thân từng nghĩ.

Người phụ nữ đầu tiên đã rất già. Giọng nói của bà còn run rẩy hơn đôi tay nhưng mục đích lại rõ ràng, bà dừng lại bên ghế Glory, dồn trọng lượng cơ thể lên bên tay cầm gậy để đặt một bức ảnh nhỏ vào lòng cô.

“Ta đã tám mươi chín tuổi,” bà nói. “Ta đã bị cháy nhà một lần và phải rời khỏi nhà vì lụt lội hai lần. Vào tất cả các lần ấy, ta không bao giờ không mất đi gia đình mình, tính ra thì thật may mắn. Tuy vậy, ta vẫn nhớ lại những điều mình tiếc nuối nhất khi đã mất đi và đây là bức ảnh của ta. Chúng ta đã nói chuyện ở nhà thờ đêm qua. Tất cả đều biết gia đình cháu từ lâu trước khi cháu sinh ra, cô gái ạ. Những ai có ảnh gần với gia đình cháu đều muốn trao lại cho cháu.”

Glory quan sát tấm hình và lặng người đi. Đó là một bản in cũ màu đen trắng hình một người phụ nữ trẻ tóc sẫm màu cùng một đứa bé trên hông.

“Đây là bà cháu,” bà cụ nói. “Và kia là cha cháu khi còn bé. Ta không nhớ làm thế nào mình có được nó nhưng ta và Faith Dixon gần bằng tuổi nhau.”

Glory nhẹ nhàng lướt ngón tay lên bề mặt tấm ảnh, như muốn cảm nhận niềm vui trên khuôn mặt họ. Cô ngược lên nói, giọng run rẩy.

“Cháu không biết cảm ơn bà thế nào,” cô thì thầm.

“Không cần... không cần,” bà cụ đáp. “Chỉ cần cháu đừng bao giờ hoảng sợ vẩn vơ rồi bỏ trốn vào trong rừng một mình nữa. Việc đó suýt làm vỡ tim ta đấy. Chúng ta không làm tổn thương cháu đâu, cô gái. Cháu là một người trong chúng ta mà.”

Người này nối tiếp người kia, tất cả đi thành hàng qua Glory, gửi tới những lời chia buồn và mang theo nhiều mảnh khác nhau của gia đình cô từng được họ giữ gìn. Một cô gái từ lớp cấp ba trao cho Glory cuốn kỷ yếu niên khóa họ từng học.

Ông chủ cửa hàng thức ăn chăn nuôi có hai tấm ảnh của J.C. chụp mấy năm trước tại buổi trình diễn vật nuôi.

Ông chủ báo có vài tấm hình trong tập lưu trữ năm cha cô săn được một con hươu đực mười hai gác.

Họ đã bước đến như vậy đấy, mỗi người mang theo các bức ảnh của nhiều khoảng thời gian mà cô đã quên, nhiều nơi cô đã không còn nhớ rằng họ từng đến. Khi tất cả đi khỏi, Glory ngồi trong im lặng, ôm chặt những món đồ kỷ niệm, không nói nên lời.

“Mọi người đã làm một bữa tối cho cô và chàng trai của cô tại nhà thờ,” khi chuẩn bị rời khỏi, mục sư lên tiếng. “Tôi biết thật khó khăn, cô Dixon, nhưng để họ chia sẻ đau buồn cũng sẽ giúp ích cho cô.”

“Tôi không biết mình có thể không,” cô thì thầm và gục mặt lên vai Wyatt khóc.

“Đợi chúng tôi một chút,” Wyatt nói. “Chúng tôi sẽ tới.”

Mục sư gạt đầu. “Tốt rồi. Thật tốt. Tôi sẽ bảo họ hai người đang đến.”

Và cuối cùng, ngoại trừ bình đựng tro đang chờ chôn cất, chỉ còn hai người ở lại.

“Ôi, Wyatt. Tôi biết mọi người nhớ cha và J.C. rất nhiều nhưng tôi không nghĩ họ thích tôi.”

Nỗi buồn của cô làm tan vỡ trái tim anh. “Khóc đi, Glory. Khóc to lên và để nỗi đau ra đi.” Vừa nói, Wyatt vừa kéo cô lại gần ngực mình hơn một chút, ôm lấy cô để cô than khóc cho tất cả những gì đã mất... và vui mừng với những điều cô còn lấy lại được.

Thức ăn bày khắp mọi nơi trong căn nhà gỗ bé xíu. Trên khoảng trống nhỏ của tủ đựng, chan chứa trong tủ lạnh, chất thành đồng cao gấp đôi độ sâu cái khay nhôm trên bàn và tất cả chờ được đánh chén.

Họ không thể từ chối lòng tốt của những quý bà đã chuẩn bị bữa ăn bởi vì khi đám tang qua đi, theo tục lệ của vùng này, gia quyến luôn mang về nhà chỗ thức ăn còn lại.

Dù khẳng khái mình không thể dùng hết, Glory vẫn chịu thua trước lời khuyên nhủ rằng cô có người cùng ăn. Họ tuyên bố rằng, ít nhất thì cô cũng không nên nấu nướng cho người khác khi đang muộn phiền.

Wyatt đã chuẩn bị sẵn sàng để làm nhiều chuyến đi qua cánh rừng khuân chỗ thức ăn thừa về, bởi vì anh không có ý định vừa cỡi Thỏ non vừa cố gắng giữ lấy Glory và một ôm đầy bánh.

Nhưng khi lái xe vào sân, đợi Thỏ Non cho chuyển cỡi ngựa tiếp theo, hai người đã phát hiện ra ai đó đã phát quang con đường cũ trong lúc họ đi vắng.

Wyatt thầm biết ơn sự giúp đỡ không ngờ đó và thả dây cương Thỏ Non như Edward Lee hướng dẫn, anh cùng Glory lái xe về ngôi nhà nhỏ của cụ bà Dixon trong niềm an ủi. Khi Lane giúp đỡ thức ăn từ chiếc xe ra, họ được biết một người hàng xóm của Glory đã dùng xe tải và xe ủi để làm trong hai giờ phần công việc mà một đội dọn đường phải mất hai ngày mới hoàn thành.

Glory lui vào phòng thay đồ, trong lúc Lane vui sướng lục lợi những chiếc đĩa bọc kín, vừa đánh chén no nê thức ăn làm tại nhà vừa thỏa mãn Wyatt bằng những phát hiện khi họ vắng mặt.

“Em biết không, cô ấy đã đúng.” Lane nói rồi dừng một giây để gấp mấy miếng khoai tây hình vỏ sò. “Tất cả đường ống ga trong nhà mở tung. Và một nút van điều khiển trên bếp lò bị vỡ. Phần nào làm rò rỉ ga từ bình chứa, sẽ không có cách nào ngăn nó thoát ra.”

Wyatt nhún vai. “Em không ngạc nhiên.”

Lane bật cười. “Cái ông Conway đó chẳng giống một cảnh sát mấy. Ông ta muốn gợi ý rằng Glory đã tự vận tất cả chúng ra sau trận hỏa hoạn bị dập tắt, để củng cố câu chuyện của cô ấy. Đội trưởng cứu hỏa cười vào mặt ông ta và thách ông ta mở một cái van. Conway già suýt vỡ dạ dày mới phá long cái nút.”

“Có chuyện đó sao?” Wyatt hỏi.

“Chết tiệt, không,” Lane lầu bầu và xúc một miếng bánh anh đào lên nĩa. “Ngọn lửa đã nung chảy chúng ở đó. Cậu không thể làm chúng nhúc nhích khi chúng đã bị hàn kín kiểu đó.”

“Vây, kết luận chính thức cho vụ này là,” Wyatt lẩm bẩm. “Cố ý gây hỏa hoạn dẫn đến cái chết của hai người vô tội. Dòng cuối cùng là bất cứ kẻ nào gây ra việc này đều phạm tội giết người.”

“Tạ ơn Chúa,” Glory kêu lên.

Hai người quay về phía giọng nói của cô. “Ít nhất giờ đây họ phải tin tôi.”

Lane lại cười tươi. “Vâng, thưa quý cô, họ tin rồi. Không phải là tôi không tin cô... nhưng có chứng cứ chắc chắn luôn tốt hơn.”

“Vây, tôi nên đi đâu bây giờ?” cô hỏi.

“Chẳng đâu cả, nếu không có tôi đi cùng,” Wyatt nói. “Bởi vì nếu em đứng về mọi chuyện, thì em cũng đứng về lý do. Cho đến khi họ bắt được người đàn ông muốn giết em, em sẽ có người bảo vệ 24/24.”

Glory hoảng hốt. Mình làm gì với hai người đàn ông có kích thước bằng hai con ngựa nhỏ trong căn nhà gỗ bé xíu của bà bây giờ?

Wyatt cười lớn, khiến Lane giật mình và làm Glory đỏ mặt. Cô quên mất anh có khả năng đọc suy nghĩ của mình.

“Tốt thôi,” cô nói, thách thức Wyatt trả lời.

Lane bắn khoản liệu có phải mình đã bị bỏ quên. “Tôi biết khi nào mình bỏ lỡ điều gì, nhưng thành thực trước Chúa là tôi chưa bao giờ mắc lỗi đó đâu. Chuyện gì đang xảy ra vậy hả?”

Glory cau mày và chỉ vào Wyatt. “Hỏi anh ấy. Anh ấy là Quý Ông Biết Tuốt mà.”

Wyatt mở miệng cười lớn hơn. “Em có thể thu xếp ngủ trong kho thóc của cha và chỗ khác bên ngoài kia cùng chó con.”

Cô nhướn một bên lông mày, quyết không để lời nói hay tài dí dỏm của anh trêu chọc mình. “Một ngày tới đây, anh sẽ nghe trộm được điều gì đó mà anh không có câu trả lời,” cô nói. Sau đấy, Glory ngồi xuống bên cạnh Lane và bắt đầu xê dịch liên hồi chồng ảnh cô để trên bàn.

Lời tuyên bố khó hiểu mang nhiều ngụ ý đến nỗi khiến nụ cười rút khỏi gương mặt Wyatt. Anh biết cô nói đúng. Ngay lúc một nỗi lo lắng mới đang xuất hiện, Glory bắt ngờ thay đổi chủ đề.

“Lane, anh có muốn xem các bức ảnh của tôi không?”

“Vâng, thưa quý cô, tôi thật vinh dự.”

Vấn đề đồ ăn và tương lai bị lãng quên khi Glory dẫn hai người đàn ông đi xuyên suốt quá khứ của mình. Trong lúc nói, cô lơ đãng vuốt ve các tấm hình bởi vì đây là tất cả những gì cô từng bỏ quên không chạm đến.

Cùng lúc Glory đang học cách hàn gắn vết thương thì Carter Foster lại đang gặm nhấm một nỗi muộn phiền to lớn. Chọn lựa đầu tiên cho vị trí đánh thuê đang sống mòn mỏi trong trại cải tạo bang. Chọn lựa thứ hai đã chuyển đến bang khác. Hết lực hết bảy năm thi hành luật của mình, cố gắng tìm một cái tên cho vào trò chơi mà không thành công. Đến khi mở tập hồ sơ năm đầu tiên, hắn sực nhớ đến Bo Marker.

Đó là vụ thắng lớn đầu tiên của hắn trên tòa. Carter đã bảo vệ thành công một kẻ mà bản thân biết rõ là tội phạm giết người. Hắn nhớ lại những tấm hình chụp nạn nhân của Marker và chắc chắn đây là người mình tìm kiếm. Chẳng nghi ngờ gì một kẻ thành thạo việc giết người bằng nắm đấm cũng ngang với việc

kéo cò súng. Hắn đọc qua tập hồ sơ, ghi lại địa chỉ cùng số điện thoại được lấy hồi đó. Hắn biết chắc chắn mình phải điều tra thêm một chút để tìm Marker, nhưng việc đó rồi cũng sẽ bỏ công thôi.

Hắn viết thật nhanh và cất tập hồ sơ ngay khi đọc xong. Thời gian là mấu chốt vấn đề. Glory còn sống lâu chừng nào, những ngày tháng tự do của riêng hắn ngắn lại chừng đó. Carter đã sống trong địa ngục với Betty Jo đủ lâu và cái chết của cô ả, rốt cuộc, chỉ là một vụ tai nạn. Hắn xứng đáng được nghỉ ngơi. Bỗng hắn nhăn mặt và đưa ngón tay lên sờ lồng cổ áo cùng cà vạt. Chỉ cần không phải theo kiểu mà Betty Jo nhận được.

11. Chương 06 - Phần 1

Chương 6

Wyatt ngồi bên kia bàn, vừa nhấm nháp một cốc cà phê vừa quan sát diễn biến cảm xúc trên gương mặt Glory lúc cô ngắm các bức ảnh được tặng ngày hôm trước. Ít nhất họ đã trao tặng cô sự dễ chịu mà anh không thể. Đêm qua, khi nằm trên chiếc giường đối diện của buồng cô qua phòng lớn, anh đã nghe tiếng nước nở nghẹn ngào suốt gần một tiếng đồng hồ. Nhưng đó là việc duy nhất Wyatt có thể làm, anh không thể sang bên kia cánh cửa, kéo cô khỏi giường và ôm vào lòng. Lẽ ra không ai phải khóc một mình như vậy.

Glory biết Wyatt đang quan sát mình. Đôi mắt sẫm màu của anh vô tình gợi lên các tưởng tượng kỳ lạ nơi cô. Chúng làm cô nghĩ đến những việc không nên và ham muốn những điều không có. Cô chỉ nên coi anh là một người lạ tốt bụng, thể nhưng mỗi giờ trôi qua, hình ảnh anh càng ám ảnh tâm trí cô.

Cô thở dài.

Điều đang nghĩ có thể khiến cô tổn thương... rất, rất nặng nề, và mất đi gia đình đã đủ đau đớn rồi. Chàng trai này từng tự nhận bản thân có vấn đề. Cô không nên ngã vào người hôm nay ở đây nhưng ngày mai sẽ ra đi. Glory là kiểu phụ nữ thủy chung và cần một người đàn ông có thể gắn bó suốt đời.

Glory nhắm mắt, nghiêng đầu ra sau ghế dài, tự tưởng tượng nếu mãi mãi ở bên Wyatt Hatfield sẽ như thế nào, tấm hình trong tay cô trượt xuống lòng.

Quan sát Glory khép đôi mắt lại và ngả đầu ra sau, Wyatt bất chợt đông cứng người. Đường cong thanh nhã lộ ra ở cổ và hàng mi vàng nhạt khép hờ trên mắt cô đã trở thành sự cám dỗ thâm kín với một người đàn ông. Anh đặt chiếc cốc sang bên và đứng dậy, định ra khỏi phòng trước khi bản thân vướng vào rắc rối và thậm ước mình đang đi làm việc lật vạt thay Lane. Nhưng dù đã đến bên cửa, Wyatt vẫn phạm sai lầm. Anh quay lại và bị trúng một lá bùa màu xanh bạc.

Với câu hỏi ẩn chứa trong đáy mắt cùng vẻ bất động của cơ thể, dường như Glory đang đợi chuyện gì đó xảy ra. Wyatt khao khát cô... và khao khát chính mình, anh hiểu rõ sự việc sẽ ra sao nếu không điều chỉnh lại suy nghĩ của bản thân.

Bỗng nhiên, vài bức ảnh trượt khỏi lòng Glory xuống nền nhà. Wyatt hành động theo phản xạ trước khi kịp nhớ ra mục đích giữ khoảng cách của mình, anh quỳ gối bên cạnh, nhặt chúng và đặt lên bàn trước khi cô kịp cử động.

Glory tập trung dõi theo đôi bàn tay Wyatt, quan sát sức mạnh từ lòng bàn tay to lớn, sự mềm dẻo trên các ngón tay dài, linh hoạt và tính kiên quyết của người đàn ông này khi anh kiên trì nhặt hết các tấm ảnh cô đánh rơi. Glory quên rằng anh có thể nghe trộm suy nghĩ của cô bất cứ lúc nào nên tưởng tượng đôi bàn tay đó, thay vì nhặt các bức ảnh, đang vuốt ve cơ thể mình và khẽ thở dài.

“Của em đây,” anh nói, đặt tấm cuối cùng vào lòng Glory và một hình ảnh bất ngờ trôi qua đầu. Làn da... chạm vào thật mềm mại, thấm đẫm những giọt mồ hôi li ti lấp lánh. Nhịp đập gấp gáp... của một trái tim đã trở nên hoang dại bên dưới những ngón tay anh ấy. Wyatt choáng váng lùi về sau, ngược lên.

Ôi, Chúa ơi, anh nghĩ.

Glory trông thấy vẻ căng thẳng trên cơ thể cũng như nghe hơi thở gấp gáp của anh và nhớ ra thì đã quá muộn, một lần nữa, cô để cho Wyatt vào trong đầu mình. Glory nín thở, không dám mở lời. Anh ấy sẽ phản ứng thế nào và cô nên làm gì bây giờ? Phớt lờ chuyện này... và anh?

Và rồi Wyatt nhấc các tấm ảnh lên khỏi lòng cô, thả xuống chiếc ghế dài phía sau bất chấp sự phản kháng từ đôi tay Glory.

Một cặp môi. Lời giới thiệu thật ngắn ngủi. Chỉ sau ba tiếng tích tắc, sự e thẹn ngập ngừng đã chuyển thành khao khát thêm muốn.

Đôi môi cô mềm mại giống như trong tưởng tượng khiến Wyatt phải đầu hàng nhu cầu thầm lặng mà anh không dám đáp ứng, và khẩn cầu nhiều hơn nữa. Sự ngọt ngào trong cách cô chấp thuận anh và cảm giác choáng váng trước mối quan hệ của họ nằm ngoài dự tính của Wyatt. Hơi thở của Glory gấp gáp trên má cùng đam mê bất ngờ, anh kéo mình ra khỏi nụ hôn dở dang.

Ôi. Wyatt!

“Chính xác là cảm xúc của anh,” anh thì thầm và lướt ngón tay qua bờ môi cô nơi anh vừa đặt miệng lên. “Chúa giúp con, Glory, nhưng chúng ta sẽ đi đến đâu trong mối quan hệ này?”

Bên ngoài, chú chó sủa vang. Wyatt ngay lập tức đứng dậy và đi ra khỏi cửa. Khoảnh khắc đó đã qua.

Glory rên rỉ và vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Cô đã được cứu thoát khỏi câu trả lời. Tuy nhỏ nhặt nhưng nó rất cần được trì hoãn, bởi vì cô không có câu trả lời cho Wyatt. Không phải bây giờ, và có lẽ, không bao giờ.

Lane theo sau Wyatt quay vào nhà, chưa nhận ra mình đã cắt ngang việc gì, anh buột miệng nói ra điều vẫn luẩn quẩn trong đầu mình cả tối qua.

“Glory, cô có thể tự khởi động khả năng tâm linh của bản thân không?”

Cô bị giật mình bởi câu hỏi nhưng hiểu ngay điều anh muốn nói.

“Tôi chưa thử bao giờ. Thật ra là ngược lại. Tôi thường cố gắng kết thúc điều mình trông thấy nhiều hơn, nhưng chưa bao giờ thử bắt đầu.”

“Cô không nghĩ bây giờ là thời điểm tốt để luyện tập sao?” Lane hỏi.

Wyatt muốn phản đối. Bản năng mách bảo anh rằng việc này là quá sức và quá sớm, nhưng cuộc sống của Glory đang gặp nguy hiểm nghiêm trọng. Người đã mất là gia đình cô. Anh phải để cô tự quyết định. Và lúc cô gạt đầu, anh chau mày.

“Em chắc chứ?” Wyatt hỏi.

Cô nhìn thẳng vào anh. “Về một vài việc khác thì không. Về việc này, có.”

Wyatt không cần là thiên tài để đọc được sự khác biệt giữa hai vẻ trong câu trả lời. Cô không chắc về việc xảy ra giữa họ, nhưng đã sẵn sàng để thử mọi việc nhằm tìm ra kẻ phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cha và anh trai mình. Nói chung, anh phải thừa nhận câu trả lời của cô còn hơn cả hợp lý.

“Vậy chúng ta đi nào,” Lane cất tiếng.

“Đi đâu?” cô hỏi.

“Nơi sự việc bắt đầu.”

Glory tái nhợt, và trong cơn hoảng loạn, cô nhìn về phía Wyatt tìm kiếm sự ủng hộ.

“Anh luôn bên em ở mọi nơi,” anh nhẹ nhàng nói. “Muốn đi bộ hay đi xe?”

“Đi xe, em nghĩ vậy. Chúng ta càng tới sớm chừng nào, mọi việc trôi qua nhanh chừng đó.”

Chuyến đi tuy ngắn nhưng sự im lặng giữa ba người họ thật dài. Khi Glory ra khỏi xe, cô phải lấy thêm can đảm để quan sát nơi từng là nhà mình. Những tấm gỗ nhỏ đen và nền đá giống mấy bộ xương thời tiền

sử hơn là vết tích một ngôi nhà. Thật đau lòng khi phải nhìn và nhớ lại việc đã xảy ra. Tuy nhiên, Glory tự nhắc nhở bản thân, đó chính là lý do mình đến đây.

Wyatt đặt tay lên vai cô. “Em muốn làm thế nào?” anh hỏi.

“Em không biết. Hãy để em đi quanh một chút, có thể điều gì đó đã xảy ra. Em đã nói với các anh, em chưa bao giờ thử trước kia.”

Lane đã sẵn sàng tìm cho mình một chỗ ngồi dưới bóng râm, quan sát Wyatt và Glory từ xa và thầm nghĩ giữa họ có nhiều hơn là sự trả ơn bình thường. Wyatt quanh quẩn như một vệ sĩ và Glory liên tục nhìn cậu ấy để được truyền thêm sức mạnh.

Đôi mắt Lane nheo lại trầm ngâm, dõi theo cử chỉ xoa đầu Glory của cậu em vợ, các ngón tay nắn nã lâu hơn cần thiết trong mái tóc dài ánh bạc đó. Khi Wyatt ôm lấy gương mặt cô trong lòng bàn tay, người trông thấy có thể tưởng là việc đó chẳng là gì ngoài một cái chạm an ủi. Nhưng Lane biết rõ hơn. Anh nhìn cái cách Glory dựa vào tay Wyatt và thậm chí từ đây, có thể trông thấy nét ửng đỏ trên gương mặt cô mà chắc chắn không phải do sức nóng mặt trời. Nếu anh không nhầm, một ngọn lửa đang nhen nhóm giữa hai người. Chỉ thời gian mới có thể nói nó sẽ lụi tắt... hay bùng cháy.

Wyatt lùi bước, dành cho Glory chút không gian và thời gian, nhưng vẫn dõi theo lo lắng khi cô dừng chân trước phần sót lại của bậc thềm sau nhà.

Glory bị sẩy chân, lúc bước qua nền đá xuống đất. Theo bản năng, Wyatt bắt đầu hướng về phía đó, nhưng cô đã lấy lại được cân bằng, nên anh tạm dừng và đợi, quan sát người con gái này đi xung quanh đồng tro tàn và gạch vụn.

Đột nhiên, Wyatt để ý thấy có gì đó khác thường nơi đây. Phải mất chút thời gian anh mới nhận ra. “Băng vàng của cảnh sát biến mất rồi!”

Lane gật đầu, “Họ gỡ nó xuống sau khi đội trưởng cứu hỏa rời khỏi. Ông ấy nói không thể bảo quản gì nhiều ở ngoài trời thế này nên đã thu thập tất cả chứng cứ cần thiết. Anh nghĩ họ đã đem theo hai hoặc ba cái máy sưởi làm bằng chứng và chụp ảnh phần còn lại.”

“Thật là một cách xử lý điên khùng, không phải sao?” Wyatt càu nhàu và Lane đắm nhẹ vào lưng an ủi.

Thời gian trôi qua thật chậm đối với cánh đàn ông, tuy nhiên đối với Glory, người đang hồi tưởng toàn bộ cuộc đời mình khi đi giữa đồng trống thì khoảng thời gian này quá ngắn ngủi.

Cô đứng yên, xem xét cẩn thận nền nhà vỡ, thử hình dung kẻ đột nhập vào nhà họ, nhưng thay vào đó Glory trông thấy chính mình hồi còn nhỏ, chạy đến gặp cha khi ông đi vắt sữa về. Nhìn thấy, trong ký ức, nụ cười luôn vỡ òa ra trên nét mặt nghiêm trang của cha. Thêm vào đó, cảm thấy đôi tay cha đặt vào eo mình, nhắc lên cao qua đầu, rồi quay vòng tròn. Nghe tiếng cười trầm trầm của ông lúc đặt cô trên vai và cô thường cảm tai cha để ngồi cho vững.

Ôi, Chúa ơi, Glory nghĩ, chao đảo bởi sự lấn át của cảm xúc.

Cô giận dữ quay đi, chưa sẵn sàng để nếm trải những kỷ niệm sau mất mát này. Lốp bò hóng đen và tro tàn bám quanh ống quần bò và trên đôi boots khi cô chậm chạp lê bước qua mỗi căn phòng. Không còn các bức tường lưu giữ tình yêu từng tràn đầy nơi đây, mảnh đất này trở nên nhỏ bé đến mức đáng thương.

Một lần nữa Glory bị vấp và có thứ gì đó kêu rảng rắc dưới boots. Cô cúi xuống, xem xét lớp gạch vụn để tìm xem nó là gì. Lúc nhắc nó lên, cô lặng người nức nở. “Ôi, không! Mình làm vỡ một cái đầu mũi tên của J.C. rồi.”

Cô nhìn xuống lần nữa và há hốc miệng. Hàng chục mảnh vỡ từ những đầu mũi tên có hình dáng tuyệt đẹp ban đầu. Vụ nổ cùng ngọn lửa đã phá hủy một phần, và những người tiến hành điều tra làm nốt phần còn lại.

Nước mắt tràn khỏi khóe mi, lăn dài trên mặt và tạo thành những vết mờ trên lớp tro bụi bám vào làn da khi cơn thịnh nộ nổi lên từ nỗi đau.

Cút hết xuống địa ngục đi!

Cô khép tay lại quanh các mảnh vỡ và nắm chặt đến khi chúng cắt vào lòng bàn tay. Cơ tức giận dâng trào, rồi tràn ra, làm cả người Glory rung chuyển bằng sức mạnh của nó. Cô chỉ muốn hét lên, vung tay ném nó đi. Những mảnh vỡ chậm chậm rơi trong không khí như những viên đá trên mặt nước, sau đó biến mất giữa bãi cỏ cách đó khá xa.

Glory quay lại, cả thân hình run rẩy, cô giận dữ đưa tay quệt ngang những giọt nước mắt trên mặt. Khóc lóc chẳng đi đến đâu cả. Cô đến để cố gắng tìm ra kẻ giết gia đình mình, không phải để tiếc thương bản thân.

Wyatt có thể kể ra một vài kỷ niệm vừa lóe lên. Nỗi đau đó quá sống động như thể nó là của chính anh. Khi Glory quay về phía họ nước mắt giàn giụa, anh bật dậy.

“Chết tiệt, thế là đủ rồi,” Wyatt gất và chạy về phía cô.

Lane chộp lấy tay cậu. “Đừng làm thế, em trai. Cô bé sẽ dừng khi sẵn sàng. Đừng đánh giá thấp người phụ nữ của mình, Wyatt. Cô ấy đã sống rất tốt trước khi em đến và đủ bền bỉ để chịu đựng việc này lúc em ra đi.”

Ánh mắt Wyatt trao cho anh rỏ có thể đóng băng cả một cái xe tải. Nó pha trộn giữa cơn giận dữ vì Lane đã dám ngăn cản và nỗi lo sợ rằng anh ta đã nói đúng.

Wyatt quay người, không nhận ra ánh mắt mình trao cho Glory đượm vẻ ân hận. “Cô ấy không phải người phụ nữ của em, cô ấy là... Ôi chết tiệt.”

Anh lao tới bên kia sân nhà lúc Glory loạng choạng hướng về phía hai người và đỡ lấy trước khi cô ngã.

“Glory... em yêu... em ổn chứ?”

Giọng nói anh đầy lo âu, và đôi bàn tay anh nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy. Khi ngược lên, gương mặt Glory trông thật dữ tợn và nhuốm vẻ thất bại, lần đầu tiên từ lúc đến đây, Wyatt nghe thấy sự đầu hàng trong giọng nói này.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt! Chẳng có gì xảy ra. Chắc chắn không. Em không nghĩ được về hấn mà chỉ nhớ về cha và J.C. thôi. Em xin lỗi. Em không thể làm được.”

“Kệ xác nó đi,” anh cần nhằn. “Anh sẽ đưa em về nhà.”

Gương mặt Glory đỏ bừng và lấm tấm mồ hôi, nhưng miệng cô nghiêng lại giận dữ khi nhìn qua vai anh. Tro bụi chết chóc bám trên quần áo, chui vào lỗ mũi và bọc khắp da. Vào lúc này, cô chỉ cảm thấy căm ghét. Cô ghét cha và anh trai đã bỏ mình lại, ghét chính bản thân vì đã sống sót. Nỗi đau được khoác thêm lớp áo thịnh nộ và Glory chỉ xuống nơi mình đứng.

“Em đang ở nhà, nhớ không?” rồi cố gắng đẩy anh ra.

Wyatt phớt lờ cơn tức giận đó, anh hiểu phản ứng này là thế nào và giữ chặt lấy cô trong khi cô lấy bầy như một chiếc lá trong cơn bão.

Lane quyết định bây giờ là thời điểm tốt để can thiệp.

“Coi này, Glory, đừng để nó làm cô buồn. Chỉ là một ý tưởng thôi. Tôi nghĩ mình sẽ vào thị trấn để kiểm tra vài điều. Cô hãy thư giãn. Chúng ta sẽ tìm thấy hấn bằng cách quen thuộc.” Sau đó Lane nhìn Wyatt thật lâu, chăm chú, đầy cân nhắc. “Anh tin em sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, được không?”

Anh giận dữ trước cái nhìn thấu hiểu của Lane và lờ nó đi. Lúc nghĩ lại, Wyatt thấy anh rỏ mình như một cục phiền toái béo ị.

“Đi với anh, Glory. Em cần tắm mát, thay quần áo và ăn gì đó.”

Cách nói đầy sở hữu của anh quá mới mẻ... và vào lúc này, như ra lệnh. Cô đẩy tay anh ra. “Mặc kệ em, Wyatt. Anh không hiểu à? Em chỉ muốn ở một mình.”

Thất vọng là nguồn gốc cơn tức giận của cô, nhưng anh đã gián tiếp bị vướng vào lối đi dẫn đến nó, nỗi đau đó. Wyatt bước lùi lại, gơ hai tay lên như đầu hàng và tạo cho cô một không gian cần thiết lúc này.

“Em không cần giúp đỡ ư? Tốt thôi. Em không muốn nói chuyện với anh? Cũng được. Nhưng không được ở một mình. Em có thể giữ khoảng cách nhưng không được phép đơn độc. Không thể được cho đến khi tìm thấy thẳng chó chết châm lửa thế giới của em. Vậy nên, em muốn duy trì cái trạng thái cô đơn trên ghế trước trong khi anh lái xe, hay là anh sẽ đi theo ở một khoảng cách nhất định còn em đi bộ?”

Lane giấu một nụ cười tươi rói và tiến về phía xe mình, anh nghĩ tốt hơn mình nên đi khi cậu em bắt đầu nổi nóng. Anh từng được nghe giọng điệu ương bướng này trước kia, nhưng từ miệng Toni, không phải Wyatt. Hiển nhiên, tính nết đó đã hằn sâu trong gia đình Hatfield. Lane tự hỏi liệu Glory Dixon có nổi xung lên không.

Khi tiếng xe của Lane đã đi xa không thể nghe rõ nữa, hai người vẫn nhìn nhau chằm chằm, mắt đối mắt. Đôi mắt Wyatt lấp lánh ánh buồn. Anh chưa bao giờ muốn nhắc một phụ nữ lên vai như lúc này. Anh chỉ muốn...

Em xin lỗi.

“Được rồi, quý tha ma bắt,” Wyatt cần nài và kiềm chế ham muốn hôn lên bờ môi dưới đang ửng rửng của cô. “Trông em không giống một phụ nữ đang mong anh đọc lời xin lỗi ngọt ngào trong suy nghĩ của mình.”

Glory thở dài, rồi cố gắng mỉm cười. Khi cô đưa tay ra, anh cầm lấy, nắm chặt hơn mức cần thiết và kéo vào gần.

“Lời xin lỗi được chấp nhận,” Wyatt thì thầm. “Và anh cũng xin lỗi.”

“Vì điều gì?” Glory hỏi. “Anh chẳng làm sai việc nào.”

Wyatt cười nhả nhỏ. “Anh muốn viết ra cơ. Và anh biết có nhiều người muốn có ý kiến khác.”

Tuy vậy, nỗi tuyệt vọng vẫn kéo cô lùi sâu hơn và sâu hơn nữa vào bên trong nội tâm mình. “Ôi Chúa kính yêu, Wyatt, chẳng còn gì để làm ngoài việc chờ đợi hần cổ gắng giết em một lần nữa.”

12. Chương 06 - Phần 2

Anh tóm lấy cánh tay Glory và lắc mạnh, cảm ghét thái độ phụ thuộc vào định mệnh này. “Đừng! Em không được đề cập chuyện đó với anh! Em không thể đảo lộn thế giới của anh, vào trong đầu óc anh sau đó từ bỏ cuộc chiến chết tiệt này! Em nghe không?”

Sau một khoảng thời gian dài im lặng, chẳng ai mở lời, Glory chậm rãi đưa ngón tay lên lần theo vết sẹo dưới má Wyatt.

“Đúng là một chiến binh.”

Về bối rối của anh khá rõ ràng. “Một cái gì cơ?”

Glory mỉm cười, không nhiều nhưng đủ để anh biết cô đã thoát khỏi khó khăn. “Anh khiến em nghĩ tới một chiến binh. Em đã quên mất anh từng là quân nhân. Em xin lỗi. Em sẽ không làm anh bực mình nữa, không bao giờ.”

“Được rồi,” Wyatt lăm bắm, chẳng biết nói gì thêm.

Glory gật đầu, thấy vui vì mình được tha thứ, sau đó quay lại quan sát đồng gạch vụn. Nhiều phút dài trôi qua và trong suốt thời gian đó vẻ mặt cô chẳng hề thay đổi, rồi cô chống tay lên hông, một tia sáng chưa từng thấy trước đó lóe lên trong ánh mắt. Wyatt không biết nên vui mừng hay lo lắng nữa.

“Wyatt.”

“Sao cơ?”

“Em sẽ xây dựng lại.”

Trái tim anh trào dâng cảm xúc còn gương mặt thì tái nhợt. Chúa kính yêu, giá mà con có thể chắc chắn về cuộc đời mình như thế.

“Và vì anh đã quyết theo sát từng bước chân em, anh cũng sẽ bị dính bụi bẩn như em thôi.” Cô hướng về kho thóc cùng Wyatt ngay đằng sau.

“Em sẽ làm gì?” anh hỏi lúc cô bắt đầu đẩy cánh cửa đôi rộng lớn dựng cạnh xe.

“Em sẽ quét dọn ngôi nhà,” cô đáp. “Giúp em đẩy cánh cửa cuối cùng này với. Nó luôn bị kẹt chặt.”

Không để bản thân có thời gian phản đối, Wyatt làm theo yêu cầu, rồi quan sát cô trèo vào sau tay lái chiếc xe thùng một tấn cổ lỗ, đổ phía sau cửa.

“Tốt hơn anh nên tránh ra,” cô hét lên khi bộ khởi động bắt đầu cọ xát và máy móc hoạt động trở lại. “Cái phanh không ăn lắm. Em sẽ lao vào đầu đó để dừng lại.”

“Em nói cái quái gì thế,” anh càu nhàu và nhanh chóng nhảy sang bên, không biết nghĩ sao về quyết tâm mới của cô.

Khi Wyatt ném tung tấm ván cuối cùng còn có thể dùng được lên thùng xe thì cũng đã quá trưa khá lâu. Không hề nghĩ ngợi, anh quệt giọt mồ hôi đang chảy xuống mặt và rên rỉ bởi chột nhốt ra bụi bẩn trên đôi găng tay. Anh giật mạnh bàn tay ra nhưng đã quá muộn.

Glory quay lại xem có chuyện gì và phì cười. Anh cau có nhìn cô đang nhoẻn miệng cười tươi.

“Tuyệt thế à?” anh cằn nhằn và Glory càng cười lớn tiếng.

“Có gì thú vị chứ?” anh nói, biết rõ rằng mình đã bôi tro khấp mặt.

Glory nhắm mắt, nhăn nhó, giả bộ mãi mê suy nghĩ rồi cất tiếng thành một bài hát thánh thót.

“Em nhìn thấy một chàng trai. Em nhìn thấy vết bẩn. Em nhìn thấy một chàng trai có khuôn mặt lấm lem. Em nhìn thấy...”

Thái độ vui đùa của cô khiến anh vừa ngạc nhiên, vừa hài lòng, mặc dù chính mình là đối tượng trêu chọc. Wyatt cười, và rồi, không hề báo trước, anh vác cô lên vai, hiên ngang tới cái giếng có mái che gần kho thóc.

Glory đang cười nắc nẻ nên không thể tiếp tục chế giễu anh. Thế giới treo lơ lửng dưới góc nhìn kỳ lạ khi đầu cô đu đưa trên lưng anh. Mặt đất cứ vào rồi ra khỏi tầm mắt mỗi lúc cô lắc lư theo bước chân Wyatt. Sau đó, điểm nhìn của cô thay đổi và miệng nhếch lên. Cô biết cách khiến anh thả mình xuống.

Này, Hatfield... cặp mông đẹp đấy!

“Chúa nhân từ, Glory, tha cho anh đi,” Wyatt lẩm bẩm và bỗng thấy biết ơn sự bẩn thỉu đã che giấu gương mặt ửng đỏ của mình. Khi cô vẫn đang thích thú vì mới ghi thêm điểm, anh mở van, nhặt ống tưới cây lên và nhắm thẳng vào mặt cô.

Glory bị nghẹt thở vì nước và cười, liền tấn công anh để giành lấy vòi nước. Đang giữa cuộc chơi, bỗng nhiên cô không hào hứng nữa. Wyatt đánh rơi cái ống, để nó lăn xuống vũng bùn dưới chân họ và quan sát cô.

“Chuyện gì vậy, em yêu?” anh hỏi.

Cô định mở lời nhưng bất ngờ ôm mặt, hổ thẹn với những việc đã làm.

Anh nín lấy tay cô và kéo chúng lại. “Nói với anh, Glory.”

“Em không nên... chuyện này không đúng đắn vì em...”

Vấn đề dần hé mở. “Em cảm thấy sai trái vì hạnh phúc, phải không?”

Cô gật đầu, cổ không khóc.

“Ồ, anh xin lỗi,” Wyatt kêu lên và vòng tay ôm cô. “Nó là tự nhiên, em biết mà. Nhưng em không thể ân hận vì được sống, và anh không tin rằng cha em muốn con gái chết cùng mình... phải không nào?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì được rồi.” Anh nhặt ống nước lên, đặt vào tay Glory. “Tiếp tục thôi, chúng ta sẽ rửa ráy sạch sẽ trước khi chuyển đồ. Tra xong ít dầu nhớt vào cái xe tải rồi anh sẽ lái. Em, dù thế nào, cũng phải làm hoa tiêu chỉ đường đến bãi rác thành phố. Nó không có trên bản đồ du lịch của thị trấn đâu.”

Cô nắm lấy cái ống, chăm chú nhìn anh rửa tay, sau đó hạ thấp đầu, để dòng nước từ vòi chảy ướt phần sau đầu và xuống cổ. Và ngay tức khắc, Wyatt đứng thẳng dậy, lắc đầu và vuốt nước trên mắt bằng hai tay.

“Giờ đến em,” anh đề nghị và giữ cái vòi khi cô rửa và chụm tay hứng đầy nước vốc lên mặt. “Cảm thấy tốt hơn không?” anh hỏi, đưa chiếc khăn tay của mình.

“Wyatt?”

“Gi hử, cưng?”

“Cám ơn,” cô đáp và trả chiếc khăn đã lau cho anh.

Anh chăm chú nhìn những đường nét trên cơ thể cô, giờ đây hiện lên rõ ràng dưới bộ quần áo ướt sũng bó sát thân hình, rồi nhắc nhở bản thân về lời cảm ơn mới nhận được.

“Em luôn được chào đón.”

Tầm biển đề Đỗ rác – Hai đô Một lần. Nhưng chẳng có ai ở quanh đó thu tiền nên họ lái thẳng xe vào và lùi mới gần mép một hố rác, đến hết mức Wyatt dám. Hai người không có ý định lái xe tới quá gần và rồi không thể dừng lại được.

Glory ra ngoài định giúp tháo đồ nhưng Wyatt ngăn cản.

“Để anh, được chứ?”

Cô nhẹ người. Hai cánh tay cô vẫn còn đau nhức từ lúc đỡ đồng đồ nát và đôi chân vẫn đang run rẩy yếu ớt.

“Vâng, cảm ơn anh.”

Anh mỉm cười. “Rất vui được giúp đỡ em. Bây giờ tìm cho mình một chỗ nằm mát đi. Sẽ lâu đấy.”

Glory làm theo lời khuyên, tránh xa chỗ chiếc xe tải trong khi Wyatt cởi cái áo sơ mi. Từ xa, cô dõi theo anh trèo lên nóc thùng xe để quăng gạch đã vỡ, tấm này kế tấm kia, xuống cái hố và ngưỡng mộ vẻ đẹp của cơ thể anh cùng sự duyên dáng trong mọi chuyển động. Một lúc sau, Glory tản bộ quanh đó, bước qua những mảnh rác tung ra bị thổi bay đến và đá phải một mảnh kim loại cùng cát sỏi bờ bãi xung quanh.

Phía dưới cái hố, một con quạ to lớn, đen sì bắt đầu cất tiếng kêu ầm ĩ và bất ngờ bay lên, hai con khác bay theo nó. Glory quay lại, quan sát chúng chuyển động trong không gian bằng những đôi cánh tựa đá đen. Cô lại nhìn về nơi Wyatt đang làm và thấy anh dừng lại, xem xét tỉ mỉ khu vực bằng ánh mắt cẩn trọng. Glory có thêm can đảm khi nhận ra anh luôn để tâm đến sự an toàn của cô.

Anh quay về phía cô và vẫy tay. Cô vẫy trả, và rồi hình ảnh Wyatt bắt đầu lượn sóng như một ảo giác dần phai nhạt. Tin rằng hiện tượng đó là do khí nóng bốc lên từ hố rác, Glory bắt đầu xa xắm mặt mày và cảm thấy đất dưới chân như biến mất. Phản xạ giữ đầu gối cô không đổ về đằng trước, xuống lớp đất bẩn. Cô cảm thấy người khô khốc còn trái tim bắt đầu đập dữ dội và ảo ảnh liên tiếp tự tái tạo hình dáng, Glory chộp lấy đám cỏ bên dưới tay mình và nắm chặt, lo sợ sẽ để điều gì đó trượt qua tâm trí.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ bất ngờ biến mất cũng như cái xe tải của cha cùng hình ảnh Wyatt. Thứ gì khác đến thế chỗ chúng. Một thứ mạnh mẽ hơn... u ám hơn... chết chóc hơn. Cô rên rỉ và không nhận ra mình đang ấn sâu những ngón tay vào lớp đất bẩn và lớp cỏ để cố gắng nắm chặt.

Cơn hoảng loạn về lên chuyển động của người đó, thúc giục hắn thực hiện hành vi của mình và kèm theo những hơi thở ngắn, gấp gáp không đều. Những bước đi hối hả bị đám chất bẩn tung tóe cùng lớp cỏ cản lại khi hắn di chuyển từ trước ra sau chiếc xe.

Ánh sáng yếu ớt của trăng thượng tuần phản chiếu trên nắp thùng xe khi nó bật mở. Hắn gập người xuống rồi lại đứng thẳng dậy, mang theo thứ gì đó trên tay. Thứ gì đó nặng nề... thứ gì đó dài... thứ gì đó trắng.

Hắn lao đảo tiến tới cái hố và quăng xuống, quan sát nó rơi lật hết mặt này đến mặt khác, lăn tròn, lộn nhào. Về hoảng sợ bắt đầu giảm dần. Hắn nhẹ nhõm trông thấy.

Glory rùng mình, cố gắng kéo bản thân ra khỏi cảnh tượng trong tâm trí, khi còn chưa vướng vào một tấm mạng không phải do bản thân tạo ra. Cô quan sát, như thể bằng đôi mắt người đó nhưng không trông thấy gương mặt đó. Cô đi theo suy nghĩ của hắn, chuyển động cùng bước chân hắn và dừng lại khi hắn ngập ngừng. Nhưng lúc người này đứng trên mép hố và nhìn xuống, nỗi kinh hoàng của Glory đẩy chính bản thân vào trạng thái điên cuồng. Dù nhận thức được rằng tất cả việc này chỉ ở trong đầu mình, cô vẫn bắt đầu la hét.

Cơn gió luồn qua mái tóc dày, sẫm màu của Wyatt, làm khô mồ hôi trên cơ thể anh và thổi bay mùi khó chịu của gỗ cháy. Không hoàn toàn tập trung vào công việc, anh dừng lại và nhìn lên, để chắc chắn họ vẫn ở một mình và cẩn thận giữ Glory trong tầm mắt.

Khi trông thấy cơn gió nô đùa làm tung mái tóc cô, anh mỉm cười. Glory nên làm nhiều hơn là giữ tóc sau gáy, nó nên được tết lại để không vướng vào mặt cùng hai mắt.

Và anh hoảng sợ khi cô bất ngờ ngã quỵ. Tên cô vang lên trên đầu môi, Wyatt nhảy khỏi thùng xe. Sau đó nhanh hết mức có thể, ngang qua bãi đất, qua miệng hố, anh hướng về phía tiếng la hét, kéo cô khỏi lớp đất bẩn và ôm trong tay.

“Glory! Em yêu! Anh đây! Anh ở đây. Quên nó đi!”

Cơ quờ quạng, tiếp đó run lẩy bẩy và không hề nghĩ ngợi, vòng tay ôm chặt quanh eo Wyatt bởi vì anh là thứ vững vàng duy nhất cô còn giữa một thế giới ngày càng đảo điên.

“Chết rồi! Cô ấy chết rồi,” Glory kêu rên. “Tất cả phủ màu trắng. Và nó chưa kết thúc.”

Giọng rên rỉ não nùng của cô làm anh lạnh sống lưng. Cô ấy? Chết? Glory đã nhìn thấy gì, nhân danh Chúa?

Anh nâng gương mặt cô bằng hai tay, giữ lại cho đến khi cô không còn nơi nào để nhìn ngoài anh.

“Nhìn anh này!” Anh hét. “Chết tiệt, Glory, nhìn vào anh!”

Ánh mắt cô thay đổi và anh có thể thấy nhận thức đã quay về. Anh hít thật sâu rồi thở ra một hơi nặng nề, và quàng tay quanh cô, vỗ về cô trong vòng tay mình.

“Kể với anh, em yêu. Kể anh nghe điều em thấy.”

Và cũng nhanh như khi đến, nỗi hoảng sợ ra đi. Chỉ còn sự căng thẳng trong giọng nói, cử chỉ và cách cô bám chặt đôi tay trần của anh.

“Em trông thấy một người đàn ông đưa thứ gì đó màu trắng ra khỏi thùng xe ô tô. Em nhìn người đó ném nó xuống hố. Nó lăn và nảy và...” Cô rùng mình, nhưng rồi nén lại, thử tìm cách sắp đặt từ ngữ để miêu tả điều mình quan sát được trong tâm trí. “Hắn nhìn nó rơi. Em cảm thấy nụ cười của hắn. Thứ hắn vứt xuống bị tung ra. Giống như một viên kẹo không có vỏ bọc. Em có thể thấy gương mặt cô ấy. Đôi mắt mở to như đang ngạc nhiên. Ôi, Wyatt, hắn đã vứt xác một phụ nữ xuống hố rác!”

“Thánh thần ơi! Em chắc chứ?”

Cô gật đầu.

Anh quan sát chăm chú cái hố, chỉ thấy vài túi rác bị ném xuống trước đó, và nhìn chăm chú hơn những lớp đất lớn đã được đẩy lên để phủ kín rác rưởi nhiều tuần trước.

“Họ chắc đã ủi đất phủ lên nơi này hàng đêm. Không có cách nào xác định việc đó xảy ra cách đây bao lâu sao?”

Gương mặt cô nhăn nhó trong lúc cố gắng nhớ lại mọi chi tiết vừa hiện lên, rồi cô sụp xuống thất vọng. “Không, nó quá tồi, em không thể nói...” Cô thở gấp và bật khóc. “Trăng thượng tuần! Có một vầng trăng khuyết.”

Wyatt căng thẳng, quay lại, nhìn chăm chăm vào gương mặt cô. “Ít nhất là một tuần trước. Anh biết thế vì anh đã ngồi trên hiên nhà ở Tennessee, ngắm những đám mây trôi ngang vàng trắng thượng tuần và lắng nghe giọng nói của em.”

Glory rùng mình. “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Chúng ta đến nói cho Cảnh sát trưởng Conway biết.”

Cô rên rỉ. “Ông ấy sẽ cười vào mặt ta mất,” cô nhắc.

“Đừng nghĩ ngợi, em yêu. Đừng nghĩ gì cả. Bây giờ để phần còn lại trên thùng xe, không dỡ nữa và quay về nhà. Anh nghĩ chúng ta cần trông ổn nhất có thể khi đề nghị Cảnh sát trưởng đào bới một đồng rác.”

13. Chương 07 - Phần 1

Chương 7

Lane đang đợi Wyatt và Glory khi họ tấp vào lề đường và đậu xe trước cửa đồn cảnh sát.

“Anh đã nhận được tin nhắn của cậu,” anh nói. “Chuyện gì vậy?”

“Sau khi anh đi, Glory muốn chở ít vật liệu ra bãi rác. Khi chúng em ở đó, cô ấy đã có một... ừm, cô ấy đã thấy...”

Glory thở dài. Ngay cả Wyatt, người đã khẳng định tin tưởng cô, vẫn gặp rắc rối trong việc sắp đặt từ ngữ miêu tả những điều mà cô thấy hoàn toàn tự nhiên.

“Bà em luôn gọi chúng là những ảo ảnh,” cô nói.

Lane có vẻ giận dữ. “Nghe này, Glory, cô đã khiến tôi tin tưởng và đó không phải một việc dễ dàng. Vậy cô đã trông thấy điều gì?”

“Xác một phụ nữ bị quăng xuống hố rác.”

“Ôi, quỷ tha ma bắt,” Lane lẩm bẩm và suy tính đủ cách thuyết phục để được phép hành động chỉ dựa vào một lời tiên tri. “Sẽ không dễ dàng đâu.”

Sau khi họ vào trong, anh biết mình đã đúng. Cảnh sát trưởng phun trào tức giận khi Glory bắt đầu giải thích. Viên cảnh sát dưới quyền lên khỏi phòng làm việc, trốn ra ngoài tầm nhìn phía bên kia cánh cửa.

“Cô đã nhìn thấy gì cơ?” Conway hét lên, rướn người trên ghế và đi vòng qua bàn làm việc đến chỗ Glory đang đứng. “Và tôi tin là cô đã nhìn thấy vụ việc này trong đầu mình, phải không?”

Wyatt trừng mắt, chen vào giữa họ. “Không cần phải hét lên thế,” anh nói.

Một mạch máu phình ra gần mắt trái Conway, và gương mặt ông ta đỏ lên từng phút. “Để tôi nói lại xem đúng không nhé. Cô đã bộc lộ năng lực thấu thị, trong thời gian đó cô trông thấy một người đàn ông vút xác một phụ nữ xuống hố rác.Ồ! Và cô ta mặc đồ trắng, phải không?”

Dạ dày Glory cuộn lên. Cô muốn quay người và đi ra khỏi đây, quên việc mình đã trông thấy. “Đúng vậy, tôi đã nói với ông, tôi thấy cô...”

Conway cắt ngang. “Cô có thể giải thích tại sao người đàn ông điều khiển xe ủi đất không trông thấy cô ta... hay tại sao mười hai người làm việc với ba xe tải chở rác khác nhau trên hai lịch trình khác nhau không trông thấy cô ta khi họ đổ rác được không?”

“Không,” Glory lẩm bẩm.

Conway cười tự mãn. “Tôi lại không nghĩ vậy.” Ông ta liếc nhìn Wyatt, như thể đổ lỗi cho anh về rắc rối mới nhất trong chuỗi vấn đề mà ông ta thấy bản thân không được trang bị đầy đủ lý lẽ để giải quyết vấn

đề. “Xem này, Hatfield. Tôi quan tâm đến sự thật, và đây... ừm, những thứ mà cô ấy thỉnh cầu thực hiện là không có thật. Chúng là giấc mơ. Chúng là trí tưởng tượng. Chúng là...”

Viên cảnh sát lên trở lại phòng, không thể kiềm chế đưa ra lời nhận xét. “Nhưng cảnh sát trưởng, cô ấy đã đúng về vụ bếp ga.”

“Câm mồm,” ông ta gầm lên và tay cấp dưới lại rút lui đầy khôn ngoan, lần này sang phòng sau.

Thái độ của cảnh sát trưởng không làm Lane ngạc nhiên. Việc thi hành luật dựa vào các nguyên tắc và các giả thiết. Chẳng có điều lệ nào cho trường hợp của Glory Dixon.

“Tôi tin rằng ông có tài liệu gì đó báo cáo về các vụ mất tích trong thời gian gần đây, phải không?” Lane hỏi.

Conway không che giấu vẻ ngạc nhiên. Hình như ông ta không thể tin được một cảnh sát Liên bang lại coi chuyện nhảm nhí này là thật.

“Không, tôi không nghĩ mình có,” ông lẩm bẩm.

“Ông nên thực sự chắc chắn rằng không có tin gì đến bằng điện tín từ những vùng xung quanh.”

Conway đỏ bừng mặt. Ông ta khá chắc nhưng không quả quyết. Hiển nhiên, dù thế nào, ông ấy không định nói về nó.

“Xem này, hai người. Anh nghĩ bởi vì mình đến từ thành phố lớn nên luật pháp trong một thị trấn nhỏ bé như Lerner’s Mill không thể giải quyết vấn đề, phải không? Vậy thì, anh đã lầm rồi và Conway này không thích bất kỳ ai nhúng mũi vào công việc của bản thân.” Cơn giận bùng bùng trong mắt ông ta nhắm vào Lane cũng chẳng kém gì với Glory.

Trước khi Wyatt hay Lane kịp đáp lại, Glory đã xen ngang.

“Tôi đã nói những điều cần thiết. Quyết định làm gì với thông tin hoàn toàn thuộc về ông. Dù thế nào... nếu tôi đúng... và ông sai, thì ông đã để cho một gã phạm tội giết người trốn thoát, vậy thôi. Và đó là công việc của ông, không phải tôi, đúng không nào?” Cô đi ra ngoài, để Wyatt và Lane lại với lựa chọn của họ.

Họ chọn đuổi theo cô và khi họ đi cả, Anders Conway không có ai để tranh cãi ngoài chính mình. Cuộc tranh cãi ngắn ngủi kết thúc bằng một câu hỏi. Glory nói đúng về trận hỏa hoạn đã giết chết người thân của mình không có nghĩa là cô ta luôn đúng về những điều vớ vẩn khác lơ trôi vào đầu cô ta... phải không? Ông ta thất vọng vuốt một tay lên mái tóc mỏng và quát gọi viên trợ lý.

Anh ta chạy đến. “Vâng, thưa sếp, ông cần gì?”

“Tôi muốn xem tất cả mọi thứ chúng ta có về những người mất tích trong vùng này, kể cả những bản fax gần đây có liên quan.” Và khi tay cảnh sát nhoen cười, Conway lừ mắt. “Tôi yêu cầu xem các tài liệu không có nghĩa là tôi tin cô ta,” ông cần nhấn. “Tôi chỉ làm việc của mình. Thế thôi.”

Bên ngoài, Wyatt đã tóm được cánh tay Glory khi cô đi về phía ô tô.

“Gì vậy?” cô hỏi, vẫn giận dữ với tay đứng đầu đồn cảnh sát cùng cả thế giới.

“Em đã làm tốt,” anh nói nhanh.

Khi Lane cũng đồng ý tương tự, vẻ mặt Glory biến thành ngạc nhiên.

“Wyatt nói đúng. Cô đã nói điều phải nói. Nếu tay cảnh sát trưởng đó không làm theo thì sau đó hẳn ta mới là người bị coi như kẻ ngốc. Bây giờ, nếu hai người nghĩ có thể tự xoay sở trong một hoặc hai ngày, tôi sẽ về nhà kiểm tra Toni và Joy, sau đó ghé qua cơ quan. Ở đó, tôi có thể truy cập nhiều thông tin hơn là từ Conway. Biết đâu thứ gì đó sẽ xuất hiện trên máy tính phù hợp với điều Glory nhìn thấy.”

“Tôi rất xin lỗi vì vụ lộn xộn này đã khiến anh phải xa gia đình,” Glory nói.

Lane mỉm cười. “Nghề của tôi luôn khiến tôi phải xa gia đình, cô gái. Chúng tôi đã quen rồi.” Và sau đó, sự chú ý của anh quay sang Wyatt. “Anh sẽ đưa vài thứ cần thiết cho em trước khi đi. Tại sao em không mở cốp xe ra nhỉ? Anh sẽ quẳng chúng vào đó.”

“Em sẽ làm,” Glory đáp và lách người vào chỗ ngồi, không trông thấy vẻ mặt Wyatt khi Lane để một khẩu súng ngắn và vài hộp đạn vào trong, sau đó đưa Wyatt điện thoại di động của mình.

“Để chúng ta giữ liên lạc,” Lane nói.

“Và cái kia?” Wyatt hỏi.

“Chỉ để đề phòng.”

“Chết tiệt, em ghét nó,” Wyatt nói. “Em cứ nghĩ mình đã bỏ tất cả lại phía sau khi rời quân ngũ.”

“Hãy tự chăm sóc cho bản thân,” Lane đáp và trao cho Wyatt một cái ôm nhanh thắm thiết như hai anh em ruột. “Anh sẽ gọi cậu ngay khi biết gì đó.”

Wyatt quan sát anh rẽ lái xe đi, rồi nhìn lại Glory đang kiên nhẫn ngồi đợi anh trong xe. Gương mặt nhìn nghiêng của cô nghiêm nghị quan sát ngoài cửa sổ, rõ ràng đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng. Wyatt liếc qua nắp cốp xe, hình dung vật Lane vừa đặt vào, rồi anh nhìn lên Glory và bị cuốn hút bởi vẻ thư thái và ngây thơ của cô.

Ôi, thánh thần ơi, anh không biết điều mình sợ nhất là gì. Cố gắng bảo vệ em, hay là đưa em lên giường.

Cô quay lại. Mắt họ gặp nhau và trong giây lát, Wyatt đã sợ rằng cô sẽ đọc được suy nghĩ của mình. Nhưng khi cô chẳng phản ứng gì ngoài mỉm cười, anh vào xe không hề lưỡng lự, cảm thấy hài lòng vì suy nghĩ vẫn là của riêng bản thân.

“Chúng ta sẽ đi đến đâu bây giờ?” Glory hỏi.

Anh đã hỏi cô câu tương tự sáng nay, sau nụ hôn, và giống như cô, anh không biết đáp án.

“Tất cả tùy em,” cuối cùng anh trả lời.

“Wyatt?”

“Gì cơ, em yêu?”

“Đã bao giờ anh có nhiều rắc rối đến mức chỉ muốn bỏ trốn khỏi tất cả?”

“Không như em, em yêu, anh đã chạy trốn suốt đời rồi. Chúng ta sẽ tìm ra cách giải quyết việc này. Chỉ cần dừng từ bỏ bản thân và hơn hết, dừng rū bỏ anh. Anh ghét phải thức dậy một buổi sáng và phát hiện em đã bỏ đi.”

Một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt cô và cô quay mặt đi. “Nếu có lúc phải rời xa, em sẽ không phải người cầm va li trong tay, và cả hai chúng ta đều biết điều đó.”

Không thể phản đối việc cô nói cũng như không tìm ra mặt tốt của sự thật đó. Anh giận dữ khởi động xe. Họ đã hoàn thành việc cần làm, và sẽ trở về căn nhà gỗ của cụ bà Dixon.

Lúc trên xe, Wyatt phát hiện những con quỷ bên trong vẫn giằng xé sự tập trung của bản thân. Được thôi, Wyatt tự nhủ, mình không được yêu cô ấy và cô ấy không nên yêu mình. Tất cả việc phải làm là bảo vệ Glory an toàn. Anh nghĩ về khẩu súng trong cốp và gương mặt Lane khi ra đi. Dạ dày Wyatt quặn thắt khi tưởng tượng Glory bị thương hay gặp nguy hiểm, anh muốn đạp ngay phanh lại và ôm cô trong tay. Nhưng anh cố kiềm chế ham muốn để tiếp tục lái xe. Càng đi xa hơn, Wyatt càng chắc chắn hơn rằng đã quá muộn. Anh không được phép yêu cô... nhưng anh đã yêu.

Sấm nổ đùng đùng phía trên thung lũng và một tia chớp giáng ngang bầu trời. Chiếc ghế bập bênh Glory đang ngồi thì thoảng kêu rảng rắc mỗi khi cô đẩy nó bằng cách nhún mũi giày. Cô ngược lên nhìn Wyatt bước vào nhà và thả cuốn tạp chí đang đọc dở xuống.

“Anh đã tìm thấy chó con chưa?”

Wyatt lắc đầu. “Có lẽ nó sợ cơn bão. Chắc nó đang trốn dưới bụi cây hoặc đi ra chỗ quen thuộc hơn như kho thóc chẳng hạn.”

“Có thể.”

Tuy vậy Glory không thể rũ bỏ cảm giác có điều gì đó không ổn. Chó con là tất cả những gì cô còn giữ lại sau trận hỏa hoạn, và cô không thể chịu đựng được việc nghĩ rằng sẽ mất nó. J.C. hết sức yêu quý con chó và đã thề rằng sẽ biến nó thành một chú chó săn giỏi, nhưng cùng với sự ra đi của anh trai cô, các buổi huấn luyện cũng mất đi. Nếu chó con trở về, thứ duy nhất nó săn được là bánh quy. Nhưng mối quan tâm của cô chuyển từ chó con sang Wyatt, khi cô trông thấy hành động của anh.

Mưa bắt đầu đập lên tấm kính phía sau màn cửa, và mặc dù không thực sự lạnh, cô vẫn rùng mình, quan sát Wyatt đi từ cửa sổ này sang cửa sổ khác, sau đó sang bên kia ngôi nhà, như đang đề phòng thứ gì đó bước ra từ bóng tối. Thứ gì đó... hoặc ai đó... không thuộc về nơi đây. Tất cả các cử động của anh thể hiện dáng vẻ một người đàn ông đang đứng trước nguy hiểm.

Càng quan sát anh, cô càng bị quyến rũ hơn. Cô nghĩ về cái đêm bão tuyết và lần đầu tiên trông thấy người đàn ông này, trên giường đầy, toàn thân đầm máu. Và sau đó một lần nữa, ngày anh được xuất viện. Ai có thể ngờ rằng một ngày nào đó, anh là người đứng giữa cô và cái chết?

Giờ đây nhìn lại, thật đau lòng khi nhớ về cuộc sống tươi đẹp và giản đơn từng có. Cô đã có một ngôi nhà, một gia đình và một thế giới đầy ý nghĩa. Nhưng lúc này chẳng còn lại gì ngoài mạng sống của chính mình. Và làm thế nào Wyatt đến với cô, vượt qua bao nhiêu dặm đường vẫn còn là bí ẩn, tại sao anh ở lại, một câu đố lớn hơn bao giờ hết. Khi cô rùng mình, anh bất ngờ quay lại, bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình chăm chú.

“Glory... có chuyện gì vậy?”

“Tại sao anh không nghỉ ngơi em? Mọi người khác ai cũng thế, có lẽ chỉ trừ Lane.”

Câu trả lời có ngay lập tức, thậm chí anh đã nghĩ về nó, hết lần này đến lần khác và biết tất cả từ ngữ đến từ trái tim.

“Anh không biết. Tất cả điều anh biết là, ngay từ đầu đã có một mối liên hệ giữa chúng ta. Tuy không hiểu nhưng anh biết nó có ở đó.” Rồi anh nhìn về hướng khác, không muốn nói quá nhiều.

“Mọi người nghĩ em điên, vậy tại sao anh lại nghĩ khác họ? Tại sao anh ở lại với một phụ nữ điên, Wyatt Hatfield? Tại sao anh không chạy đi thật xa hết mức có thể khỏi đống hỗn độn này?”

Bây giờ anh ngập ngừng. Nói sự thật về tình cảm đang lớn dần trong anh có thể phá hủy tất cả, và lúc này nói dối cô không phải một lựa chọn. Anh tìm kiếm câu trả lời ở giữa hai bên. Khi nhìn lên, đôi mắt anh ngập tràn những bí mật.

“Có thể anh đang đợi để nghe em gọi tên anh.”

Chiếc ghế bập bênh bất ngờ dừng lại, tiếng rắc vang lên rồi ngưng bật. Ôi, Wyatt. Em đang sợ hãi. Em đang sợ rơi vào tình yêu. Em sợ rằng anh không hiểu em và em không thể thay đổi.

Một lần nữa, anh nghe được suy nghĩ của Glory và trả lời mà chẳng nhận ra cô không nói thành lời.

“Anh sẽ chẳng thay đổi điều gì ở em, cho dù có thể,” Wyatt nói. “Anh mới chính là người làm hỏng tất cả. Anh không có khả năng giúp một người phụ nữ tốt được hạnh phúc, bởi vì anh đã thử và thất bại.”

“Không ai hoàn hảo cả, Wyatt. Nếu anh muốn cố gắng, em tin anh sẽ làm ai đó hạnh phúc.” Sau đó, giọng ngập ngừng, cô nuốt khan trước khi có thể tiếp tục. “Thậm chí cả em,” Glory thì thầm.

Anh như đông cứng người. Chẳng có nhằm lẫn gì về lời mời gọi đó, và phớt lờ nó là điều nằm ngoài khả năng của anh. Bởi vì cô đang ngồi đợi, anh tiến đến, đưa hai tay ra.

Glory nắm lấy chúng không hề do dự. Cuốn tạp chí trong lòng rơi xuống sàn khi anh kéo cô đứng dậy và bắt đầu luồn những ngón tay qua mái tóc dài, ánh mắt của cô thay đổi, trở nên mơ màng giống như khi những ảo ảnh xuất hiện. Khi anh đỡ lấy gáy cô và lướt nhẹ ngón tay trên đường cong quai hàm, Glory lao đảo. Nếu không có cánh tay Wyatt, cô đã ngã rồi.

Dẫu vậy, cô vẫn muốn điều đó và nhiều hơn nữa từ anh, việc đầu hàng trước sức mạnh to lớn hơn thật đáng sợ, như thể cô đã đánh mất cảm giác về bản thân và đang bị sức mạnh từ anh làm cho hao mòn. Giọng nói

của Wyatt vang lên bên tai và theo bản năng, cô run rẩy. Wyatt đọc được từ phản ứng này một thứ gì đó khác ngoài ham muốn, anh đặt những nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô để che giấu cho hành động kéo cô lại gần hơn.

“Đừng sợ anh... hay bất kỳ ai khác. Sợ hãi tình yêu giống như trốn tránh cuộc sống vậy. Đôi lúc em nên nhận lấy cơ hội được hạnh phúc, và nắm bắt lấy các cơ hội là cách để sống trên đời.”

Khi đôi tay anh trượt từ phía sau đầu xuống gáy Glory, cô thở dài, thổ lộ nỗi niềm canh cánh trong lòng.

“Ôi, Wyatt, em không sợ anh, mà chỉ sợ mất anh.”

Chúa cứu giúp chúng con.

Wyatt nhắc Glory lên. Khi đôi môi cô đặt trên miệng anh và cơ thể nhỏ bé đó đã nép chặt hoàn hảo vào người mình, anh bắt đầu xoay, giữ cô chắc chắn trong vòng tay, để bàn chân cô lơ lửng cách mặt sàn vài phân. Đắm say, khoan thai, không có gì ngoài niềm say mê âm nhạc, họ khiêu vũ chậm chậm theo giai điệu chỉ họ mới có thể nghe thấy.

Khi họ di chuyển trên sàn, cô loáng thoáng nhận ra trần nhà đang quay tròn trên đầu mình và những ngọn đèn chập chờn trước mắt, Glory muốn cười và muốn khóc. Cô chưa bao giờ biết niềm vui nào như lúc này... và nỗi sợ nào như thế. Cô đang cận kề miệng vực khám phá trong vòng tay Wyatt Hatfield.

Wyatt khao khát, muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa ngoài những nụ hôn ngắn ngủi anh đang đánh cắp. Thời gian, mình cần thêm thời gian. Nhưng Wyatt chỉ có thể nghe được chừng ấy lời nói của bản thân.

Không thể kháng cự cảm dỗ, đôi môi anh dần dần theo đường cong trên má Glory và rên lên khi cảm nhận được cơn rung mình của cô. Trong lúc mũi anh dụi vào sâu trong tai cô thì bờ môi được thưởng thức làn da mềm mại như sa tanh, hít vào hương thơm phụ nữ nơi cô. Glory thở dài, thì thầm điều gì anh không thể hiểu. Giọng nói nhẹ nhàng trên má và cô đầu hàng trước anh như một người phụ nữ, đáp trả nhiều hơn những gì nhận được.

Luồn các ngón tay vào mái tóc ngắn tối màu của Wyatt, Glory giấu gương mặt mình bên dưới cằm anh, xấu hổ vì điều mình định hỏi và lo sợ cơ hội sẽ không bao giờ đến nữa.

“Ôi, Wyatt, em đã học được bài học khắc nghiệt rằng cuộc sống không quá chắc chắn. Như lần này, có thể ngày mai anh sẽ ra đi, hoặc em sẽ chết. Hãy làm tình với em đi! Em không muốn chết mà chưa biết việc đó như thế nào.”

Anh nghệt thở khi khuôn miệng đang kề gần môi cô và đôi tay ôm phía dưới đường cong của cặp hông đầy đặn. Ngoại trừ dòng máu đang chảy ào ào bên trong huyết quản và nhịp tim nện thình thịch trong tai, tất cả mọi cử động đều dừng lại.

“Em vừa nói gì cơ?”

Glory ngẩng đầu. Cô sẽ không xấu hổ về chính mình. Nói thẳng ra sự thật sẽ tốt hơn.

“Em đề nghị anh làm tình với em,” cô thì thầm.

“Không phải nó. Phần về cái chết ấy.”

“Em chưa bao giờ ở cùng đàn ông, Wyatt. Em không biết cảm giác khi đôi tay đàn ông đặt trên người hay khi một người đàn ông vào bên trong mình như thế nào.”

“Ôi... Chúa... ời.”

Wyatt chẳng thể nói thêm nữa. Gần như đã mù quáng trong nỗi khát thèm, tất cả những gì anh có thể làm là thả cô xuống, chuyện này chấm dứt tại đây. Anh đã bắt đầu nảy sinh những ý nghĩ sai lầm và phải dừng nó lại ngay trước khi quá muộn.

“Thật chết tiệt,” anh nói nhanh và đi ra khỏi phòng.

14. Chương 07 - Phần 2

Cô có thể nghe thấy tiếng cửa trước đóng sầm lại từ nơi mình đứng. Ngọn lửa anh châm lên đang thiêu đốt cô, từ trong ra ngoài. Cô không biết nên khóc hay la hét, nên gọi to tên anh hay chạy theo anh. Cô vẫn đang run rẩy bởi sự ham muốn anh vừa khơi gợi thì tiếng cửa bất ngờ mở một lần nữa, sau đó đóng sầm lại, chặn đứng tiếng gió hòa cùng tiếng mưa vẫn đang đập mạnh trên mái nhà. Tiếng khóa chốt cửa vang lên trong căn nhà bất chợt yên ắng. Cô nín thở, sợ phải hi vọng, sợ phải quan tâm... và ánh sáng chợt tắt.

“Wyatt? Là anh phải không?”

“Chết tiệt, phải, là anh,” anh cần nhần. “Em còn mong đợi ai khác nữa? Nếu có kẻ nào khác động vào em bây giờ, anh sẽ giết chúng bằng tay không.”

Mặc dù trong bóng tối, cô vẫn mỉm cười. Cô sẽ không hỏi điều gì khiến anh thay đổi suy nghĩ, mà chỉ thầm biết ơn.

Anh tìm kiếm Glory tại nơi bỏ cô lại và trong bóng tối khi hai bàn tay đã di chuyển trên cơ thể cô, Wyatt cảm nhận cô hít vào rồi thở ra. Anh rên rỉ bởi ham muốn khi ngực cô khẽ cọ vào lòng bàn tay.

“Em không nghĩ anh sẽ quay lại.”

“Anh ra xe... lấy cái này.”

Anh nắm tay cô và đặt chúng lên trên túi áo ngực của chiếc áo sơ mi sũng nước mưa, ngay chỗ trái tim đang đập hồi hã của mình.

Không biết chuyện gì, cô vẫn làm theo chỉ dẫn của anh, cảm nhận chiếc túi rồi nấp túi, và với lời thúc giục của Wyatt, cô cho tay vào trong. Sầm làm tấm kính cửa sổ kêu lách cách trong khi một cơn gió đập mạnh các cành cây to vào tường nhà. Cô giật mình, quay đầu về âm thanh phía sau họ.

“Mọi chuyện ổn cả, em yêu. Chỉ là cơn gió thôi.”

Sau đó, anh cầm tay cô và đặt thứ gì đó vào lòng bàn tay.

Glory cau mày khi nắm quanh thứ đó, không thể nhận dạng những cái gói nhỏ dẹt, mép sắc, phẳng như là kim loại này.

“Em không hiểu,” cô nói. “Cái gì đây?”

“Vật bảo vệ em, em yêu dấu. Trong suốt cuộc đời mình, anh không bao giờ làm tình với một phụ nữ mà không có thứ dạng này hoặc tương tự. Anh không muốn đẩy em vào mạo hiểm.”

Ồi!

“Em đoán đi,” anh nói và cười dịu dàng.

Tiếng cười đó xoắn xuyết quanh những ngón chân Glory và làm đầu gối cô trở nên mềm nhũn. Hơi nóng quét khắp cơ thể và cô nhận ra mình đang đỏ bừng.

“Chúng ta ở đâu đây?” anh lẩm bẩm, trượt tay xuống hông cô, áp cơ thể cô vào mình, rồi hạ thấp miệng xuống, tìm kiếm vị ngọt của nụ hôn trong bóng tối, biết rằng cô cũng đang ngóng chờ điều đó.

Các gói nhỏ rơi trên giường phía sau họ khi Glory vòng tay quanh cổ anh. Sau đó cô đưa tay áp vào quần anh xem thử vật nhô lên ngay phía dưới khóa quần, thì thầm sát miệng Wyatt.

“Ngay ở đây... em nghĩ vậy.”

Lát sau, Wyatt bế cô lên và đặt nằm lên giường. Tấm chăn trượt ra bên dưới Glory khi cơ thể anh ấn cô xuống sâu hơn vào lớp đệm.

Wyatt nghiêng rằng, tự nhắc nhở mình rằng làm tình với Glory sẽ là thách thức mới và hít vào một hơi dài, thật chậm rãi để thanh lọc các giác quan. Khi cảm thấy cơn rùng mình nơi cô, trái tim anh đập nhanh, đột nhiên hoảng sợ.

“Chúa chứng giám, đừng sợ hãi anh,” Wyatt nói. “Anh sẽ dừng lại ngay khi em muốn.”

Đôi tay cô lướt trên bắp đùi Wyatt và dừng lại ở hai bên hông. “Không phải nỗi sợ làm em run rẩy, Wyatt Hatfield, mà chính là anh.”

“Thật vinh hạnh,” anh khẽ đáp.

“Chỉ khi anh nhanh lên,” cô đáp.

Anh làm theo.

Quần áo bay đi trong bóng tối, nằm lại nơi chúng bị quăng tới mà không được quan tâm có đúng chỗ không. Giờ đây chẳng còn gì giữa họ ngoài làn da trần và sự khao khát. Wyatt lùi lại và ổn định cơ thể bên trên người cô, anh xem xét kích thước của bản thân với vẻ mỏng manh của Glory. Cô bé nhỏ đến đáng ngại và điều này khiến anh sợ muốn chết.

Không lãng phí chuyển động nào, Wyatt ôm lấy Glory và lăn tròn để cô nằm bên trên, miệng trên miệng, ngực trên ngực.

Khi đôi tay anh ôm lấy ngực cô, vờ tròn quanh núm vú căng cứng nhứt nhối bằng những ngón tay điêu luyện, cô uốn cong người theo bản năng, tâm trí trống rỗng trước mọi điều, ngoại trừ cảm giác nóng bỏng ở những nơi anh chạm vào.

Ôi?

Anh mỉm cười trong bóng tối, di chuyển bàn tay trên cơ thể Glory, lướt dọc theo sống lưng cô và vòng eo nhỏ bé có thể ôm được chỉ bằng hai bàn tay, lần theo đường cong bờ hông tròn trịa sau đó trượt ngón cái xuống dưới... xuống nữa.

Ôi, Wyatt!

Glory hỗn hển rồi rên rỉ, đầu ngửa ra sau và hông chuyển động theo ngón tay anh. Khi cơ thể cô đung đưa theo nhịp điệu, một lọn tóc dài xõa xuống đùi Wyatt, mơn trớn phần đàn ông đã cương cứng, khiến anh rung mình thêm muốn. Chưa phải lúc, anh tự cảnh báo mình.

Wyatt đưa tay lần trên mặt tấm chắn, tìm kiếm và mở ra một gói nhỏ mang vào từ xe hơi – anh phải làm việc cần thiết trước khi quá muộn.

Căn phòng quay tròn và chiếc giường nghiêng đi. Glory cười trên từng chuyển động và sợ phải dừng lại, sợ phải để người đàn ông bên dưới mình ra đi. Anh đã gọi lên quá nhiều ngọn lửa đam mê bằng cách dùng tay đung chạm và dùng miệng âu yếm khắp người cô. Điều gì đó đang nảy nở, càng chặt và xoáy sâu từ bên trong mà Glory không thể gọi tên. Cô không thể hiểu thứ gì sẽ tới ngoài khao khát kỳ lạ muốn nhiều hơn nữa.

“Ôi... Wyatt.”

Cô khẽ bật khóc, gần như không nghe rõ nhưng Wyatt cũng cảm nhận được. Anh biết điều gì đang đến với Glory và ước rằng mình có thể vào hết bên trong cô khi nó diễn ra. Nhưng anh không thể... không phải ngay lần đầu tiên của... không thể cho đến khi cô biết rằng hành động này còn mang đến nhiều khoái cảm hơn là một cơn đau.

“Wyyaatt?”

Giọng nói cô có vẻ hoảng hốt, trái tim đập gấp gấp hơn khi anh tiếp tục đổ thêm vào những ngọn lửa mình đã tạo ra.

“Chính là điều này, Glory. Dừng chống lại nó. Dừng chống lại anh. Hãy để nó diễn ra.”

Và rồi nó đến, đẩy cô bập bênh trôi cùng những đợt sóng ầm ứ và nóng bỏng, lấp đầy khắp cơ thể.

“A, Wyatt,” cô rên rỉ, suýt nữa thì đổ sập nếu anh không kịp đỡ.

“Chưa hết đâu, quý cô kẹo ngọt. Có một thứ anh phải làm và anh khẩn cầu sự tha thứ từ em ngay lúc này, trước khi quá muộn.”

Tâm trí Glory vẫn đang bơi trong bể khoái lạc thuần khiết khi anh lật người cô lần nữa. Ngờ ngợ nhận ra mình nằm trên giường và sức nặng của người đàn ông bên trên cơ thể, cô không được chuẩn bị trước khi vật đó nhẹ nhàng phá tan khoái cảm. Cơn đau sắc bén, thiêu đốt và chẳng thể lường trước sau một niềm vui như thế. Không thể kiềm chế nước mắt, những ngón tay cô bấu chặt vào hai bên cánh tay anh trong khi cơ thể theo bản năng uốn cong trước cú thúc đó.

“Ôi, Glory, anh xin lỗi, rất xin lỗi,” Wyatt thì thầm và nghiêng rặng để kiềm giữ chính mình.

Một tiếng nức nở bị giữ lại trong cổ họng. Không dám cả thở, cô lấy hết sức chuẩn bị cho đợt sóng đau đớn tiếp theo. Nhưng nó không xảy ra. Chỉ có một cảm giác tràn đầy bất ngờ mà Glory chưa từng biết trước kia. Cô thở chậm chậm, đợi anh chuyển động và ngay khi cô bắt đầu tự hỏi thì anh phản ứng.

Anh chống người, hơi dịch chuyển và sau đó mỉm cười trong bóng tối khi nghe thấy tiếng rên khe khẽ không hề đau đớn, bật ra từ môi cô.

“Cùng ới, em ổn chứ?” Wyatt thì thầm.

Đôi tay cô trườn qua vai anh. “Em chưa biết. Em sẽ nói khi nó qua đi.”

Tiếng cười của anh làm rung chuyển các bức tường. Cả khi anh cúi xuống và cảm nhận đôi môi cô trong bóng tối, nụ cười vẫn còn lưu lại trên gương mặt. Rồi anh bắt đầu chuyển động, chậm chậm, ngập ngừng, để cô có thời gian làm quen với sự hiện diện của mình. Sâu hơn và nhanh hơn, Wyatt đưa cô theo, mạnh mẽ như cơn mưa đang đập vào các bức tường ngoài kia, đánh mất bản thân trong người phụ nữ đang nắm giữ trái tim mình.

Kết thúc đến gần như không báo trước. Trong một khoảnh khắc, Wyatt dường như đã hoàn toàn điều khiển được, và rồi Glory bất ngờ cử động, vòng chân quanh hông anh và kéo anh vượt qua ranh giới không thể dừng lại nữa. Hơi nóng tràn qua người anh, quét sạch mọi thứ khỏi tâm trí, chỉ còn khoái cảm họ tạo nên cùng nhau. Và rồi mọi thứ trôi qua, anh lại muốn cô nhiều hơn.

Nhiều phút im lặng kéo dài khi anh ôm cô trong vòng tay, thì thầm trong bóng tối những điều không thể nói ra dưới ánh sáng, Wyatt vuốt ve cơ thể Glory và không thể tin được rằng người phụ nữ nhỏ bé, bé xíu vậy lại có khả năng quyến rũ và yêu đương dường ấy.

Cuối cùng anh hỏi cô lần nữa. “Glory này?”

Cô thở dài và gác một chân lên đầu gối anh. “Hử?”

“Bây giờ em ổn chưa?”

Wyatt cảm thấy nụ cười của Glory trên ngực mình và vùi hai tay vào mái tóc rối của cô.

“Ôi, Wyatt... em đã không biết, không biết nữa.”

“Biết gì cơ, em yêu?” anh thì thầm khi tiếp tục ôm cô sát hơn.

“Rằng tình yêu đến đầy màu sắc.”

“Thật thế ư?”

“Thật mà. Khi chúng ta... Ý em là khi em...”

Anh cười. “Được rồi, anh hiểu cái khoảnh khắc mà em đang cố gắng miêu tả.”

“Em thấy màu đỏ... và sau đó màu trắng.”

Xúc động trước lời thú nhận của cô, anh trêu chọc Glory để làm dịu những cảm xúc của chính mình. “Gì cơ... không có màu xanh sao?”

“Em nhìn thấy màu đỏ ngay trước khi... khi anh... khi chúng ta...”

Giọng anh rung lên vì buồn cười. “Cùng ới, chúng ta sẽ tìm cách để em vượt qua rào cản tinh thần này. Hãy nói về nó nào. Khi em đánh mất lí trí ngọt ngào của mình phải không?”

“Em cho rằng nó xảy ra ngay sau đó.”

Lần này, anh không thể ngăn một tiếng cười thầm. Sau đó, hai cánh tay cô siết chặt quanh ngực anh và khi Wyatt đưa tay vuốt ve gương mặt cô, anh cảm thấy những giọt nước mắt trên đôi má.

“Em khóc ư? Đừng nói rằng anh làm tệ nhé,” anh thì thầm.

“Không, Wyatt. Em không khóc bởi vì nó tệ. Em khóc vì nó quá tuyệt.”

Anh ôm cô, đáp lại lời tán dương đó.

Vài giây trôi qua, anh cảm thấy vẻ bồn chồn nơi Glory và biết cô muốn nói điều gì khác. Rồi anh nhớ ra cô chưa giải thích về các màu sắc còn lại.

“Vậy anh khiến em trông thấy màu đỏ. Nhưng còn màu trắng?”

Glory trả lời đầy phần chấn, cô chống khuỷu tay nhô dậy và đưa các đầu ngón tay men theo những đường nét trên gương mặt anh.

“Ôi, Wyatt... như thể mọi phần trong em đã kiệt quệ ấy... em đã trông thấy anh... hay ít nhất là bản ngã của anh. Không có cách nào có thể miêu tả nơi em kết thúc và nơi anh bắt đầu. Luồng ánh sáng theo anh đến với em quá chói chang... quá thuần khiết... quá trong trắng!” Giọng cô ngập ngừng rồi chợt vỡ òa. “Đó là lúc em khóc.”

Ôi, Chúa ơi!

Nhiều lần anh cố gắng đáp lại, nhưng không có từ ngữ nào thể hiện được cảm xúc của bản thân, chỉ có một ý thức tất yếu bao trùm, như thể anh đang ở trên một dòng chảy của cuộc sống mà kết quả đã tuột khỏi tầm tay.

Và rồi họ chìm vào giấc ngủ, bao bọc lấy nhau trong khi cơn bão phía trước tiếp tục đi qua và bình minh đến cùng một ngày mới ầm ỨT.

Tiếng chuông điện thoại chói tai khiến Carter Foster phải trườn tới tắt báo thức. Nhưng ngay lúc đó, hắn nhận ra đó là một cú điện thoại chứ không phải chuông báo thức, hắn va phải chồng giấy trên sàn và làm nứt lớp vỏ bọc nhựa của cái đồng hồ bàn.

“Chết tiệt,” Carter nguyền rủa, sau đó nhận cuộc gọi. “Nhà Foster.”

“Marker đây.”

Gáy hắn sờn da gà trong khi dạ dày bất ngờ thắt lại. Thuê Bo Marker ngày hôm qua là kẻ sách cuối cùng nhưng hắn không mong chờ nhận được hồi âm từ tên này sớm vậy.

“Mọi chuyện xong xuôi chưa?” Carter hỏi.

Marker khịt mũi rất to trong điện thoại, giọng đầy vẻ nhạo báng. “Quý tha ma bắt, chưa, chưa xong được. Mày không kể với tao là ả ta có người canh gác và một con chó giữ nhà.”

Carter rên rỉ. Hắn nên biết Marker sẽ làm hỏng việc.

“Theo tất cả những gì tao biết, cô ta có thể có tất cả mọi thứ,” Carter cẩn thận. “Mày tuyên bố mình là người chuyên nghiệp. Mày phải tìm ra cách hoàn thành công việc được trả thù lao chứ.”

“Tao muốn nhiều tiền hơn,” Marker cãi lại. “Tao đã già rồi, mà cái thằng cha rúc trong lòng con bé Dixon rất khá. Tao thấy nó lấy một nắm đạn và một cái gì khác ra khỏi cốp xe, chừng đó có thể thổi được một lỗ trên thân voi đấy.”

“Mày nghĩ chúng sẽ làm gì, ném đá vào mày chắc?” Carter hét lên. “Quý tha ma bắt, không, mày không được thêm tiền. Nếu mày không làm được việc tao thuê, mày sẽ không bao giờ nhận được nữa còn lại.”

Sau đó, hắn quệt mũi, thở chậm chậm để bình tĩnh lại, chăm chú quan sát vầng mặt trời đang lên ngoài cửa sổ. Hắn không hay quát tháo mấy tên người Neanderthal. Ai đó sẽ phải động não và hiển nhiên Bo Marker không phải loại đó.

“Nghe này, hãy tổng khur con chó và...”

“Xong rồi.”

Carter thở dài. “Vậy thì tại sao mày còn làm phiền tao? Mày biết việc phải làm. Ra khỏi chỗ quỷ quái đó và thực hiện đi. Đừng gọi tao lần nào nữa cho tới khi kết thúc!”

Marker khó chịu. “Được rồi,” hắn cần nhả và đập ống nghe lên móc, biết rõ sẽ gây ra tiếng động chói tai phía Carter Foster.

Carter nhăn nhó đập máy và quay lại giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà nhưng không thể thấy những vòng xoáy vừa kỳ lạ mà Betty Jo đã khẳng khái là có, hắn ngẫm nghĩ về chuyện cuộc đời một con người có thể thay đổi đột ngột như thế nào.

Hắn đã từng có vợ, công việc và cuộc sống ngay thẳng. Nhưng ít lâu sau, việc lấy vợ là hoàn toàn sai lầm. Carter từng thuyết phục mình chắc chắn rằng Betty Jo phải chịu mọi trách nhiệm. Khi nghĩ đến đây, hắn bỗng hối hận vì đã loại bỏ những mạng sống khác để duy trì cuộc đời của bản thân... nhưng chừng đó không đủ đưa hắn ra khỏi con đường đã chọn. Cho tới lúc này, nghĩ về cô gái nhà Dixon và việc cô ta có thể làm với thế giới của hắn khiến Carter sợ đến phát ốm.

“Được rồi, chết tiệt,” hắn lẩm bẩm và lăn khỏi giường để tắm rửa. Đến lúc bắt đầu một ngày khác.

15. Chương 08 - Phần 1

Chương 8

Từng vệt nắng chiếu vào căn phòng. Glory không hề biết một buổi sáng sau chuyện ấy sẽ thế nào. Cô nằm trên giường chờ anh thức giấc bên cạnh mình. Dưới ánh sáng ban ngày rực rỡ, Wyatt trông còn có vẻ to lớn và bệ vệ hơn.

Màu tóc của anh trái ngược hoàn toàn với màu vỏ gối. Tối và sáng. Đen và trắng. Hai hàng mi khê rung khi ý thức dần trở lại, hắt bóng lên đôi má bên dưới như những cái bóng chuyển động trong đêm.

Glory run rẩy khao khát khi nhìn chăm chăm đôi môi anh, hồi tưởng cách anh đặt chúng trên cơ thể mình và cách bản thân phản ứng lại. Wyatt đuổi người, cô dõi theo đường cơ nối liền cánh tay và ngực anh, ngạc nhiên trước kích cỡ cũng như sức mạnh hiển hiện của nó, rồi nhớ lại đêm qua anh đã ôm mình nhẹ nhàng thế nào khi họ làm tình.

Cô bồn chồn đợi đôi mắt sẫm màu đó mở ra, băn khoăn anh sẽ phản ứng thế nào và tự nhắc nhở bản thân, người mở đầu là mình. Mình đã yêu cầu anh ấy làm chuyện đó.

Wyatt mở mắt và quay lại đối diện với cô. Anh đưa tay ôm cô vào lòng và nở một nụ cười thoải mái trên môi.

“Và anh sẽ biết ơn em mãi mãi.”

Glory đỏ mặt. “Em tưởng anh vẫn ngủ,” cô lẩm bẩm. “Anh có thể khiến một phụ nữ thực sự lo lắng khi lén lút chui vào suy nghĩ của cô ấy như thế.”

Wyatt nhướn cười, đưa tay vuốt dọc lưng Glory, cảm nhận làn da mịn màng của cô, Những đam mê mới được đốt lên, anh bắt đầu đo lường khoảng cách kiểm chế của bản thân giữa ranh giới nhục dục và đam mê. Anh muốn cô biết đến khoái lạc trước mình. Nhưng khi hàng mi cô lay động và hơi thở dần gấp gáp, anh biết đã đến lúc đề nghị.

“Anh không muốn nài ép, nhưng anh muốn nói về, ừm... việc đánh mất lý trí... một lần nữa thôi ... trước khi anh ra khỏi giường.”

“Nói thì dễ,” cô đáp và đưa tay lướt xuống lồng ngực anh, qua bụng và dưới nữa.

Anh cười, túm lấy bàn tay cô trước khi nó thăm dò quá xa và phá hủy sự kiềm chế trong ý định của mình. Wyatt dừng lại, nhớ ra đêm qua là lần đầu tiên của Glory

“Nhưng... anh không muốn em làm nếu không thấy thoải mái,” anh thì thầm, đưa ngón tay lần theo môi cô.

Glory chống khuỷu tay để nhòm người dậy và đào bới trong đồng chăn ga đến khi thấy những gói nhỏ đặt trong tay. Cô chỉ hơi đỏ mặt khi đưa nó cho Wyatt.

“Đây. Anh mới là người cảm thấy không thoải mái, chẳng phải em.”

Thêm lần nữa, giữa giây phút thân mật nhất, cô khiến anh bật cười vì đã biết rằng phần đàn ông của anh ngày càng cương cứng và rất chắc chắn, đang khó chịu. Vào giây phút ấy, Wyatt chợt nhận ra một sự thật quý báu. Đi thẳng từ tiếng cười đến đam mê mà không cần màn dạo đầu là một điều hiếm hoi và tuyệt đẹp. Giống như khi một bông Hoa Bìm Bìm bùng nổ, một vật báu quý giá.

Wyatt nhận lấy lời đề nghị và lát sau anh lăn mình trên giường, đến khi cô nằm chắc chắn dưới sức nặng cơ thể.

Glory nhìn lên bờ vai rộng của anh đang che khuất cơ thể mình. Con người đó nặng gấp hai lần cô và lúc này đang nắm quyền kiểm soát hoàn toàn.

Một từ.

Có thể thay đổi toàn bộ suy nghĩ của Wyatt Haifield. Nhưng Glory không ngu ngốc. Nếu một từ cần được thoát ra, nó sẽ là một lời chấp thuận, không phải khước từ. Câu hỏi trong đôi mắt đó, cú thúc từ cơ thể anh vào trong cô là tất cả bằng chứng bộc lộ nhu cầu của Wyatt. Những thớ cơ vai giật mạnh khi anh cố gắng giữ bản thân bên trên Glory, chờ đợi quyết định.

“Glory... em yêu?”

Cô đưa tay lên và kéo anh xuống. “Vâng.”

Khi anh trượt vào giữa hai chân và lấp đầy phần trống rỗng trong cơ thể nhỏ bé, cô thở dài thỏa mãn. “Ồi vâng.”

Wyatt mỉm cười và đó là suy nghĩ cuối cùng của anh khi buổi sáng đã được thay thế bởi tình yêu.

Mọi thứ ướt nhẹp. Cơn mưa đêm qua làm mặt đất sũng nước, cỏ và cây cối, nhánh sông phía dưới căn nhà gỗ nhiều tuổi của cụ bà Dixon sủi bọt bởi những con sóng bạc đầu nhỏ bé sinh ra từ lượng nước tăng lên bất ngờ. Wyatt đứng trên triền sông nhìn ra, quan sát Glory tìm kiếm giữa các bụi cây dưới thấp, gọi mãi chú chó nhỏ đi lạc chưa quay về.

“Dừng lại thôi, em yêu,” anh nói. “Nếu chó con ở đâu đó quanh đây, nó sẽ tới chỗ em mà.”

Cô ngược lên và anh không thể chịu đựng được nỗi buồn trên gương mặt đó. Wyatt tiến xuống triền dốc, nhưng cô xua tay và tự mình đi lên.

“Chúng ta có thể ra nhà em. Biết đâu chó con ở trong kho thóc cả đêm,” anh đề nghị.

Cô lắc đầu, ngả người vào vòng tay anh. “Cho dù nó có ở đó đêm qua thì cũng sẽ trở về vào buổi sáng để đòi ăn.”

Một lử cả thể xác lẫn tinh thần, cô vòng tay quanh eo anh và bất chợt thở hắt, nhảy lùi ra sau vì hoảng sợ khi bàn tay chạm vào khẩu súng được giấu trong cặp quần bò. Đôi mắt Glory mở lớn ngạc nhiên, chuyển sang sắc bạc nhiều hơn xanh và cô nhìn lên gương mặt Wyatt. Tất cả việc có thể làm bây giờ là gọi tên anh.

“Tại sao anh mang súng?”

Nét mặt anh dịu lại. Một lần nữa, cô lại trông thấy hình ảnh người lính nơi Wyatt.

“Anh muốn em sống. Anh muốn em an toàn. Đây là cách duy nhất anh có thể bảo vệ em.”

Glory tái nhợt và quay đi, Wyatt quan sát mái tóc cô trải rộng như một tấm rèm đăng ten bao quanh cơ thể. Anh muốn chạm vào nhưng điều bộ cô cho thấy không muốn bị xâm phạm. Anh đành chờ đợi.

Glory thất thần nhìn về phía rừng thông dày có vẻ đẹp nguyên sơ, nơi từng là nhà của mình, tìm kiếm nguồn an ủi từng tồn tại ở đó. Nhưng vào lúc này, những bóng mát cô đã một thời chơi đùa bên dưới không còn khả năng dỗ dành nữa. Thay vào đó, chúng hiện ra lơ mơ và chỉ bằng sự hiện diện thôi cũng đủ báo điềm chẳng lành. Cánh rừng rậm rạp không thể lái xe qua ấy không còn là nơi ẩn nấp tiềm tàng nữa. Giờ đây, nó giống một nhà tù hơn. Cô nắm chặt hai bàn tay và run rẩy. Cơ tức giận trào sôi trong bụng và khi tràn khỏi môi cô, nó thiêu đốt cũng như xé toang tất cả.

“Em căm ghét,” cô lẩm bẩm và quay lại phía Wyatt, gào lên từng từ. “Em căm ghét việc này! Thật không công bằng! Gia đình em đã bị mang đi. Em chẳng còn nhà nữa. Và bây giờ cả con chó của J.C. cũng biến mất.” Giọng cô vỡ òa và nước mắt bắt đầu tuôn rơi. “Nó là thứ cuối cùng em còn lại.”

Wyatt định với tới Glory nhưng cô bỏ đi quá nhanh. Trước khi anh nhận ra, cô đã bắt đầu hướng về những gì còn lại của ngôi nhà cũ, cô điềm nhiên bước trên đường, chẳng buồn để ý rằng bùn đang bắn lộp bộp lên ống quần và bám quanh đôi boot.

Anh không tranh cãi, không trách cô. Đấu tranh với cơn phẫn nộ còn tốt hơn nhiều lần nỗi buồn căm nín không thể nào chữa khỏi. Anh đi theo, luôn cách vài bước chân.

Một làn sương mỏng bắt đầu bốc lên từ các vũng nước khi ánh mặt trời giữa ngày chiếu xuống qua các tán cây, làm bốc hơi những giọt nước chưa kịp thấm vào nền đất. Tiếng kêu của một con chim ưng đuôi đỏ, đang bay vòng quanh trên cao để tìm thức ăn, phá vỡ trạng thái yên lặng giữa hai người. Wyatt lấy tay che mắt cho khỏi chói và nhìn lên, lúc anh không còn quan sát Glory thì cô bất ngờ rời khỏi con đường để lao vào bìa rừng.

Nhưng khi cô vừa hét lên, Wyatt liền chạy đến với khẩu súng trong tay trước khi kịp nhận ra bản thân đang di chuyển. Nhiều năm huấn luyện cùng thứ bản năng đã giữ anh sống sót ở nhiều nơi như Somali, giúp Wyatt có thể hành động không suy tính.

Khi Wyatt hướng tới phía Glory, thì cô cũng đang chạy về phía anh. Anh nắm lấy, ôm cô sát người và giờ súng lên, nghĩ rằng có ai đó phía sau. Kể cho rằng cô là một mối nguy hiểm ghê gớm.

“Nói anh nghe,” anh hét lên, lắc cô khỏi cơn kích động có thể giết chết cả hai. Anh cần biết cái gì ở đây trước khi có thể giúp đỡ cô.

Glory chỉ tay về phía sau và ôm mặt, quỳ gối xuống thảm cỏ.

“Chó con... đằng kia... nó chết rồi.”

Chúa ơi! Wyatt nhẹ nhàng xoa đầu cô, sau đó vỗ nhẹ lên vai, giọng nói dịu dàng đầy vẻ hối hận và quan tâm. “Đợi ở đây, em yêu. Anh sẽ quay lại ngay.”

Nó chết lâu rồi. Rõ ràng là do súng bắn, không có máu tại hiện trường. Trận mưa đêm qua đã lo phần này... và cả một vài manh mối khác có thể dẫn Wyatt đến đáp án. Anh quỳ xuống gần cái xác, tìm kiếm trên nền đất xung quanh thứ gì đó, bất cứ thứ gì, có thể đưa đến câu trả lời.

Anh quan sát chăm chú lỗ thủng bên cạnh đầu con chó và cái khác ngay sau chân trước. Với Wyatt, đó là tất cả bằng chứng rằng đây không phải một kiểu tai nạn săn bắn. Một phát còn có thể, hai phát thì không. Sau đó anh chú ý một vài thứ bên dưới miệng chó con và kiểm tra bằng đầu ngón tay. Thứ này mềm, có màu xanh. Cau mày, Wyatt kéo nó, hơi ngả về sau khi một mẫu vải nhỏ tuột ra. Nó bị giữ lại trong hàm răng con chó.

“Được lắm,” anh lẩm bẩm, đưa tay lần theo mẫu vải nhỏ. “Có vẻ mày đã lấy được một phần từ tên đó trước khi bị hấn giết, phải không, anh bạn?”

Anh thả miếng vải vào túi và nhìn Glory chỉ đứng cách đó một khoảng ngắn. Trông đáng người, anh có thể nói rằng cô đã theo dõi toàn bộ hành động của mình.

Chết tiệt! Wyatt đứng lên và đi về phía cô.

“Có kẻ bắn nó, phải không?”

Anh gạt đầu.

“Anh để cái gì vào túi vậy?”

Wyatt cau mày, lúc này không nói ra sự thật mới nguy hiểm. Việc đó có thể dễ dàng giết cô hơn.

“Anh nghĩ em đã đào tạo được một chú chó trông nhà giỏi, em yêu. Có một mẫu vải trong hàm răng nó.”

Cơn giận dữ của cô nhanh chóng biến mất khi Glory tập trung vào ẩn ý trong lời nói của anh. Chó con chết khi đang bảo vệ lãnh thổ của nó khỏi một tên xâm phạm? Biết đâu đó cũng là kẻ đã vào nhà cô?

“Vậy anh nghĩ thế nào?” cuối cùng cô hỏi.

Điều đó anh không cần nói. Wyatt vòng tay qua vai Glory và nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Bây giờ anh cần một cái xẻng.”

Hai vai cô chùng xuống. “Có một chiếc trong kho thóc”.

Anh đưa tay ra chờ đợi. Lần này, họ cùng nhau đi hết con đường, tay trong tay. Nhưng khi cả hai đến nhà kho, Glory rên lên đau khổ. Edward Lee đang đi bộ tới, mang theo cái xác mềm rũ của chó con trên tay.

“Ôi, không,” cô nói nhỏ.

“Gì vậy?” Wyatt hỏi.

“Edward Lee tặng J.C. chó con nhân dịp sinh nhật khoảng sáu tháng trước. Cậu ấy sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện này đâu.”

Chắc chắn, Glory nói đúng. Edward Lee đã nức nở khá lâu trước khi tới chỗ hai người.

“Hoa Bìm Bìm ơi, nhìn này, ai đó đến và giết chó của cô rồi.”

“Chúng tôi biết, Edward Lee. Nhìn kia, bọn tôi có một cái xẻng. Chúng tôi đang định chôn cất nó. Anh muốn đặt nó ở đâu?”

Nước mắt rơi chậm dần khi các ý tưởng tập trung lại trong đầu óc hỗn loạn của cậu. Edward chớp mắt rồi chuyển cái nhìn từ chó con sang Glory.

Cậu gật đầu và nói. “Tôi sẽ chọn một chỗ tốt. Một chỗ James Charles sẽ thích.”

Mặc dù đau buồn nhưng Glory vẫn mỉm cười và nghĩ rằng một nơi hợp với J.C. sẽ xuất hiện nếu anh ấy nghe thấy. Edward Lee là người duy nhất đôi khi khăng khăng gọi anh trai cô bằng tên đầy đủ. Mọi người khác bị ép phải dùng biệt danh J.C. ưa thích của anh.

Rồi Edward Lee nhìn Wyatt, bỗng nhận ra sự hiện diện của anh. “Wyatt là bạn tôi,” cậu nói, khẳng định với bản thân mối quan hệ mới này.

Wyatt gật đầu. “Đúng vậy, Edward Lee. Bây giờ, tại sao cậu không chỉ cho tôi chỗ và chúng ta sẽ làm một nơi thật tốt để chó con an nghỉ.”

Từ trong bóng râm kho thóc, Glory quan sát Edward Lee dẫn Wyatt đến bụi tử đinh hương đang nở rộ gần đấy. Khi anh bắt đầu đào, cô thầm cầu nguyện để nỗi sợ qua đi. Rất nhanh sau đó, một gò đất mới xuất hiện gần lùm cây tử đinh hương rậm rạp. Một nơi tưởng niệm phù hợp với cuộc đời ngắn ngủi nhưng dũng cảm của chó con.

Họ đi bộ cùng Edward Lee đến cuối đường và nhìn theo cậu biến mất trong rừng cây. Lát sau, cả hai tới gần căn nhà gỗ thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại liên hồi không người đáp.

“Chết.” Wyatt bất chợt nhớ ra chiếc điện thoại quảng trên giường khi mặc quần áo. Anh lao vào, tiến về phòng ngủ và trả lời lúc chuông rung nửa chừng.

“Xin chào.”

“Em đã ở đâu vậy?” Lane gầm lên. “Và tại sao em không mang theo cái điện thoại chết tiệt bên mình? Anh để lại nó để em giữ liên lạc cơ mà. Anh đã định gọi Đội Cảnh vệ Quốc gia đấy.”

“Xin lỗi,” Wyatt đáp và thả mình xuống giường. “Bọn em đang chôn con chó.”

“Hai người đang làm gì cơ?”

“Chó con. Kẻ nào đó đã bắn chết nó khi bọn em vào thị trấn hôm qua. Chúng em không tìm thấy nó cho đến sáng nay.”

“Em nói cái quái quỷ gì vậy. Glory phản ứng thế nào?”

“Giống như anh tưởng tượng. Con chó của anh trai cô ấy.”

Lane cau mày. Anh không thích điều mình đang nghĩ nhưng cần phải nói ra. “Coi này, Wyatt, có nhớ khi anh được cứu chữa ở nhà Toni sau vụ tai nạn máy bay và con chó của cháu trai em bị giết không?”

Wyatt cười. “Vâng, trước hay sau khi anh khiến chị ấy mang bầu nhỉ?”

“Im lặng và nghe này,” Lane cầu nài. “Điều anh đang cố gắng nói là tên tù nhân mà chúng ta tưởng rằng đã chết thực ra trốn trong rừng. Hắn giết con chó để giữ yên lặng trong thời gian tìm thức ăn. Anh cảnh báo em phải thận trọng. Bọn xấu xa đó có thói quen loại trừ tất cả những chướng ngại trên con đường của chúng, bất chấp mọi thứ.”

Wyatt thọc tay vào túi và cầm ra mảnh vải.

“Đừng nghĩ điều đó chưa xuất hiện trong đầu em. Chó con đã cắn gã đó một miếng cho dù việc đó khiến nó bị giết. Em tìm thấy một mảnh vải vương trong rừng nó.”

“Tốt, tốt! Điều tra tốt. Có lẽ hi vọng đến với em rồi,” Lane kéo dài giọng.

Wyatt cười. “Đó là lý do thực sự anh gọi đến hay anh chỉ muốn kiểm tra em?”

“Ồ, đúng rồi! Nghe này, anh đã kiểm tra tất cả các báo cáo về người mất tích hai tháng qua trong bán kính năm trăm dặm quanh Larner’s Mill. Chỉ có hai và cả hai đều là đàn ông. Glory thực sự chắc chắn cơ thể cô ấy trông thấy là phụ nữ?”

“Chắc chắn,” Wyatt đáp và nghe Lane thở dài ở đầu bên kia.

“Được rồi. Anh sẽ tiếp tục tìm. Trong lúc đó, vì Chúa, hãy mang điện thoại bên người. Em không biết khi nào mình cần liên lạc với ai đó... hiểu chưa?”

“Đã hiểu,” Wyatt đáp và tắt máy. Khi anh nhìn lên. Glory đã đứng trên ngưỡng cửa. Cô vẫn theo dõi cuộc nói chuyện. Một nụ cười ngượng ngịu, yếu ớt trên gương mặt, nhưng giữ câu hỏi trong đầu mình là điều cô không thể.

“Lane khiến chị gái anh mang thai sao?”

16. Chương 08 - Phần 2

Wyatt cười lớn. “Đó là một câu chuyện dài em yêu. Nhưng đừng cảm thấy buồn cho chị anh. Chị ấy làm chính xác những gì mình muốn. Mặt khác Lane già mới là người bị bắt trong trận chiến với nhà Hatfield.”

Cô mỉm cười, thử tưởng tượng ai đó to lớn trông ghê gớm như Lane Monday bị tóm, dù bởi bất cứ vật gì.

“Anh thật may mắn,” cô nói.

Wyatt cau mày, cố đuổi theo dòng suy nghĩ của cô “Như thế nào, em yêu?”

“Anh có một gia đình lớn. Em nghĩ thật tuyệt vời nếu là một phần trong đó.”

“Anh sẽ chia sẻ phần của mình với em,” Wyatt lẩm bẩm. “Đôi khi họ có thể là một hình phạt vương giả cho thứ mà em biết là gì rồi đây.”

Giá mà em có thể chia sẻ gia đình của anh, Wyatt Hatfield. Nhưng cô không nói mà bỏ đi.

Wyatt ngồi bên giường, tự gọi bản thân theo hàng tá danh hiệu ngu ngốc vì đã phản ứng lại mong muốn của Glory. Nhưng anh có thể nói thế nào khi chính mình không chắc chắn về nó? Tất cả những gì Wyatt biết là bản thân đang sống vì giọng nói của cô, anh chỉ nghỉ ngơi thoải mái khi cô ở trong tầm mắt và được ở trong vòng tay cô với sự gần gũi giữa họ. Rõ ràng là đam mê. Nhưng đây có phải là tình yêu thật sự?

Anh theo cô vào bếp. “Đừng nấu. Chúng ta cần ra khỏi nhà một lúc. Tại sao em không viết một danh sách nhỉ? Ta sẽ mua sắm và sau đó ăn bữa tối ở ngoài trước khi về nhà chứ?”

Glory quay lại. “Em cần thay đồ. Người em lấm bùn còn tóc tai thì lộn xộn.”

Wyatt luồn bàn tay vào mái tóc dài, mượt như lụa, rồi vùi mặt trong món tóc mềm trên tay.

“Nó không bao giờ rối bù,” anh nói nhẹ nhàng. “Tựa như lụa và đượm hương hoa.” Anh thả chúng xuống và hôn trộm lên môi cô. “Và... anh yêu cảm giác nó ở trên da mình.”

Và em yêu cảm giác của anh khi chạm vào làn da em, cô nghĩ.

Wyatt giật mình, đánh rơi lọn tóc và ngược lên. Glory nhướng mày, không hề xấu hổ vì bị bắt quả tang.

“Anh lại làm điều đó lần nữa, phải không?” cô hỏi để anh lại với cảm giác tội lỗi và đi thay quần áo.

Lát sau, họ đã ở trong xe, tiến ra đường lớn. Khi cả hai đi qua kho thóc cũ, Glory quay sang phía ngôi mộ mới và ấn bàn tay vào tấm kính cửa.

“Khi mọi chuyện qua đi, em có thể nuôi một con chó khác,” Wyatt nói.

Glory nhún vai. “Nếu em vẫn ở đây để chăm sóc nó thì em sẽ nuôi.”

Wyatt giận dữ đến mức không nói được gì. Việc cô vẫn giữ suy nghĩ mình sẽ không thể sống sót sau tất cả chuyện này khiến anh phát điên. Anh không thể gạt đi nỗi sợ rằng cô từng trông thấy điều gì đó về chính mình trong tương lai mà không chịu chia sẻ.

Hoàng hôn đến và đi khi cả hai ngồi trong quán ăn Milly ở vùng ngoại ô Larner’s Mill. Họ rời khỏi không gian sôi động đó và tiến vào bãi đỗ xe đông nghịt, mùi khói từ bếp nướng bên trong thấm đẫm bầu không khí ẩm ướt ban đêm.

Glory im lặng cùng Wyatt đi vòng qua những chiếc xe đỗ không thẳng hàng, thấu nhận lấy cảm giác thoải mái nhờ sự hiện diện của anh, mặc dù không thể diễn tả cảm giác ấy thành lời. Và thực sự mà nói, cô không chắc mình có thể sắp xếp từ ngữ miêu tả cảm xúc đang cuộn xoáy trong đầu. Giờ đây, tất cả điều cô biết là mình muốn người đàn ông này, chứ không phải ai khác.

Một cặp đôi bước ra khỏi xe, tiến về phía họ và tạm tránh sang bên để nhường đường cho Wyatt cùng Glory.

Họ trao đổi vài lời lịch sự rồi tiếp tục đi, chợt có người hét to tên Wyatt. Anh quay lại. Đó là cảnh sát trưởng.

Anders Conway bước xuống lề đường và tiến về phía hai người, tâm trạng tốt đẹp của Glory dần tiêu tan.

“Ồ, tuyệt,” cô cầu nhàu. “Em không có tâm trạng cho bất cứ điều gì từ đầu óc đa nghi của ông ta. Wyatt, em có thể lấy chìa khóa không? Em muốn đợi trong xe.”

Anh luồn tay lướt xuôi mái tóc Glory, vuốt ve gáy cô thật nhẹ nhàng, dễ chịu, rồi đưa chìa khóa mà không nói gì.

Bên dưới cái cây gần đó, Bo Marker ngồi trong một cái xe ăn cắp, được che giấu tốt dưới tấm kính tối màu trong khi động cơ vẫn nổ nhẹ nhàng. Lúc trông thấy cô gái nhà Dixon và chàng trai của cô ta đi ra từ quán Milly, hắn đã hài lòng vì tối nay có thể nhanh chóng, theo đúng nghĩa đen, giết hai con chim bằng một hòn đá, lấy nốt phần tiền từ Foster và chuồn khỏi Kentucky trước khi hết đêm. Giờ thì lão cảnh sát trưởng theo họ ra ngoài.

“Đồ chết...!” hắn cần nhàn và đổi ghế.

Nhưng trách móc bản thân vì thiếu may mắn không phải là phong cách của Bo Marker. Những gì hắn cần là thay đổi kế hoạch, và lúc Glory Dixon bắt ngờ rời khỏi tên vệ sĩ, Marker mỉm cười. Những nếp gấp trên

gương mặt to lớn, thô kệch của hắn nhăn nhúm như vết nứt bên thành một cái chai. Hắn nghiêng về trước, uốn cong cơ thể vĩ đại phía sau tay lái và khi Glory Dixon di chuyển vào khoảng trống, hắn nhanh chóng chuyển từ Đỗ sang Phóng và giậm chân ga.

Bo Marker ăn trộm khá khôn ngoan. Chiếc xe được cải tiến có thể tăng vận tốc từ không đến sáu mươi kilomet một giờ trong vài giây. Động cơ gầm lên, lao tới như một con sư tử. Lốp xe kêu lớn, sỏi bắn tung tóe và chiếc xe trượt nhanh như bắn ra khỏi vị trí đỗ, lao xuống lối đi hướng đến đường cao tốc phía bên kia và thẳng tiến theo bước chân Glory Dixon.

Thấy tiếng động, Glory ngược lên và thấy mình nhìn thẳng vào luồng sáng đèn pha chói mắt. Trước khi cô kịp phản ứng lại, một sức nặng tóm lấy cô từ phía sau bằng một cú cắn bay người, và khi Glory chưa có thời gian hoảng sợ, đôi tay Wyatt đã ôm trọn lấy cô và cả hai lăn trên sỏi.

Những mảnh đá bé xíu đâm vào chân cô trong lúc chiếc xe lao qua và Glory nghe thấy Wyatt gầm gừ trong cơn đau khi cả hai va vào những chiếc xe khác rồi dừng lại. Hai tay anh kiểm tra khắp người cô trước khi cô kịp lấy hơi để nói. Glory không cần nghe sự hoảng sợ trong giọng nói Wyatt để biết chiếc xe kia đã gần sát cô như thế nào.

“Glory! Em yêu! Nói anh nghe! Em ổn chứ?” Cô chưa kịp trả lời đã nghe thấy một người đàn ông hét lên mệnh lệnh gì đó và nhớ ra. Cảnh sát trưởng Conway đã chứng kiến tất cả.

“Cô ấy đau thế nào?” Conway hỏi Wyatt khi quỳ xuống bên cạnh.

Giọng Wyatt vỡ ra. “Ôi, Chúa ơi, tôi không...”

Glory cầm lấy bàn tay Wyatt đang đặt trên cổ tìm nhịp đập. Trong một giây trước khi cô nói, họ nhìn thẳng vào mắt nhau. Không có lời nào để diễn tả điều cả hai cảm thấy lúc này và cũng không cần thiết. Anh đã cứu mạng cô như cô đã từng làm vài tháng trước.

“Cám ơn Wyatt, em nghĩ là mình ổn.”

“Thằng lái xe điên khùng,” cảnh sát trưởng lên tiếng. “Tôi đang đi xe riêng, không thì đã đuổi theo rồi.” Rồi bằng vẻ thanh minh, ông ta thêm vào, “Tôi không thể bắt một con thỏ non trong một ngày nóng với thứ đó, nhưng ít nhất tôi có máy liên lạc. Cấp dưới đang đuổi theo rồi.”

Ngay khi Wyatt đỡ Glory dậy, họ nghe thấy tiếng còi báo động mất hút dần phía xa.

“Ồ, chết tiệt,” Wyatt thì thầm, nhìn ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn bảo vệ phản chiếu trên vết bẩn tối màu quanh tay mình. “Glory... em đang chảy máu.”

Cô lần theo cảm giác đau nhói trên tay trái. “Em bị cào xước khuỷu tay.” Sau đó cô rùng mình và cúi về trước, để Wyatt ôm chặt. “Không phải tai nạn đâu, Wyatt.”

“Anh biết, em yêu.”

Conway nhăn trán. “Đó có thể là một tên lái xe say rượu, hoặc một...”

Tức giận với tính mù quáng bảo thủ của Conway trước việc có liên quan đến Glory, Wyatt cắt ngang. Giọng anh ngày một to, và đến khi ngừng lại, anh đang hét vào mặt viên cảnh sát.

“Tuần trước, có kẻ thối bay nhà cô ấy, chắc chắn mong muốn cô ấy ở bên trong. Hôm qua, có kẻ bắn chết chó của cô ấy. Chúng tôi đã tìm thấy cái này trong rằng nó khi đem chôn.” Wyatt lấy mảnh vải nhỏ từ túi áo và quăng vào tay cảnh sát trưởng. “Bây giờ, tối nay, có kẻ cố gắng cán chết cô ấy. Và trước khi ông phản đối, hãy nghĩ về việc cái xe không hề lăn bánh trước khi Glory bước vào lối xe đi. Tôi đã nghe thấy tiếng động cơ nổ máy sẵn. Tôi nghe thấy hắn ta nhăn ga. Thằng cha đó đang đợi cô ấy. Khi có cơ hội, hắn bèn nắm lấy.”

Glory run bắn và Wyatt nhận ra.

“Bây giờ tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện để kiểm tra. Nếu ông muốn nói thêm, cứ thoải mái đi theo. Mặt khác, tôi chắc ông có thể lưu thông tin này lại và đặt mẫu vải tôi mới đưa vào trong hồ sơ của Glory”

“Đừng đến bệnh viện, Wyatt. Đưa em về nhà. Chẳng có vấn đề gì với em đâu, anh chỉ cần chút i-ốt là chữa khỏi được thôi.”

“Chắc chứ, em yêu?” anh hỏi.

“Em chắc. Hãy đưa em ra khỏi đây.”

Conway cảm thấy áy náy, thậm chí có lỗi, mặc dù không thể làm được gì nhiều lúc này, ngoài những việc đã thực hiện. Ông ta theo họ tới xe, khi Wyatt giúp Glory ngồi vào ghế.

“Cô Dixon. Chúng tôi đang làm tất cả những gì có thể để theo dấu điều cô kể. Biết đâu sẽ bắt giam được gã đó trước khi trời sáng.”

Cô không đáp, nhưng lúc Wyatt lái xe đi, Conway bị ấn tượng bởi vẻ chấp nhận yên lặng trong mắt Glory. Như thể, cô biết điều ông nói dù sao cũng hơn một lời thanh minh cho việc họ chẳng có gì tiến triển, vậy nên họ vẫn chẳng làm gì.

“Cút hết xuống địa ngục đi,” Conway cằn nhằn. Ông ta nhìn xuống mảnh vải Wyatt đưa và nhét vào túi, chạy về xe mình. Ít nhất ông có thể đến đồn cảnh sát và theo dõi việc truy bắt từ đây.

Khi hai người lái xe qua thị trấn trên đường về nhà, Wyatt không thể thôi quan sát các cảm xúc trên gương mặt Glory.

“Em yêu... em có chắc không muốn anh lái đến bệnh viện không?” Các ngón tay anh đan vào bàn tay trái của cô, như thể anh không dám để cô rời khỏi vòng tay mình một lần nữa. “Khi đẩy em xuống, anh đã làm mạnh, thật sự mạnh. Anh không thể nghĩ ra cách nào nhanh hơn để cứu em khỏi nguy hiểm.”

Glory quay sang bên, chăm chú nhìn gương mặt nghiêng của Wyatt, tự hỏi mình sẽ chịu đựng thế nào khi anh bỏ đi. Giọng nhẹ nhàng như một lời thì thầm, cô đáp lại mối quan tâm đó.

“Không sao, Wyatt. Anh đã cứu mạng em tối nay vì cả hai ta đều biết vậy” Cô nghiêng người qua ghế và tựa đầu lên vai anh. “Cảm ơn.”

Wyatt thở chậm chậm, cuối cùng có thể gạt bỏ cảm giác sợ hãi khi trông thấy Glory gặp nguy hiểm. Với bàn tay trái bám chặt tay lái, anh quàng tay phải qua vai cô và ôm cô sát lại gần. “Bây giờ em biết anh cảm thấy thế nào về em đó.”

Cô thở dài, hơi thở run run, nghẹn ngào. “Wyatt... ôi, Wyatt, chúng ta sẽ làm gì?”

Chúa giúp chúng con, con ước rằng mình biết, Wyatt nghĩ nhưng không nói ra nỗi sợ của bản thân. Thay vào đó, anh kéo cô gần hơn chút nữa và lơ đãng quan sát con đường, nhận ra số phận của họ tối đen và vô định như những vật chuyển động trong đêm phía trước ánh đèn pha của chiếc xe.

Marker chữ rửa âm ỉ mãi. Hắn biết ngay từ giây phút tăng tốc vượt qua là hắn đã bỏ lỡ cô ta. Tất cả chỉ vì gã đàn ông đi cạnh Glory. Thay vì cú tông thật mạnh của tấm chắn bùn vào người ả, hắn chẳng làm được gì ngoài một cuộc đuổi bắt tốc độ cao mất mấy tiếng đồng hồ để trốn thoát.

Thật may vì cái xe ăn trộm này chạy nhanh hơn phương tiện của cảnh sát, cuối cùng hắn cũng thoát được cuộc săn đuổi. Hắn tống cái xe Hot Rod vào nơi giấu xe của chính mình vài tiếng trước. Nếu như họ tìm thấy nó, cũng chẳng mắc mớ gì đến hắn.

Hắn kiểm tra để chắc chắn không lưu lại dấu vân tay, một kẻ lão làng không để lại chứng cứ phạm tội của mình. Việc đó giúp tránh xa khỏi tù tội, nhưng giết người máu lạnh lại là chuyện khác và hơi vượt quá đẳng cấp của hắn. Thỏa mãn với thành công hú họa của mình, Marker vừa lái xe, vừa lên kế hoạch. Một kế hoạch mới. Lần sau, hắn sẽ không để lỡ cơ hội.

17. Chương 09 - Phần 1

Chương 9

Ánh trắng phủ lên đôi vai trần của Glory như một tấm ga màu bạc, bị chia cắt bởi bím tóc ngà dài ngang lưng. Các lớp chăn chụm lại nhẵn nhúm trên eo cô khi Glory chiến đấu với cơn ác mộng không thể thoát khỏi.

Wyatt lắng nghe tiếng rên và quay người lại từ bên cửa sổ nơi anh đang đứng canh, phát ốm trước vết bầm trên vai Glory và vết rách chảy máu nơi khuỷu tay. Tất cả những gì anh có thể làm là không bò lên giường và ôm cô vào lòng. Anh đã không làm vậy. Wyatt đã bỏ rơi việc canh gác một lần và cái giá suýt là mạng sống của cô. Chuyện đó sẽ không xảy ra thêm nữa.

Thậm chí giờ đây, tiếng động cơ khi tăng ga và tiếng bánh xe lăn trên sỏi vẫn còn quá thực trong tâm trí anh. Wyatt không nhớ mình đã làm gì, chỉ cảm thấy cú va vào người Glory và tiếp đó lộn nhào cùng cô trên bãi đỗ.

Anh thấy có giọt nước mắt trượt khỏi khóe mắt cô và rơi xuống má như một viên trân châu trong mờ. Anh không ngăn nổi mình vươn người tới, hứng lấy nó trên đầu ngón tay rồi lăn theo dòng chảy bằng đôi môi mình, thưởng thức làn da mượt như sa tanh của cô cùng vị mặn của nước mắt.

Hơi thở anh phả nhẹ vào má cô khi anh thì thầm “Người yêu ơi, đừng khóc.”

Hàng mi Glory khẽ lay động và cô thở dài. Anh miễn cưỡng trở về vị trí, nhìn về chiếc giường lần cuối và cầm điện thoại ra ngoài căn phòng khách bé xít.

Tầm nhìn từ các cửa sổ này không khác nhiều tầm nhìn ở phía sau và anh vẫn chưa thể loại bỏ ý nghĩ có thứ gì hay kẻ nào đó quan sát họ từ rừng cây. Nhẹ nhàng, anh lần ngón tay lên khẩu súng ở cạp quần, đợi đôi mắt quen dần với bóng tối và cuối cùng bấm số.

Giọng Lane Monday thô ráp, khàn khàn vì ngái ngủ, nhưng anh nhắc máy ngay trước hồi chuông thứ hai.

“Xin chào?”

“Wyatt đây.”

Lane nhồm đậy, nghiêng người qua Toni, hoảng hốt xem giờ trên đồng hồ. Mới gần một giờ sáng. Cùng với âm điệu giọng Wyatt, cho thấy đây là một cuộc gọi khẩn.

“Vấn đề gì vậy?”

“Bọn em ra ngoài ăn tối nay. Kẻ nào đó cố gắng cản Glory ở bãi đậu xe. Và trước khi anh hỏi, không, đây không phải một tai nạn.”

Lane lăn khỏi giường, cầm theo điện thoại để tránh đánh thức Toni và đi xuôi xuống hành lang, tiến vào phòng khách nơi khó có thể nghe thấy.

“Anh có thể đến nơi khoảng sáu giờ.”

Wyatt thẩm rửa. “Để làm gì?” anh lẩm bẩm. “Em ở ngay bên cạnh cô ấy mà suýt nữa thì quá muộn.”

“Cô ấy ổn chứ?”

“Vâng... ngoại trừ vài vết thâm và xước... và những cơn ác mộng tăng thêm.” Wyatt bắt đầu đi quanh. “Nghe này, em không gọi hỗ trợ. Em chỉ muốn để anh biết chuyện xảy ra. Điều chắc chắn em có thể kể là Anders Conway đã chứng kiến tất cả.”

Lane thở dài, bị giằng co giữa ý muốn giúp đỡ và việc biết rằng mình chẳng thể thực hiện những điều Wyatt chưa làm.

“Được rồi, nhưng tiếp tục thông báo cho anh,” Lane lẩm bẩm và nói thêm, “Hãy nhớ, tất cả việc em phải làm là gọi điện. Nếu là trường hợp khẩn cấp, anh có thể đáp máy bay lên thẳng đến đó trong hai tiếng.”

Cảm giác bồn chồn trong bụng Wyatt rút xuống chẳng vì lý do nào khác ngoài việc người ủng hộ mình đã biết chuyện đang diễn ra.

“Cảm ơn,” Wyatt nói thêm, “Ôi... hôn Toni và Joy thay em.” Sau đó, anh tắt máy và đi qua đi lại giữa các cửa sổ, sợ bị rơi vào giấc ngủ, sợ mình quay lại bên Glory... không bao giờ nữa.

Trước khi trời sáng, Glory giật mình tỉnh dậy và khẽ rên rỉ vì những thớ cơ nhức nhối do cử động bất ngờ. Vài giây sau, cô nhận ra có điều không ổn.

Wyatt đi rồi!

Cẩn thận để không gây ảnh hưởng đến vết thương, cô trườn khỏi giường, với lấy áo ngủ và mặc vào trước khi ra khỏi phòng.

Sàn nhà lạnh lẽo dưới bước chân. Những tấm ván gỗ cứng nhẵn nhụi và bóng láng sau nhiều năm được sử dụng, lau chùi. Chúng thân thuộc với Glory như ngôi nhà của chính cô vậy. Ánh sáng lờ mờ giữa đêm và bình minh ở phía chân trời chiếu sáng lối cô vào phòng bếp. Anh đang đứng bên cửa sổ.

“Wyatt?”

Giật mình bởi âm thanh bất ngờ anh quay lại. Khi nhìn thấy khẩu súng trong tay anh, Glory muốn khóc. Wyatt chắc chắn sẽ thực hiện lời hứa bảo vệ cô an toàn, dù có phải trả giá bằng chính sinh mạng mình. Cô băng ngang qua phòng để tiến vào vòng tay anh.

“Về giường đi,” cô thì thầm. “Chuyện gì phải đến sẽ đến. Anh không thể thay đổi định mệnh, Wyatt. Dù nó có đau đớn thế nào.”

Anh nâng khuôn mặt cô trong lòng bàn tay, đưa ngón tay lần theo đường cong trên má cùng bờ môi như hành động của một người mù.

“Em không hiểu, Glory. Anh không dừng lại. Anh không từ bỏ. Và một ngày, chính tay anh sẽ giết kẻ đang làm hại em. Khi việc đó xảy ra...”

Các ngón tay cô ngăn lời lẽ tức giận tràn ra từ miệng anh, và trong sự tĩnh lặng nơi căn bếp của bà, cô lấy khẩu súng khỏi tay Wyatt, đặt lên bàn và vòng tay qua cổ, thì thầm nhẹ nhàng bên miệng anh.

“Không, Wyatt, không có nơi dành cho sự căm ghét trong ngôi nhà này, chỉ có tình yêu thôi. Bây giờ anh vào giường nằm đi. Đến lượt em chăm sóc anh.”

Không thể kháng cự lời cầu xin đó, anh bế cô trên tay, mang trở lại giường và chiếm lấy một chỗ bên cạnh. Ngay khi Glory nghĩ anh đã nằm xuống, Wyatt bất ngờ lăn người rồi chạy khỏi phòng và quay lại sau đó. Khi nghe thấy tiếng va chạm đặc biệt trên bàn đầu giường, cô biết anh quay lại để lấy súng.

“Đừng nói gì,” anh lẩm bẩm, trườn đến bên cạnh cô. “Hãy để đầu óc anh yên tĩnh.”

Nước mắt long lanh trên hàng mi, nhưng cô không phản đối. Thay vào đó cô vòng tay ôm, tựa đầu anh lên ngực mình.

Ngủ đi, tình yêu của em. Đến lượt em canh chừng.

Anh thấy mình quên cả thở.

Như tất cả thành viên nhà Hatfield, Wyatt phát triển toàn diện vào tuổi mười sáu. Anh là một chàng trai to lớn cao một mét tám và đã tự chăm sóc bản thân trong khoảng thời gian dài. Có thể nói, anh là người chăm sóc, giảng hòa và hành động. Một cô gái nhỏ bé như Glory Dixon mà dám đề nghị chăm sóc, nghe mới buồn cười làm sao... nếu như anh có thể cười trong nước mắt.

Sau một hồi lâu yên lặng, những âm thanh đều đều chứng tỏ anh đã ngủ, Glory vẫn đang ôm người đàn ông của mình. Đôi mắt mở to cảnh giác, cô quan sát bình minh lên và ánh nắng tràn vào, xuyên qua những tấm rèm mỏng, chiếu lên Wyatt nằm trong vòng tay cô.

Những tia nắng nhảy múa trong không khí, mang đến hi vọng về một ngày mới, Wyatt tựa người và Glory đổi tư thế, cho anh nằm thoải mái và có chỗ khác để dựa. Nụ cười trong giấc mơ khiến vết sẹo trên má anh khẽ động đậy, nhắc nhở cô những điều anh từng chịu đựng để sống sót. Một nỗi đau sâu sắc, dai dẳng lại nổi lên. Cô chấp nhận nó, và trong khi anh không nhìn hay lắng nghe, Glory có thể cảm nhận thứ gì đang ở trong trái tim mình.

Em yêu anh. Wyatt Hatfield. Một lời cầu nguyện nho nhỏ thầm lặng nhắn gửi đến Đấng tối cao. Chúa kính yêu, làm ơn giữ anh ấy an toàn. Đừng để con là công cụ gây nên cái chết của bất kỳ ai nữa.

Nhiều tiếng sau, Wyatt lăn người trên giường, đưa tay kéo Glory lại gần rồi bất chợt tỉnh dậy như cô sớm nay. Anh chỉ có một mình. Nhưng chưa kịp hoảng sợ, mùi cà phê sáng khoái và âm thanh bếp núc quen thuộc đã giúp anh bình tĩnh lại.

Wyatt ra khỏi giường, đi vào phòng tắm. Sau khi tắm rửa và thay đồ, anh tiến vào bếp đúng lúc Glory đặt một mẻ bánh quy nóng lên bàn. Cô mỉm cười ngược nhìn anh.

“Anh bấm giờ chuẩn không chệch vào đâu được,” cô nói.

Wyatt cười tươi. “Anh đã nghe thấy rồi.”

Mất một giây để lời nói bóng gió chìm xuống, khi đó gương mặt và cổ Glory ửng lên vì ngượng.

“Anh là đồ phiền nhiễu,” Glory lẩm bẩm và quay lại với lò bánh, đôi tay Wyatt vòng ra từ phía sau và dừng lại ngay phía dưới bộ ngực đầy đặn.

“Câu này cũng vậy.” Anh cười thầm và hôn phía sau vành tai, nơi anh biết sẽ khiến Glory rùng mình.

Cô quay người để anh đặt một nụ hôn lên miệng mình. Anh đã thấy cơ thể mình cứng lại, khao khát, sợ rằng mình sẽ đòi hỏi, anh rên lên, buông cô ra cũng bất ngờ như lúc sà vào.

“Glory... em yêu, anh gần như quên mất mấy vết thâm. Em có sao không?”

“Giống như em bị cán bởi một...”

“Đừng!” Đôi mắt sa sầm, anh ấn một ngón tay lên đôi môi cô. “Đừng đùa. Không phải với anh. Anh đã ở đó, nhớ không?”

Glory mỉm cười. Chỉ một chút thôi nhưng đủ để anh biết cô vẫn ổn.

“Bánh quy nguội rồi,” cô nói và dẫn anh đến bên bàn. “Ngồi xuống đi. Em đang làm nốt món trứng.”

“Anh nên nấu cho em mới phải.” Wyatt lẩm bẩm.

“Chúa giúp hai ta.” Cô mỉm cười và quay lại với món trứng.

Lát sau, trong lúc họ ăn, Glory có vẻ bồn chồn và Wyatt có thể thấy điều gì đó trong tâm trí cô. Nhưng đến khi cả hai gần xong bữa, cô mới lên tiếng.

“Wyatt... đêm trước tại nhà hàng... em đã suýt chết, phải không?”

“Đừng nhắc đến,” anh cẩn thận, lấy một cái ly sạch từ tủ bếp nhỏ của bà.

“Ồ... đây không phải điều em muốn nhắc đến,” cô giải thích. “Ý của em là... nếu còn điều gì trong cuộc sống em muốn làm... thì rất có thể đã quá muộn.”

“Quý tha ma bắt, Glory! Rõ là một cuộc thảo luận tồi tệ sau một bữa ăn ngon lành “

Cô cười tươi. “Xin lỗi. Điều em cố gắng nói là...”

Anh quăng khăn lau đĩa vào tủ và ôm cô, cẩn thận tránh chạm vào những chỗ đau.

“Xem này, cô gái! Chỉ cần em nói ra những điều trong tâm trí mình thôi.”

Cô ngược lên, ghim anh vào ánh mắt chăm chú màu xanh bạc luôn khiến Wyatt cảm thấy mình đang trôi lơ lửng.

“Em cần gặp bà thêm một lần... chỉ là đề phòng thôi. Có khả năng bà không thể nhận ra cháu mình nhưng em không muốn bà nghĩ rằng bị bỏ quên. Cha luôn đến ít nhất một lần mỗi tháng. Giờ đã quá buổi thăm tháng này. Bà đang ở một viện dưỡng lão tại Hazard. Anh sẽ đưa em đi chứ?”

Wyatt cảm thấy căn phòng quay tròn. Anh sợ chết khiếp khi nghe cô thừa nhận mình có thể không sống đến tuần sau một cách bình thường như thông báo cô sẽ không trồng một khu vườn. Không thể giữ khoảng cách thêm nữa, anh ôm cô và lúc Glory thoải mái tựa vào, anh rùng mình.

“Anh sẽ đưa em đến bất cứ nơi nào em muốn. Anh sẽ đứng trồng cây chuối trong rừng một tuần nếu điều đó làm em vui. Nhưng Chúa giúp anh, nếu em không dừng ngay những tiên đoán tồi tệ bi quan đó, anh sẽ gói em lại cùng đồ đạc và đưa về nhà ở Tennessee. Sau đó chúng ta sẽ xem tên giết người này đi được bao xa để lãnh cái chết. Anh đủ họ hàng tại đây có thể dựng nên một đội quân nhỏ.”

Nghe qua giọng nói, cô biết rằng anh đang nghiêm túc. Nhưng đây là một lời đề nghị không tưởng.

“Không, Wyatt! Việc anh đẩy mạng sống đến bờ vực nguy hiểm vì em đã đủ tồi tệ rồi. Em không thể sống nổi nếu có thêm nhiều người gặp nguy hiểm bởi chuyện này. Em sẽ cố không tiêu cực nữa, nhưng sự thật rất khó làm lơ.”

“Sự thật duy nhất là... tên giết người là một thằng gàn. Hắn cố gắng giết em nhưng thay vào đó là gia đình em, rồi sau đó đến con chó. Việc tên này ngu ngốc đến mức thử đến lần thứ ba và ngay trước mũi cảnh sát trưởng chẳng cho thấy gì nhiều về đầu óc hắn, mà chỉ chứng minh sự tuyệt vọng của hắn thôi. Kể liều lĩnh gây ra sai lầm, Glory. Hãy nhớ lấy!”

Trước việc cô đã mất tất cả, đáng lẽ điều anh nói không giúp được gì, nhưng vì nguyên nhân nào đó, nó cũng có ích. Cô thư giãn trong vòng tay anh.

“Được rồi! Em hứa! Bây giờ để em thay đồ và chúng ta có thể đi. Khi qua Larner’s Mill, ta có thể dừng lại ở cửa hàng bánh không? Bà thích bánh gừng của họ.”

Wyatt gật đầu, khi cô đã đi khỏi, anh lại tiến đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trong ánh nắng của một ngày hoàn toàn mới và lo lắng những gì nó sẽ đem lại.

Giống như các nhà an dưỡng anh từng đến, nó không quá tồi. Tương tự các tổ chức từ thiện bên kia đất nước, nơi đây đề ra việc chăm sóc sức khỏe và an ủi những người có tâm hồn cùng thể xác già cỗi. Tuy nhiên, lý do nó tồn tại vẫn thế thôi. Đây là nơi người già đến để chết.

Wyatt nín thở khi cả hai đi dọc theo hành lang. Mùi vệ sinh không đúng chỗ, chất tẩy rửa và thuốc chữa bệnh hòa trộn thành một hỗn hợp không thể chịu nổi.

Đầu dãy phía trước họ, tiếng la hét nhờ giúp đỡ của một ông cụ vang dội trong sảnh. Những người khác đi lang thang theo ý muốn, dọc theo khung tập đi, vụng về điều khiển cây gậy, có vài người đẩy xe lăn.

Glory chạm vào tay anh và dừng ngoài một khung cửa mở trước khi bước vào. Anh đi theo. Cuối cùng, đó là lý do họ đến đây.

Bà ngồi cạnh cửa sổ, lắc lư trước sau với một nhịp điệu thất thường, như thể đôi khi quên mất phải tiếp tục chuyển động. Cơ thể khô héo và còng xuống, mái tóc màu trắng phau mềm như tơ và thưa thớt như bụi bông. Cái áo choàng vàng bà đang mặc đã cũ và ngả màu gần như trắng, nhưng đôi dép đi trong nhà bằng vải bông xanh vẫn còn mới. Bà cụ chẳng nhớ chúng đến với mình như thế nào, chỉ biết chúng giữ cho bàn chân ấm áp. Đôi mắt hướng đến thứ gì khác bên kia cửa sổ sạch sẽ và khuôn miệng khe nở một nụ cười móm mém, dịu dàng... đắm chìm trong những quãng thời gian hạnh phúc và vui vẻ hơn.

“Bà ơi?”

Nghe thấy tiếng gọi, chiếc ghế bập bênh dừng lại và nụ cười rơi khỏi gương mặt. Bà quay lại, ngậy người quan sát cặp đôi nơi ngưỡng cửa rồi cau mày.

“Bạn? Ta có bạn ư?”

Glory nhanh chóng tiến đến quỳ gối bên cạnh bà và ôm lấy đôi tay xương xẩu, khô héo. Vạt chiếc váy xòe tung xung quanh khi cô hôn lên má bà. “Vâng, bà ơi, là cháu, Glory.”

18. Chương 09 - Phần 2

Wyatt quan sát sự chấp nhận đến và đi trong đôi mắt nhàn nhạt ướt nước của người phụ nữ nhiều tuổi, bỗng nhiên bà mỉm cười, đan các ngón tay vào mái tóc dài nhạt màu của Glory. Trong khoảnh khắc đó, anh thấy bà như trẻ lại.

“Ôi, cô bé Glory, lâu quá rồi! Ta không nghĩ cháu sẽ tới thăm bà già này lần nữa. Cha cháu đâu? Ta thề, thằng con trai ta lúc nào cũng đến muộn. Ta sẽ cho nó một phần trí não ta khi nó xuất hiện, thật đấy!”

Một khối nghẹn tắc trong cổ họng Glory làm cô không thở được. Hai lần nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ đến khi Wyatt chạm lên vai, cô mới có đủ sức mạnh để tiếp tục.

“Cha cháu không đến hôm nay, bà ơi. Chỉ có cháu thôi.”

Một nếp nhăn sâu xuất hiện giữa hai hàng lông mày, rồi bà khúc khích vỗ nhẹ lên đầu gối.

“Thật tốt! Thật tốt! Phụ nữ chúng ta nên liên kết với nhau, phải không, cháu gái nhỏ?”

Nước mắt lưng tròng, nhưng nụ cười trên gương mặt cô như ánh mặt trời sưởi ấm lòng bà.

“Vâng, thưa phu nhân, chúng ta chắc chắn sẽ liên kết lại.”

Gương mặt bà bỗng dưng thay đổi, như thể đột nhiên bà nhận ra Glory không đến một mình. Bà nhìn lên Wyatt, chụm mồm ngấm gương mặt anh, rồi vẫy tay mời anh ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

“Ngồi đi, cậu bé!” Bà mời. “Cậu quá cao để ta nhìn lên từ dưới này.” Sau đó, bà lại khúc khích như thể hài lòng với tài dí dỏm của bản thân.

Wyatt cười và làm theo.

“Anh chàng nào đây?” Bà hỏi như thể Wyatt đột nhiên bị điếc.

Glory mỉm cười. “Đây là Wyatt Hatfield. Anh ấy là bạn cháu.”

Sau đó, bằng cung cách thẳng thừng, không thềm giữ ý của một người quá nhiều tuổi, bà ngược lên Wyatt và hỏi, “Cậu đang lợi dụng cháu gái của tôi phải không?”

Glory tròn mắt nhìn Wyatt, cầu xin anh hiểu cho, nhưng cô không cần làm vậy.

“Không, thưa bà, cháu sẽ không bao giờ cư xử khinh suất với Glory. Cháu rất quan tâm đến cô ấy.”

Với vẻ thỏa mãn, bà cụp Dixon ngả lưng lên ghế và bắt đầu đu đưa. Wyatt đưa Glory hộp bánh gừng họ đã mua tại tiệm bánh trong thị trấn Lamers Mill.

“Nhìn xem, bà ơi, chúng cháu mang cho bà bánh gừng. “

Cô đặt hộp lên lòng bà, rồi vỗ nhẹ lên đầu gối để nhắc mình vẫn ở đây.

Niềm vui sướng trên gương mặt bà trông thật thú vị, khi nắp hộp được mở ra, mùi hương mật đường và gia vị ngào ngạt lấp đầy không gian.

“Ta yêu những cái bánh gừng của mình,” bà nói. “Nhưng ta tính là sẽ giữ chúng đến khi tìm được chút sữa để nhúng. Rằng ta không còn tốt nữa rồi. Cháu Glory, cháu đặt chúng lên giường ta, ngay bây giờ, được chứ?”

“Vâng, thưa bà,” Glory đáp và làm theo yêu cầu.

Khi quay lại, cô quỳ bên cạnh gối bà, nơi đó gần gũi và thân thuộc đến nỗi, trước khi Glory nhận ra mình đang làm gì, cô đã hướng về phía trước. Chiếc ghế bất chợt dừng lại, Glory chậm chậm trút ra tiếng nức nở run rẩy và dựa đầu lên lòng bà, chờ đợi những ngón tay dài, tê thấp luồn vào tóc mình, như đã làm nhiều năm trước.

Wyatt đột nhiên phát hiện mình đang dõi theo qua hàng nước mắt và cảm thấy sự cô độc mà Glory đang phải chịu đựng. Cô, người cuối cùng của dòng họ, bị mắc kẹt vào một chuyện quái quỷ không do bản thân gây ra và mong kiếm tìm cảm giác thoải mái từ một người phụ nữ đang đấu tranh dù biết trước sẽ thất bại trước thực tại. Anh muốn nhắc cả hai người phụ nữ này lên để ôm họ, nhưng lý trí kiềm chế Wyatt lại. Tại đây anh chỉ là kẻ quan sát, không thuộc về thế giới của hai người.

Nhiều phút dài trôi qua khi cụ bà Dixon chải mái tóc mượt như lụa của Glory bằng các ngón tay mình, làm nguôi ngoai những nỗi sợ hãi trước kia, và xoa dịu nỗi đau mới. Tiếp đó, trong tĩnh lặng, bà dừng lại, nâng khuôn mặt Glory lên, nhìn thật lâu và chăm chú, rồi cúi xuống gần hơn, quan sát ánh mắt đắm nước của cháu gái mình. Các khớp tay sưng phồng, cứng ngắc già nua vuốt ve làn da mềm mại trên má Glory và chạm nhẹ lên mái tóc như vàng sáng mặt trời của cô.

“Thật xinh xắn... Hoa Bìm Bìm bé nhỏ của bà. Cháu lại nhìn thấy gì đó, phải không?”

Glory gật đầu, không thể tiết lộ cái tin kinh hoàng rằng mình vừa thoát khỏi thần chết và người con trai duy nhất của bà đã qua đời.

“Sẽ ổn thôi,” bà nói. “Cháu phải nhớ rằng đó là món quà Chúa dành tặng, cô bé, không phải một gánh nặng... mà là một món quà. Hãy sử dụng nó cho xứng đáng.”

“Vâng, thưa bà,” Glory đáp và nghe tiếng chân Wyatt sau lưng, cô biết anh đang đấu tranh với một nỗi đau riêng.

Và rồi bà cụ lại thay đổi nét mặt, một lần nữa Wyatt bị tra hỏi.

“Cậu biết về món quà của Glory phải không, chàng trai?”

“Vâng, thưa bà,” Wyatt đáp. “Bởi nhờ cô ấy mà cháu còn sống. Glory đã cứu mạng cháu.”

Bà cụ cười rạng rỡ, ánh nắng ngập tràn nhảy nhót trong đôi mắt, đem sức sống đến nơi mới trước đây chỉ có sự trống rỗng. Bà vỗ tay và đập nhẹ lên vai Glory.

“Thế mới là cô bé của ta chứ! Cháu có thấy điều ta nói không Glory? Cháu đã làm điều đúng đắn với món quà và nó mang đến một chàng trai. Nó là một may mắn tốt lành!”

“Nhưng bà ơi, anh ấy không thực sự là...”

Wyatt cắt ngang, không muốn nghe Glory nói về mối quan hệ lỏng lẻo giữa hai người.

“Cháu cũng nghĩ đó là số phận, bà Dixon.”

“Tốt rồi. Tốt rồi. Cháu đúng là một anh chàng biết điều đấy.”

Glory ngượng đỏ mặt trong khi Wyatt cười lớn, điều đó chỉ giúp bà cụ càng thêm hài lòng.

“Cậu hiểu trách nhiệm của mình khi yêu một người phụ nữ đặc biệt như Glory chứ?”

Wyatt gật đầu. “Vâng thưa bà, cháu tin mình làm được.”

“Đôi lúc con bé đòi hỏi những thứ cậu khó lòng chấp nhận. Thi thoảng nó biết những thứ cậu không muốn nghe. Nhưng nó sẽ chung thủy với cậu cả cuộc đời và đó là sự thật.”

“Bà ơi, anh ấy không muốn nghe tất cả về...”

Wyatt tiến tới trước. Đôi mắt nâu tối sẫm và vẻ mặt trở nên nghiêm trang.

“Anh nghe, Hoa Bìm Bìm, phải, anh sẽ lắng nghe.”

Glory nín thở vì niềm vui đang ngập tràn trái tim. Cô hi vọng anh nói đúng điều mình nghĩ, rồi bất chợt quay đi bởi không muốn trông thấy nếu chẳng may sự thật là ngược lại.

Một tiếng dự định đã trở thành hai khi cụ bà Dixon thiết đãi họ bằng những câu chuyện từ thời thơ ấu của Glory, cũng như khoảng thời gian lâu hơn trước lúc cô chào đời. Wyatt lắng nghe, say sưa với tình yêu bắc cầu qua năm tháng, kết nối những người phụ nữ này theo một cách mà không dòng họ nào có thể làm được, cuối cùng anh đã tìm thấy điều thiếu sót trong cuộc đời mình.

Tình yêu.

Thứ tình yêu đến cùng với sự thấu hiểu về mọi người xung quanh như chính trái tim mình. Thứ tình yêu lặng yên, vững bền ngay cả khi tất cả mọi thứ đã sụp đổ. Thứ đam mê cùng tình yêu vô điều kiện có thể nâng một người lên và giữ anh ta không chìm nghỉm giữa dòng đời.

Trước Glory, Wyatt từng bỏ chạy... luôn luôn di chuyển... sợ rằng mình sẽ bị chết đuối trước khi được sống. Lúc này, câu trả lời cho nỗi đau của riêng anh là đứng trên đôi chân của mình, và trừ phi bắt được người đang cố gắng giết cô, Wyatt có thể đánh mất tình yêu... và cô... trước khi chúng thuộc về anh. Anh tin cô yêu anh. Anh biết mình yêu cô. Điều anh không chắc chắn là việc bảo vệ cô sống sót.

Cuối cùng, khi bà cụ bắt đầu gà gât, Glory ra hiệu rằng đã đến lúc đi. Họ đứng lên, bà với tay, túm lấy Wyatt.

“Cậu sẽ mang Hoa Bìm Bìm bé nhỏ quay lại phải không?”

“Vâng, thưa bà, chắc chắn rồi ạ.”

Miệng bà cụ cong lên như một nụ cười tán tỉnh, mặc dù khó có thể nói vậy với khoảng trống giữa hai môi. “Từ khi cậu bước vào gia đình này, ta nghĩ có thể để cậu gọi bằng tên.”

Wyatt cười. “Cháu thật vinh dự. Vậy tên đó là gì ạ?”

Bà cụ suy nghĩ rồi cau mày. “Ồ, ta phải biết tên mình chứ đúng không?” Rồi một nụ cười nở rộng. “Faith! Gọi ta là Faith.” Bà run run chỉ tay về phía Wyatt. “Và cậu sẽ cần rất nhiều niềm tin để yêu một phụ nữ đặc biệt như Glory của ta.”

“Vâng, thưa bà, cháu tin như vậy.”

“Biết đâu cậu định đặt tên con gái đầu lòng giống thế? Ta sẽ rất vui khi biết tên mình vẫn sống sau khi mình đã qua đời.”

Bị rung động bởi vẻ trong sáng của bà, Wyatt quỳ xuống và cầm lấy hai bàn tay người phụ nữ này.

“Cháu rất vinh hạnh, Faith Dixon. Và bà hãy tin rằng cháu sẽ làm thế.”

Hài lòng vì bản thân đã kiểm soát tất cả các vấn đề với chàng trai mới theo đuổi cô cháu gái, bà nhắm mắt. Lát sau, bà Dixon bắt đầu đung đưa, quên rằng họ vẫn ở đây.

Wyatt vòng tay qua vai Glory.

“Em sẵn sàng chưa?”

Glory ngược nhìn, đôi mắt ngập nước, bờ môi run run bởi sức nặng của tình yêu không thể nói thành lời dành cho người đàn ông đang ôm cô.

“Vâng, làm ơn.”

Cô cầm lấy tay Wyatt và để anh dẫn mình ra khỏi đó. Khi họ ở bãi đậu xe, cô biết còn một nơi mình muốn đi.

“Vì chúng ta đã ở Hazard, em tin mình nên đến văn phòng luật sư. Cha luôn nói nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với ông, thì J.C. và em phải đến đó, ông Honeywell sẽ biết việc cần làm.”

“Giờ chúng ta sẽ đến đó,” Wyatt hứa. “Em chỉ đường đi, anh sẽ lái.”

Chốc lát sau, họ đã ngồi trong văn phòng của Elias Honeywell, cùng ông và cộng sự lâu năm của ông. Vị luật sư vẫn còn bàng hoàng về những điều được kể. Gương mặt tròn nhỏ bé nhăn lại bởi lo lắng.

“Cô Dixon, tôi rất tiếc về mất mát này,” ông nói. “Nhưng cô không cần lo lắng về vị thế của mình. Cha cô là một người nhìn xa trông rộng. Ông ấy không chỉ để lại một bản di chúc, mà còn có một khoản bảo hiểm khá lớn, mà cô là người thừa kế duy nhất.”

Glory đã biết về bản di chúc nhưng không hề hay biết cha mình hưởng bảo hiểm tính mạng. Cuộc sống của họ khá giản dị. Tiền chưa bao giờ dễ kiếm. Vậy nên việc ông dùng nó cho một tương lai mà ông không có mặt khiến cô ngạc nhiên.

“Tôi chẳng hề hay biết,” Glory nói.

Eliat Honeywell gật đầu nghiêm nghị, “Cha cô muốn vậy. Ông ấy lo lắng cho đời sống của cô sau khi mình qua đời. Tôi tin ông ấy đã nói điều gì đó với hàm ý rằng con gái mình đang phải chịu đựng nhiều hơn phần lớn người khác và ông ấy muốn cô không phải sống cảnh thiếu thốn.”

“Ôi trời!” Glory không thể nói thêm vì sợ rằng mình sẽ òa khóc. Cha cô vẫn đang chăm sóc cô ngay cả khi ông đã mất.

Wyatt có thể thấy Glory không định hỏi luật sư điều gì. Mặc dù không muốn can thiệp nhưng anh nghĩ tốt nhất là hỏi bây giờ, trước khi mọi chuyện qua đi.

“Ông Honeywell, ông cần gì từ Glory để tiến hành chứng thực di chúc và nhận tiền bảo hiểm?”

Vị luật sư nhỏ bé cau mày, rồi lướt qua tập hồ sơ trên bàn. “Ồ, tôi tin mình có gần đủ những thứ cần thiết,” ông đáp. “Ngoại trừ...” Ông ngập ngừng, không thích nêu ra điều này. “Chúng tôi cần giấy chứng tử của cha cũng như anh trai cô ấy trước khi yêu cầu bảo hiểm sinh mạng cho cô Dixon. Tôi đã có địa chỉ. Nếu cần gì thêm, tôi sẽ liên lạc.”

Glory đứng dậy, tỏ ra điềm tĩnh. Nếu không có Wyatt tại đây, cô đã la hét và bỏ chạy ra xe. Bóng đen trong tâm trí vẫn trải rộng ra mãi. Glory thường nghĩ tất cả chỉ là một cơn ác mộng và chỉ cần cô thức giấc, mọi chuyện sẽ qua.

Nhưng sự thật luôn là một kẻ nhắc tuồng khắc nghiệt. Khi họ rời khỏi văn phòng để trở về nhà, điều duy nhất giữ cô tỉnh táo là nhớ lại lời hứa của Wyatt với bà. Anh chỉ nói ra điều đó với một người phụ nữ sẽ không bao giờ nhớ điều mình từng nghe, nhưng Glory chẳng bận tâm. Ít nhất tới lúc này. Anh đã nói cô là người phụ nữ của mình. Anh đã hứa với bà sẽ chăm sóc cô mãi mãi. Glory cần tin là anh thực sự nghĩ như thế.

Thật lâu sau khi họ trở lại đường cao tốc 421, lái xe về phía nam hướng đến Núi Thông và thị trấn Larner’s Mill, nằm nép mình dưới chân núi, Glory vẫn không nói gì về những việc Wyatt đã làm cho cô ngày hôm nay. Khi anh dừng lại bơm xăng, cô quyết định phải cố gắng nói ra điều trong trái tim mình.

“Wyatt?”

“Chuyện gì, em yêu?” anh đáp lơ đãng trong lúc tháo đai an toàn để ra ngoài.

“Em sẽ không bao giờ quên điều anh nói với bà hôm nay. Không cần biết anh thực sự nghĩ gì, anh đã giúp một cụ bà hạnh phúc.”

Wyatt dừng lại, nửa người đã bước khỏi xe và nhìn cô. “Thế còn em, Hoa Bìm Bìm? Điều đó có khiến em hạnh phúc không?”

“Ý anh là gì?” cô hỏi.

“Anh không nói bất cứ điều gì không xuất phát từ trái tim.”

“Ôi, Wyatt! Anh không phải giả bộ với...”

“Nếu em cần đến phòng vệ sinh thì hãy đi đi.” anh nói nhanh, nhận ra cô có vẻ cũng sợ hãi như mình. Nhưng như Glory từng nói, ai biết ngày mai đem đến điều gì? Chối từ những cảm xúc anh dành cho cô có vẻ là một việc tàn nhẫn.

Glory ra ngoài xe trong lúc tâm trí quay cuồng, trái tim đập mạnh trong niềm hi vọng mà cô tưởng rằng đã mất. Vẫn còn cơ hội sau tất cả sao? Cô có thể xây dựng tương lai với một người đàn ông mới gặp? Và

hơn thế, liệu cô còn muốn có một tương lai nữa không, nếu không có anh ở đó?

19. Chương 10

Chương 10

Anders Conway tiến vào văn phòng với cảm giác áp lực. Việc phải giải thích với một cảnh sát Liên bang lý do hai xe công vụ không thể tóm nổi một chiếc xe bỏ trốn sau khi gây tai nạn khiến ông ta chẳng thể ngồi yên trong bữa trưa. Mảng tai Conway vẫn ong ong những lời mắng mỏ nhận được từ Lane Monday, trong khi muốn phần nộ với những can thiệp liên miên từ hai người bạn mới tìm thấy của Glory Dixon, ông không thể trách họ. Hiển nhiên họ thực sự lo lắng cho mạng sống và hạnh phúc của cô.

Việc khiến ông ta ngạc nhiên là họ tin câu chuyện của cô gái đó mà không mấy may nghi ngờ. Cô ấy sống cả đời tại Larner's Mill và bị cho là một kẻ lập dị. Lý do hai người lạ bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc đời Glory và coi mọi lời nói của cô ta như Kinh thánh thật là khó hiểu.

Nhưng bản báo cáo của đội trưởng cứu hỏa trên bàn ông là bằng chứng mạnh mẽ rằng Glory Dixon có lý. Sau khi đọc, Conway không thể phủ nhận sự thật trong lời khẳng định của cô gái trẻ. Ông có tin cách cô ta trông thấy sự việc xảy ra hay không không còn quan trọng. Sự thật là, ai đó đã chọc ngoáy vào cái bếp ga, gây ra cái chết của cha và anh trai cô ấy.

Conway đi lại trong phòng, điếm lại từng chuỗi sự kiện liên quan tới Glory. Lời tuyên bố chính mình là mục tiêu của trận hỏa hoạn quả thiếu thuyết phục và Conway coi nó như một trạng thái mặc cảm tội lỗi bởi bản thân không chết cùng gia đình. Sau đó Glory muốn ông tin rằng cô ta vẫn bị đe dọa và lấy chuyện con chó vô tình bị bắn chết để thêm bằng chứng.

Conway khịt mũi và thầm rửa. “Đây đâu phải nơi mọi người đi dạo rồi giết chó cho vui.”

Ông rót cho mình một cốc cà phê và gắt lên vì nhận ra nước đã lạnh. Ai đó ra về và tắt cái máy pha, giờ chỉ còn một viên màu đen quanh thành ấm.

“Chó với cả cà phê, cút hết xuống địa ngục đi,” ông ta gầm gừ, đặt cạch cái cốc xuống bàn.

Nhưng đầu óc ông vẫn không ngừng suy nghĩ về sự kỳ quặc khi con chó bị giết ngay sau tất cả chấn thương tâm lý trong cuộc đời Glory. Ông không tận mắt nhìn thấy xác nhưng khá tin rằng nếu nó đã bị bắn thì cũng chỉ là tai nạn và không có ai đủ bản lĩnh để đứng ra nhận trách nhiệm.

Ông mân mê vài tờ trong tập hồ sơ trên bàn, nhìn chăm chăm khá lâu vào túi vật chứng chứa một mẫu vải nhỏ chắc chắn đã được lấy ra từ hàm răng con chó và chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cho đến giờ ông vẫn tự thuyết phục bản thân rằng có cách giải thích hợp lý khác cho những sự việc xảy ra với Glory, nhưng tối qua là một trường hợp hoàn toàn khác.

Nhìn chiếc xe nhắm đến cô và Wyatt Hatfield bất ngờ quay người lao tới, giống như xem cảnh quay ngoài trời của một bộ phim dở tệ. Mặc dù việc xảy ra thật khó tin ở Larner's Mill, nhưng rõ ràng ông đã trông thấy ai đó định cán chết Glory.

“Nhưng chết tiệt, mình không thể đưa lời nói của một bà đồng ra trước tòa. Giá như mấy tay cấp dưới không để mất dấu cái xe khốn kiếp đó thì mình đã có một nghi can chính đáng để thẩm vấn. Biết đâu có thể chạm đến đáy cái mớ bong bóng này.”

“Ông gọi tôi à, cảnh sát trưởng?” anh liên lạc viên đáp lại từ phòng khác.

“Quý tha ma bắt, không, tôi không gọi!” Conway hét lên rồi nhăn nhó vì giọng nói của mình. Nếu không gắng kiềm chế mình lại, rất có thể ông sẽ được kết thúc gánh nặng này và được gửi ngay đến trại tâm thần.

Ông lại chửi rửa, lần này là chửi thầm, rồi nhét tập tài liệu trở vào ngăn kéo, nặng nề lê bước đến bên bàn làm việc, ngồi phịch xuống chiếc ghế thoải mái của mình và cảm nhận dấu ấn thời gian của tuổi sáu mươi

hai. Giá mà mấy tay cảnh sát có thể theo kịp tên gây tai nạn bỏ trốn. Mọi thứ đều xoay quanh việc tìm ra kẻ tình nghi và hắn đã trốn thoát.

Dạ dày bỗng quặn đau. Cảm giác thiêu đốt quen thuộc thúc giục Conway bởi tìm thuốc kháng axit trong ngăn bàn và ước rằng mình được về hưu sớm. Nhưng khi tìm thấy lọ thuốc, nó trống rỗng. Thầm nguyên rửa, ông quăng cái vỏ vào thùng rác và quay lại để nhấn nhủ anh cảnh sát.

“Tôi ra hiệu thuốc. Vài phút nữa sẽ về,” ông nói và thông thả ra khỏi văn phòng, không đợi anh liên lạc viên đáp lời.

Khi Conway đi bộ xuống phố, một chiếc xe bóp còi. Ông quay lại, vẫy tay trước khi nhìn xem ai đang gọi mình. Đối diện bên kia phố và ngay trong tầm nhìn, cảnh sát trưởng trông thấy Carter Foster khóa cửa văn phòng và đặt tấm biển Ra Ngoài Ăn Trưa trước cửa.

“Giờ lại có một người khác đang gặp rắc rối,” Conway lẩm bẩm, quan sát bộ vét nhàu nát và gương mặt u ám tái nhợt của tay luật sư. “Gã ngốc đáng thương! Không biết Betty Jo lấy của hắn bao nhiêu khi ả ta bỏ đi nhỉ?”

Rồi ông bắt giác rung mình. Giờ không phải lúc lo nghĩ về mấy vụ lừa đảo. Dạ dày ông đang bị thiêu đốt và văn phòng thì đầy ắp những rắc rối đợi ông quay lại. Ngay khi Conway định bước vào tiệm thuốc, một ý nghĩ kỳ lạ ập tới. Ông quay người lại nhìn chăm chú con phố phía sau, nơi tay luật sư vừa rời khỏi, Carter cùng chiếc xe không còn trong tầm mắt.

Ôi, mình sẽ bị nguyên rửa. Chúng ta có một người mất tích... gần như vậy... cuối cùng, tại đây, trong Larner’s Mill này. Carter đáng thương đang lạc vợ không phải sao?

Nhưng cũng nhanh như khi suy nghĩ đó tới, ông gạt nó sang bên. “Chúa toàn năng, mình đang đánh mất khả năng nhận định vấn đề rồi. Ai cũng biết Betty Jo sẽ lên giường với một con rắn nếu nó chịu để cho cô ta điều khiển đủ lâu. Khi hết tiền hoặc thằng cha bỏ trốn cùng biến mất thì Betty sẽ quay lại. Và Carter tội nghiệp chắc chắn sẽ lại ngu ngốc chấp nhận.”

Thỏa mãn với kết luận trong đầu, Conway bước vào cửa tiệm, tiến thẳng tới gian thuốc kháng axit.

Carter lái xe đến tiệm cà phê, không hề hay biết về cái giả thuyết mà cảnh sát trưởng vừa loại bỏ. Nếu biết, hắn đã có thể tiếp tục đường hoàng mà lái xe. Nhưng thực tế là, hắn đang vừa cố gắng hành xử bình thường vừa liên tục đấu tranh với trạng thái hoảng loạn. Carter tin chắc rằng nếu Bo Marker không loại bỏ Glory thì chính hắn là người bị hủy hoại.

Tuy vậy, hắn vẫn nhắc nhở bản thân một điều rằng, toàn bộ đồng hồ dận này đang vận hành vì lợi ích của chính mình. Không ai nghi ngờ sắc mặt u buồn hay việc hắn thiếu quan tâm đến các vấn đề nhỏ, như việc bỏ quên hai buổi hẹn tại tòa và lỡ một cuộc gặp quan trọng với khách hàng. Chắc tất cả đều được quy cho một người đàn ông bị vợ bỏ rơi, chứ không phải một người đàn ông đã ném vợ mình vào đồng rác.

Hắn bật đèn xi nhan và bắt đầu lái xe vào bãi đỗ của tiệm cà phê, một nhân viên bước tới trước xe và vẫy đến địa điểm khác. Carter đi theo chỉ dẫn của viên cảnh sát và ngạc nhiên bởi từ trước tới nay chưa từng có thứ gì thay đổi tại thị trấn Larder’s Mill. Sau khi dừng xe, không thể kiềm chế tính tò mò, Carter mon men tới khu vực kia để xem có chuyện gì xảy ra.

“Này, anh bạn, dải băng vàng để làm gì vậy?” Carter hỏi và búng nhẹ tay như đang gảy dây đàn guitar.

“Có một vụ tại đây tối qua!”

Carter nhìn cảnh sát đo khoảng cách giữa hai điểm với vẻ thích thú.

“Phạm tội kiểu gì vậy? Có người ăn cắp nắp đậy trực bánh hay thứ gì đó hử?”

“Không. Gần như một vụ đâm người rồi bỏ trốn, sau đấy tôi còn đuổi bắt hắn.” Anh ta cau mày và quay đi, miễn cưỡng thừa nhận việc thủ phạm bỏ trốn đã xúc phạm tự trọng của bản thân thế nào.

Carter cười. “Sao anh lại có một vụ gần như đâm rồi bỏ trốn, trái ngược vậy?”

“Ai đó có chủ ý đâm cô gái nhà Dixon. Anh biết chứ người có cha cùng anh trai bị chết cháy ấy?” Viên cảnh sát tắt bật kể lại câu chuyện mà không thấy vẻ choáng váng quét qua gương mặt Carter Foster. “Dù

sao chẳng nữa... cô gái cùng bạn đang rời khỏi tiệm cà phê, trong khi có kẻ nhắm đến và cố gắng cán chết. Nếu không có người đàn ông đi cùng thì tên kia đã thành công.”

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, Carter nghĩ và nổi lo lắng bắt hẩn moi thêm thông tin.

“Anh có nghĩ rằng chỉ là một tên lái xe say rượu?” hẩn hỏi, hi vọng dẫn được họ theo hướng điều tra khác.

Viên cảnh sát lắc đầu. “Không thể. Có chủ ý đấy! Cảnh sát trưởng Conway chứng kiến tất cả. Chúng tôi nhanh chóng đuổi theo sau vài giây xảy ra tai nạn và đã bắt được hẩn nếu tên đó không lái một chiếc xe ăn cắp. Cái xe được cải tiến đó là của bọn trẻ nhà Marley. Ai mà đuổi kịp nó chứ, tôi chẳng quan tâm tên nào lái.”

Cơn đói khiến Carter lái xe đến tiệm cà phê đã chuyển thành cảm giác buồn nôn. Hẩn không thể tin điều mình vừa nghe.

“Anders Conway chứng kiến vụ tai nạn? Ông ấy đã thấy có người cố tình cán cô ta?”

“Vâng, thưa ông. Bây giờ, tôi xin phép, ông Foster, tôi nên quay lại làm việc. Chúng tôi có kẻ phạm tội cần bắt.”

Carter đứng bất động, quan sát các nhân viên đang soi mói hiện trường. Càng nhìn lâu thì càng hoang mang sợ hãi. Nghĩ đến thức ăn, dạ dày của hẩn nhộn nhạo hết cả lên, và nghĩ đến Bo Marker khiến hẩn muốn giết chết tất cả một lần nữa. Sự ngu ngốc của một kẻ cố gắng phạm tội trước mặt cảnh sát trưởng, thật không thể tin được.

Chán ghét tất cả, gã luật sư nặng nề tiến ra xe, rồi lái về nhà trong khi cơn tức giận đang chậm chậm bốc hơi. Ít nhất hẩn có thể ăn trong yên bình mà không phải nhìn cuộc đời mình đang trôi xuống bồn cầu.

Hẩn ở trong bếp và làm một cái sandwich khổng lồ trong lúc suy nghĩ rõ ràng hơn. Bo Marker ngu ngốc đến thế đấy. Carter đã biết vậy khi thuê tên này, đã tính đến cả đầu óc tăm tối của gã để đưa ra quyết định đề nghị gã giết người.

Carter thả mình xuống ghế, ngây người nhìn cái bánh sandwich ba tầng trên đĩa cũng như con dao đang cầm trong tay và đám xốt mayonnaise rơi từng giọt xuống lòng mình.

Vậy thì chính xác điều gì khiến mình thuê Bo Marker dù biết IQ của hẩn chỉ bằng con muỗi?

Hẩn đánh rơi dao và vùi mặt vào hai lòng bàn tay, ước rằng thời gian quay trở lại. Điều mẹ từng nói văng vẳng trong đầu hẩn. Rằng một lời nói dối có thể dệt nên cả một mạng lưới dối trá. Carter biết mình là bằng chứng cho sự thông thái của mẹ. Hẩn đã bị mắc câu và chìm nhanh chóng. Trừ khi Bo Marker dồn sức thực hiện việc được thuê, hẩn mới qua nổi.

Sử dụng rừng cây quanh nhà bà Dixon để che giấu cho hành động mà hẩn đã lên kế hoạch không phải là lựa chọn duy nhất, nhưng Bo Marker không hề có suy nghĩ độc đáo nào khác trong đầu. Gã vẫn phát điên với việc mất điểm tối qua, nhưng đã nhận được chút vui thú từ cuộc đuổi bắt dữ dội trên mười dặm đường sau đấy. Chạy thoát khỏi bọn cớm giúp gã cảm thấy mình trẻ lại.

Bo liếc xuống đồng hồ và bắn khoản bao giờ con điểm Dixon và người tình của nó mới trở về nhà, rồi quay ra chải rửa vận xui của mình vì đến quá muộn sáng nay nên không kịp bắt hai đứa trước khi chúng đi. Tóm cả hai khi đang đi vào xe có phải dễ hơn không.

Hẩn thở dài, rời khỏi đồng hồ đang treo và tìm kiếm một chỗ mềm mại hơn trên cái cây đang tựa vào. Mắt gỗ sau lưng hẩn đang dần trở nên cứng như gạch.

Bo đã chán nản cực độ với toàn bộ vụ này và cứ phải nhắc nhở bản thân những việc có thể làm với số tiền nhận được. Hẩn ngồi, thư giãn cùng khẩu súng săn hươu đặt ngang gối rồi nhổ nước bọt vào hàng kiến mà hẩn đang quan sát. Đây không phải lần đầu tiên, và mỗi lần làm vậy, Marker lại tự cá cược với bản thân xem bọn kiến sẽ bỏ chạy theo đường nào khi bị ướm. Nhưng tâm trí hẩn nhanh chóng rời khỏi trò chơi vì có thứ gì đó chuyển động trong bụi cây đằng sau. Tóm lấy khẩu súng trường và vẫn giữ nguyên vị trí, hẩn chỉ liếc nhìn qua tán cây để tìm kiếm dấu hiệu chuyển động.

“Mày không nghĩ khẩu súng trường đó khá lớn để sẵn bọn sóc sao?”

Giật mình. Bo gập người lại, chĩa súng về hướng mục tiêu và di chuyển. Nhưng người đàn ông bước ra từ bụi cây đã sẵn sàng hành động. Bo vừa chuyển động, người này đã chĩa cây súng xuống, cản trở bước đi của hắn. Phải mất năm giây để Bo khỏi bối rối trước người đàn ông miền núi to lớn, râu ria xồm xoàm này.

Ông ta cao hơn hắn khoảng mười phân và nặng hơn đến hai chục cân. Và dù cây súng của Bo mạnh mẽ hơn nhưng khẩu súng ruồi đang chỉ vào dạ dày là tất cả những khích lệ hắn cần để thể hiện sự thuần phục.

Bị bắn vào dạ dày không phải là một cách chết hay ho.

“Ai nói đi sẵn sóc nhỉ?” Bo lẩm bẩm và cố lùi sau một bước. Khẩu súng của người đàn ông to lớn tiến theo chuyển động của ông ta như một con rắn đang đợi tấn công.

Hàm răng sáng trắng lộ ra qua lớp râu đen sì rậm rạp. Nếu phớt lờ ánh mắt chằm chằm lạnh giá của người khổng lồ đó thì có thể coi đây là một nụ cười.

Marker không có lựa chọn nào khác ngoài đứng đợi ông ta tước súng, tháo hết đạn trong hộp và quăng trả lại.

Hắn chộp lấy.

Người đàn ông lại cười và nói. “Bây giờ mày không định nói rằng mình đang đi săn trái mùa... chứ? Bọn tao không thích người lạ trên núi của mình... đặc biệt là ngoài mùa săn.”

Bo tái nhợt. Lời đe dọa quá rõ ràng.

“Được rồi, quý tha ma bắt, nếu đó là việc ông muốn, thì tôi sẽ đi,” hắn lẩm bẩm và cố lùi vài bước để rút lui.

“Mày nên biết đây là điều thông minh nhất mày làm ngày hôm nay,” ông ta đáp.

Bo gật đầu và hít một hơi sâu. Hắn liếc nhìn quay lưng với người đàn ông đang cầm súng và bắt đầu đi ra xa. Ngay khi tưởng rằng đã ở nơi an toàn thì một tiếng súng nổ vang, Bo ngã xuống đất trong cơn sợ hãi, hoàn toàn tin rằng mình sẽ bị xé tan trong đau đớn. Giây lát sau, có thứ gì đó rơi bịch xuống giữa lưng.

Hai tay ôm đầu, miệng ngậm đầy đất bẩn và lá rụng, hắn bắt đầu la hét. “Chúa rủa lòng thương! Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

Người đàn ông đặt khẩu súng trường lên khuỷu tay Marker và cúi xuống. “Giờ thì điều quái gì khiến mày nghĩ mình gặp nguy hiểm hả?” ông ta hỏi.

Bo nín thở khi vật nặng đột ngột biến mất sau lưng. Bị choáng váng, hắn chậm chậm ngẩng đầu lên rồi quay ra sau, nhìn con sóc xám to béo bị ông ta cầm đuôi mà không tin vào mắt mình. Máu chảy ra khỏi một cái lỗ nhỏ ở bên cổ nó và Bo tưởng tượng mình trong tình trạng tương tự rồi rùng mình.

Người đàn ông đứng đưa con sóc trước mắt Bo và tách ngang bộ râu rậm xoắn của mình bằng một nụ cười trắng tinh khác.

“Kiếm cho mình một con, mày nghĩ sao?”

“Ôi, Chúa ơi, tôi đã tưởng ông bắn tôi cơ,” Bo gào gừ. Hắn bò dậy trong khi ông ta thọc nòng súng vào giữa cái bụng béo. “Lẽ ra tao nên làm thế đúng không?” người đàn ông hỏi nhanh.

Đầu nòng súng xuyên qua lớp mỡ cũng đủ đau. Marker hoảng sợ, hồn vía lên mây.

“Không, quý thần ơi, không!” Bo gào lên. “Bây giờ ông sẽ để tôi đứng dậy hay làm gì nào?”

“Làm khách của tao,” ông ta đáp, vẫy tay đầy cao thượng.

Năm phút sau, Bo chạy khỏi cánh rừng, thở phào nhẹ nhõm khi trông thấy cái xe tải vẫn ở chỗ cũ.

Tuy kích thước to lớn nhưng hắn di chuyển với tốc độ tuyệt vời, tay cầm khẩu súng trường, tay cầm chìa khóa xe tải. Nhưng cảm giác nhẹ nhõm bỗng hóa thành chua chát khi hắn để ý các lớp xe. Cả bốn cái xẹp

lếp như bộ ngực của vợ hắn, thật vô dụng. Con giận dữ trằm lầy hắn. Marker không thể tin mình bị hăm dọa bởi một gã người rừng. Và bây giờ lại đến chuyện này. Hắn quay về sau, quan sát cánh rừng.

“Để xem,” hắn lẩm bẩm, “mình sẽ quay lại đây và...”

Ngay lúc đó, tiếng gậy của các cành con cùng tiếng xào xạc từ bụi cây khiến hắn dừng lại. Hình ảnh cái đầu đầy máu của con sóc và phần người mềm rũ làm Bo muốn nôn mửa. Tất cả can đảm biến mất. Hắn kéo cây súng rỗng sau lưng và nhảy bổ vào xe tải, trong giây lát sau, đã lao xuống núi. Chiếc xe lăn đi như một gã đàn ông trượt băng bụng nhưng Bo không quan tâm.

Tránh xa cái chỗ này là tất cả việc hắn muốn làm.

Tiếng cao su đập đen đét và các vành xe trượt mài lên lớp sỏi trên đường vẫn còn vang lại khá lâu sau khi Bo biến mất. Cuối cùng, tiếng xào xạc trong tầng cây thấp cũng ngừng lại.

Lát sau, âm thanh từ cánh rừng bắt đầu hồi sinh. Chim tiếp tục bay và một con chim giẻ cùi xanh kêu gất gổng từ cành cây phía trên cao cùng một chú linh miêu nhanh chóng băng ngang đường, lên vào bụi cây bên kia.

Núi Thông vẫn sống và vẫn ổn.

Khi Wyatt rẽ từ đường cao tốc chính sang con đường một làn dẫn đến trang trại nhà Dixon, hoàng hôn đã sắp buông xuống. Một làn gió nhẹ êm ái lùa vào xe từ ô cửa sổ mở một nửa, lay động mái tóc Glory và treu đùa vạt chiếc váy xanh của cô như một đứa trẻ nghịch ngợm. Glory gục đầu lên lòng anh ngủ được gần một tiếng. Wyatt giữ cô khỏi trượt ngã khi chiếc xe đi vào chỗ rẽ.

Anh lái xe nhưng không để tâm bởi đầu óc đã hoàn toàn đặt vào những phát hiện mới có ngày hôm nay. Một tuần trước anh còn không hề biết cô đang tồn tại nhưng điều đó chẳng hề gì. Trái tim anh dường như đã biết cô từ nhiều năm trời và có thể từ kiếp trước. Những tháng năm sắp tới trải ra trong suy nghĩ anh mà chẳng cái nào không có Glory. Tuy nhiên, lúc chiếc xe đi ngang qua đồng cỏ nát còn lại của ngôi nhà và tiến đến con đường cũ dẫn về ngôi nhà nhỏ của bà cô, ruột gan anh như thắt lại. Đám cưới là điều cuối cùng phải lo lắng. Ngay lúc này, tất cả vấn đề là bảo vệ cô sống sót.

Bàn chân Wyatt đang đạp dõ phanh thì nửa tá đàn ông tiến ra từ rừng cây. Họ đi bộ với dáng vẻ của những người biết rõ vị trí bản thân mình - cùng cái đầu ngẩng cao và đôi vai đưa ra sau. Một vài người để râu, vài người cạo sạch. Mấy người mặc quần jean, còn lại mặc quần yếm. Có người khác thấp trong khi những kẻ khác cao hơn hắn một cái đầu. Điều làm Wyatt lo sợ là họ có điểm chung. Họ được trang bị vũ khí, và từ chỗ anh ngồi, rõ ràng trông đám người này rất nguy hiểm.

“Chúa ơi,” anh nói nhỏ và hãm phanh xe theo phản xạ. Anh đang băn khoăn không biết nên chiến đấu hay bỏ chạy thì Glory tỉnh giấc và cựa người. “Chúng ta về đến nhà rồi à?” Cô dụi mắt về ngái ngủ, ngay khi Wyatt tóm lấy cánh tay, cô biết có chuyện không ổn.

Glory nhìn lên. “Không có gì đâu,” cô nói. “Họ là hàng xóm.” Trước khi Wyatt đáp trả, cô đã bước ra khỏi xe và ra hiệu cho anh đi theo.

Lúc Edward Lee đi ra từ rừng cây sau nhóm người, Wyatt cảm thấy thoải mái hơn.

“Này, Hoa Bìm Bìm,” Edward Lee lên tiếng và đi xuyên qua đám đàn ông như thể họ không có đó. Cậu ta quàng tay quanh cổ và ôm cô như một đứa trẻ con hạnh phúc. “Tôi cùng cha đang đợi cô.”

Glory gạt đầu rồi nhìn cha Edward Lee tóm lấy cậu. Mặc dù Liam Fowler là một người đàn ông rất to lớn nhưng lời lẽ và cách ông chạm vào con trai lại nhẹ nhàng và chậm rãi.

“Đủ rồi, Edward Lee. Chúng ta đến nói chuyện công việc, nhớ không con?”

Edward Lee mỉm cười, vinh dự được tham dự vào công việc của cha. Sau đó, cậu nhớ ra Wyatt và chỉ anh.

“Đây là Wyatt Hatfield. Wyatt là bạn con,” cậu thông báo.

“Thật tốt, con trai.” Hàm răng trắng của Liam Fowler lộ ra giữa bộ râu rậm khi ông gạt đầu thừa nhận Wyatt. “Nhưng chúng ta cần thực hiện mục đích khi đến đây, nhớ chứ?”

Wyatt bồn chồn. “Và đó là gì?”

“Chúng tôi tới để cảnh báo hai người,” Liam đáp.

“Có một người lạ trong rừng cây.”

Glory loạng choạng. Cú sốc thể hiện rõ trên gương mặt. Cô quay lại và ngã vào vòng tay Wyatt cùng tiếng rên nghẹn ngào. “Ôi, Chúa ơi, chuyện này sẽ chẳng bao giờ kết thúc ư?”

“Đừng, em yêu,” Wyatt nói nhỏ và vòng tay ôm chặt, mong cô cảm nhận được sức mạnh của mình vì đó là tất cả những gì anh có thể cho cô.

Quá kiệt sức và thất vọng, Glory không thể tự đứng vững, cô để Wyatt ôm mình và tin rằng anh có thể đối mặt với việc mà cô không thể.

Những người khác nhấp nhểm đổi chân, nhìn ngó xung quanh mà chẳng dám nhìn vào mặt nhau, họ khó chịu trước nỗi sợ hãi của cô bởi tất cả đều không có cách gì ngăn chặn nó.

“Sao ông biết có người lạ?” Wyatt hỏi. “Ông đã nhìn thấy hắn ta? Đã nói chuyện với hắn?”

Vài người cười thầm rồi tất cả nhìn Liam Fowler trả lời. Hiển nhiên họ biết nhiều hơn điều họ kể.

Liam mỉm cười. “Có thể cho là vậy,” ông đáp. “Bây giờ, quay lại lý do chúng tôi ở đây.” Ông nhìn Wyatt thật lâu. “Con trai tôi kể cậu là người tốt.”

Edward Lee khá tự hào về sự quan trọng của mình. Những người đàn ông trưởng thành thường không để tâm lời cậu nói.

Wyatt mỉm cười và đợi.

“Thằng bé kể cậu đến để chăm sóc Glory.” Liam tiếp tục.

“Vâng thưa ông, tôi đã làm việc đó,” Wyatt đáp.

“Chúng tôi cảm thấy rất xấu hổ khi để một người lạ làm điều mà lẽ ra mình phải làm,” Liam tiếp. “Bây giờ Glory có thể nói là đã thuộc về chúng tôi, cũng như gia đình đã mất của cô ấy vậy.”

Đôi tay Wyatt siết chặt vai Glory hơn. “Không, thưa ông. Cô ấy không thuộc về các ông. Cũng không thuộc về ai cả.”

Glory bỗng cứng người lại rồi khẽ cử động trong vòng tay anh, Wyatt ôm cô chặt hơn và nhìn xuống, tự hỏi cô có phản đối lời mình nói trước mặt mọi người không. Thật may là anh chẳng nhìn thấy gì ngoài vẻ ngạc nhiên và một chút choáng váng, nhận ra cô không hề chuẩn bị cho điều vừa được tuyên bố.

Những người đàn ông trở nên chú ý và mỗi người xem xét Wyatt với thái độ thích thú mới khi nghe thấy và chấp nhận ngụ ý bên trong lời nói đó. Anh đã tuyên bố chịu trách nhiệm với một người phụ nữ mà phần lớn bọn họ kinh sợ. Nhiều người bắn khoăn không hiểu anh đã biết điều bản thân đang vướng phải hay chưa, nhưng theo cách sống của họ, chẳng ai lên tiếng cả. Sống và để người khác sống theo cách của mình là một phương châm đã theo bọn họ nhiều thế kỷ, và không có lý do gì để thay đổi niềm tin này. Không thể vì một người lạ.

Cuối cùng, Liam phá vỡ trạng thái yên lặng. “Vậy cứ để mọi chuyện như thế, đúng không?”

Wyatt gật đầu.

Liam đưa tay dịu dàng chạm lên đỉnh đầu Glory. “Glory, cô gái, cháu có nghĩ thế không?”

Không nhìn lên Wyatt, cô quay người đối diện với Liam nhưng vẫn an toàn trong vòng tay anh. “Có, thưa bác, cháu chắc chắn như vậy.”

Niềm vui tuyệt vời đến mức Wyatt muốn bật cười. Nhưng giờ không phải lúc và với những người đàn ông u ám đang sầm soi từng chuyển động của anh thì càng không phải chỗ thích hợp. Như những con quạ tối tăm trên hàng rào, họ quan sát, không cử động, đợi con người to lớn râu ria kia tuyên bố tất cả. Vậy nên ông ấy lên tiếng.

“Tốt rồi,” Liam đáp và đưa tay cho Wyatt. “Nên biết khi hai người ở trên vùng đất của chúng tôi, bên trong đường ranh giới giữa các ngọn đồi, cả hai sẽ an toàn. Chúng tôi cam đoan điều đó. Nhưng khi anh đưa con bé ra khỏi đây, an toàn của Glory nằm trong tay anh đấy.”

Nhận thức được sự trang nghiêm của giây phút này, Glory bước sang bên để Wyatt tiến lên phía trước, nắm lấy bàn tay được đưa ra. Tiếp đó, từng người đi qua khẳng định lời hứa của họ bằng một cái bắt tay thật chặt và nhìn Wyatt thật lâu. Sau khi kết thúc, họ có một sự kính trọng mới dành cho người lạ mặt vừa bước vào giữa cộng đồng này, Wyatt cảm thấy nhẹ nhõm vì mình không còn đơn độc nữa. Sau đó, anh nhận ra Edward Lee đang ở phía sau.

“Edward Lee, sao cậu không ra bắt tay tôi nhỉ?”

Giọng nói của Wyatt đã phá vỡ bầu không khí yên lặng gượng gạo và yêu cầu của anh thực sự đưa Liam Fowler trở thành một người bạn. Bằng bản năng của mình Wyatt hiểu chàng trai trẻ này rất muốn trở thành một trong số họ.

Cậu ta nhìn cha mình, giọng cầu xin thống thiết. “Cha ơi?”

Liam gật đầu, rồi hít vào một hơi thật sâu, nhìn Edward Lee bắt chước vẻ nghiêm trang bằng cách đưa tay ra cho Wyatt mà không kèm theo nụ cười thường thấy. Tuy nhiên, sau khi bắt tay, cậu vòng tay quanh cổ Wyatt và ôm chầm lấy anh, rồi quay lại với nụ cười dễ lan truyền trên gương mặt. Mọi người cười vang. Nhưng không phải cười nhạo Edward Lee... mà là cười cùng cậu. Niềm vui của cậu không ai có thể làm lơ.

“Chúng tôi đi đây,” Liam nói và cười dịu dàng với Glory. “Hãy nghỉ ngơi thật thoải mái đêm nay, cô gái bé nhỏ. Chàng trai của cháu vừa mới tự giúp chính mình đấy.”

“Tôi không biết cảm ơn mọi người thế nào,” Wyatt đáp. “Nhưng hãy cẩn thận. Dù kẻ cố gắng giết Glory là ai, hắn cũng không từ bỏ đâu.”

Họ gật đầu và ra đi. Gần như tất cả đã tiến vào rừng cây thì Glory cất tiếng gọi và chạy tới. Mọi người dừng chân và quay lại đợi xem cô định nói gì.

Glory dừng cách đó vài bước chân, không biết rằng mình đang đứng giữa quảng sáng mặt trời buổi chiều muộn. Màu xanh trên tà váy hòa hợp với màu mắt cô và mái tóc bông bênh quanh khuôn mặt, trải dài xuống lưng cứ nhấp nhô lên xuống theo làn gió nhẹ thổi qua bãi đất trống. Nhiều người tưởng rằng mình đang đứng trước một thiên thần. Đôi mắt cô đầy nước và bờ môi run run vì xúc động. Nhưng giọng cô vẫn vững vàng để nói ra những điều trong tim.

“Chúa phù hộ mọi người,” cô thì thầm. “Cha tôi luôn tự hào gọi các bác là bạn. Giờ tôi đã hiểu tại sao.”

Xúc động đến không nói nên lời, họ nhận lời chúc phúc của cô trong im lặng, khi chắc chắn cô đã nói xong, mọi người quay lưng và bỏ đi không đáp lại. Glory nhìn theo cho đến khi không còn ai, mới quay trở về.

Wyatt đang đợi, và ánh mắt anh khiến cô run rẩy. Anh là người đàn ông của cô và đã tuyên bố trước cộng đồng của Glory rằng họ không được khinh suất. Nét mặt anh cho thấy anh cũng sẽ không như vậy.

20. Chương 11 - Phần 1

Chương 11

Đôi mắt Glory mở to nhìn Wyatt tiến về phía mình. Sau này, cô sẽ nhớ mãi cách anh di chuyển như một con mèo lớn, đầy sức mạnh nhưng vô cùng duyên dáng. Tuy vậy, giờ đây, chẳng có gì trong tâm trí Glory ngoại trừ gương mặt anh và cách đôi mắt anh đang nhìn khắp cơ thể mình.

Glory nín thở, không biết liệu mình có đủ sức nắm giữ chàng trai hoang dã và tự do này không. Khi tới đủ gần để chạm vào cô, anh đưa tay lùa vào mái tóc mềm mại của Glory và cúi xuống. Wyatt đưa môi lướt nhẹ qua gương mặt rồi dừng lại trên bờ môi cô, hơi thở đang bị giữ lại của cô trượt ra như một tiếng thở

dài. Một sự đụng chạm ngoài mong đợi. Cô chưa chuẩn bị cho kiểu tiếp xúc đầy tôn kính này cũng như nỗi tuyệt vọng bị kiềm giữ trong anh.

Wyatt đang say đắm trong tình yêu và bị cuốn vào một sức mạnh mà bản thân anh không thể điều khiển nổi. Cố gắng lắm anh mới nhớ rằng họ đang đứng trong một tầm nhìn trống trải nơi ai cũng có thể thấy và cô vẫn còn thâm tím, đau nhức sau cú va chạm với cái chết ngày hôm qua. Anh rên rỉ rồi ngẩng đầu lên, vấp phải sự phản đối từ Glory, để làm dịu lời cầu xin đó Wyatt ấn ngón trở lên bờ môi cô.

“Glory, anh xin lỗi. Anh gần như quên mất em đang...”

“Đưa em lên giường đi. Hãy làm em quên đi tất cả nỗi kinh hoàng này. Hãy cho em thứ gì khác để nhớ ngoài nỗi sợ hãi. Em đã quá mệt mỏi vì phải lo lắng rồi.”

A, Chúa ơi! Cô vuốt ve dọc cánh tay Wyatt, đỉnh đầu dụi vào dưới cằm anh, và ngước mắt lên. Đôi mắt xanh bạc chăm chú mở to đầy lo âu, chờ đợi câu trả lời.

Vào khoảnh khắc này, Wyatt dường như có thể làm được tất cả mọi thứ trên đời vì cô.

“Anh yêu em, Glory Dixon.”

“Em biết,” cô dịu dàng đáp. “Đó là lý do em yêu cầu.”

Tay trong tay, họ đi về căn nhà gỗ, lần đầu tiên cảm thấy an toàn dù biết có người đang dõi theo sau lưng. Tiếng khóa vang lên trong căn nhà cổ yên tĩnh, và chẳng còn gì ngoài tiếng tíc tắc từ chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi của bà cùng nhịp tim dồn dập bên tai họ.

Glory cử động đầu tiên. Cô lần theo mái tóc, giật cái khóa kéo được giấu kín.

“Giúp em, Wyatt. Em nghĩ tóc kẹt vào đây rồi.”

Anh cũng nghĩ vậy đấy, anh nghĩ, nhưng không nói thành lời.

Wyatt luồn tay xuống dưới mái tóc tơ vàng của cô và vuốt chúng sang một bên để có thể nhìn thấy rõ. Những ngón tay anh run run khi tháo một sợi tóc khỏi khóa sắt. Rồi anh nhấc khóa lên và kéo.

Chậm chậm. Thấp dần.

Nhìn cơ thể mảnh mai của người phụ nữ mình yêu dần lộ ra thật quá sức chịu đựng. Hấp tấp, anh luồn hai tay vào bên dưới lớp vải, vòng quanh cơ thể cô và nâng lấy bầu ngực. Glory thở hắt rồi rên khe khẽ, uốn cong người trong lòng bàn tay anh.

Wyatt run lên, bốc cháy trong nhu cầu được chìm đắm vào sự ngọt ngào của người phụ nữ này, nhưng anh cố kìm nén. Cô ấy chưa sẵn sàng. Giờ chưa phải lúc. Cô ấy muốn quên và anh hi vọng mình có thể nhớ ra việc phải làm, bởi vì mọi hơi thở của anh đang lôi kéo sự tỉnh táo ra ngoài đầu óc.

“Glory.”

Anh khẽ thì thầm tên cô trên đầu môi, khi cô bước ra ngoài vòng tay. Chiếc váy rơi xuống chân Glory như một vũng nước xanh, chẳng còn gì trên cơ thể cô ngoài mảnh đồ lót nhỏ chỉ vừa bao quanh hông, và Wyatt bắt đầu run rẩy.

Hai lần anh cố gắng cởi cúc áo nhưng lần nào, ngón tay cũng trượt khỏi chúng.

“Ôi, mẹ kiếp,” anh lẩm bẩm rồi giật mạnh.

Hàng cúc rơi lộp bộp ra khắp sàn. Đôi bốt quăng một hướng và chiếc quần bò theo hướng khác. Trước khi Glory kịp nghĩ ngợi, anh đã ôm cô trong tay và tiến về phía giường với tia sáng kỳ lạ nơi ánh mắt.

Họ ngã lên tấm ga giường trong khi những mảnh quần áo còn lại rơi xuống nền nhà. Vào phút cuối cùng, Wyatt nhớ ra biện pháp bảo vệ và bò đến ngăn kéo tủ đầu giường.

Chẳng còn thời gian để từ tốn, để yêu đương nhẹ nhàng hay thì thầm những lời hứa êm dịu nữa. Đam mê giữa hai người đã quá rõ ràng, Glory đặt tay lên vai anh và thúc giục anh xuống thấp hơn khi anh di chuyển giữa hai chân mình. Khi Wyatt bắt đầu đi vào trong, hai mí mắt cô run run bởi kích động, vòng tay ôm lấy cổ người yêu, cô đi theo anh đến nơi anh muốn.

Họ cùng hòa theo nhịp điệu cơ thể, khơi dậy ngọn lửa ngọt ngào để biến khoảnh khắc này trở thành vĩnh cửu. Rồi đến lúc cảm xúc thăng hoa tuyệt vời đến mức tưởng như có thể duy trì mãi mãi. Nhưng sau đó, nhịp điệu hối hả tăng dần và những nút thần kinh bị kích thích sắp lên đến điểm bùng nổ.

Wyatt vẫn còn giữ kiểm soát được một lát, rồi điều tiếp theo anh biết là cô uốn cong người, kêu tên mình.

Anh nhìn xuống và trông thấy mình trong mắt cô, cảm thấy như mình đang chìm vào đó. Một ánh mắt thoáng ngạc nhiên khắc trên gương mặt cô khi những cơn sóng khoái cảm nối tiếp nhau lên xuống, chảy qua cơ thể Glory. Bị mắc vào đợt sóng dội lại, Wyatt không thể cưỡng lại và cũng không muốn như vậy. Anh trút tất cả vào trong cô.

Với Glory, thời gian như ngừng lại. Mọi rắc rối của thế giới ngoài kia bị lãng quên trong chốc lát. Chẳng có gì quan trọng ngoài người đàn ông trong vòng tay cùng tình yêu nơi ánh mắt anh. Giây lát sau, Wyatt đổ sập xuống, nằm gối đầu lên ngực Glory, bàn tay vẫn nắm chặt đám tóc rối tung của cô.

Với tình yêu căng tràn, Glory vươn tay đầy thỏa mãn, lần theo bờ vai người yêu rồi đan các ngón tay vào mái tóc đen dày của anh. Mặt trời đang dần chìm xuống phía đường chân trời, cô cảm nhận được sự thư thái từ anh và nhớ lại đêm qua người đàn ông này đã đứng canh cho mình ngủ.

Ngủ đi, tình yêu của em, cô nghĩ.

“Anh ư?” Wyatt hỏi.

Glory mỉm cười. Anh lại làm thế. “Anh là gì nào?” cô hỏi và biết rõ ràng mình đang bị nói bóng gió.

“Tình yêu của em.”

“Anh nghĩ sao?” cô thì thầm.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt vẫn còn tối sẫm lại sau cơn đam mê vừa bùng nổ. “Anh nghĩ mình đang trên thiên đường.”

Cô nhoẻn cười. “Không, anh ở trong vòng tay em và trên giường bà.”

Wyatt lẩn mình, chuyển cô từ phía dưới lên trên. “Như anh đã nói... anh đang trên thiên đường.”

Trước khi Glory có thể ngồi yên thoải mái, Wyatt lại dùng bàn tay trên người làm cho cô cảm nhận được những điều tưởng như không thể vào lúc này.

Cô thở hổn hển, rồi di chuyển theo những ngón tay anh. “Em không biết gì về thiên đường,” cô thì thầm, nhắm mắt và cắn môi, nhắm nháp khoái lạc anh đang tạo ra. “Nhưng nếu anh dừng việc đang làm bây giờ, anh sẽ gặp rắc rối đấy.”

Wyatt bật cười và chứng minh mình đủ nam tính để kết thúc việc do bản thân khởi xướng.

Carter Foster đứng bên cửa sổ trong căn nhà tối tăm của hắn, nhìn chăm chú qua màn cửa và thăm rủa chiếc xe tuần tra chậm chậm đi ngang qua.

Đây không phải lần đầu tiên nó vòng quanh khu này. Thực ra, đây chỉ là một chiếc xe tuần tra bình thường đang thực hiện nhiệm vụ. Nhưng trong suy nghĩ của Carter, hắn nghĩ cảnh sát đang tìm kiếm những manh mối có thể hủy hoại thể giới của mình. Tội lỗi tạo ra những trò gian trá kỳ lạ trong đầu kẻ gây án.

Hắn thả tấm rèm xuống và bắt đầu đi lại trong phòng, không biết mình có nên đóng gói đồ đạc và bỏ trốn trước khi họ lần ra dấu vết hay không. Ngày nào Glory Dixon còn sống, cơ hội thoát tội sát nhân của hắn càng giảm. Là một người từng xây dựng cuộc sống ở mặt tốt của pháp luật, hắn biết chính xác vấn đề của mình đã lún sâu tới mức nào.

Carter di chuyển từ phòng này sang phòng khác, giật mình khi trông thấy những cái bóng có hình dáng quái gở. Mọi tiếng động hắn nghe thấy trong cuộc sống đột nhiên có những dấu hiệu chẳng lành. Chiếc giường nơi Carter cùng Betty Jo từng chia sẻ không thể là chỗ để nghỉ ngơi nữa. Hắn phải lên khỏi buồng và đi đến phòng khách mỗi đêm, không dám nhìn vào trong đó, sợ rằng bóng ma Betty Jo sẽ xuất hiện và ngồi bên giường với vết son bầm ngang mặt cùng chiếc váy bị xé rách tới cặp đùi trắng nõn.

“Khi mọi chuyện qua đi, mình sẽ bán căn nhà này và rời khỏi đây,” hắn tự nhủ. Lúc Carter đứng cuối hành lang và chuẩn bị đi ngủ thì chuông điện thoại vang lên.

Hoảng sợ bởi âm thanh bất ngờ, hắn nép chặt vào tường, sau đó tự rửa mình ngu ngốc vì nhận ra đó chỉ là tiếng chuông điện thoại. Hắn nghĩ hay là để mặc nó rung, nhưng rồi lại thấy, với hoàn cảnh này, tốt hơn là nhận cuộc gọi. Ngay khi lên tiếng trả lời, Carter biết mình lại quyết định sai lầm. Nên để mặc điện thoại kêu mới đúng.

“Là tao “ Bo rên rỉ.

“Tao nghe là biết rồi,” Carter châm chọc. “Bây giờ, trừ phi mày gọi báo đã hoàn thành việc làm hỏng tôi qua, tao không nghĩ chúng ta có cái thá gì để trao đổi.”

“Tao gọi để báo mày nợ tao bốn cái lốp mới,” Bo quát.

Carter trợn tròn mắt. “Nếu mày không nhắc cái mông lên thì tao chẳng nợ mày cái gì hết,” hắn quát lại.

“Xem này, công việc phức tạp hơn mày chỉ dẫn. Tao phải làm hỏng bốn cái bánh xe hôm nay để cứu mạng mình khỏi lũ người núi điên khùng. Mày phải trả hoặc tao biết ai đó sẽ có hứng thú quan tâm tới vai trò của tao trong những vụ tình cờ xảy ra cho quý cô Glory Dixon.”

Carter điếng người không tin được. Thật không chịu nổi! Thằng ngu ngốc này đang cố tống tiền mình. Hắn hít vào một hơi thật sâu và nhoen cười. Bộ não đười ươi của Marker không thể so bì với những kỹ năng của một luật sư quen đứng trước tòa.

“Được rồi, nào, tao đã thực sự cẩn thận trước khi vận dụng pháp luật,” Carter mỉa mai. “Họ chẳng có gì về tao, còn mày có một tập hồ sơ từ thời trẻ. Mày là người bị con chó nọ cắn và tao là một luật sư đáng kính. Nếu có bọn người trong núi đó như mày nói, tại sao chúng muốn đổ tội cho tao? Chúng không thấy mặt tao mà là mày. Và... để hoàn thành việc, mày đã ăn trộm xe, cố gắng cán chết người trước mặt cảnh sát trưởng, không ngờ hả. Bây giờ, mày có thể nói tất cả nếu mày muốn, nhưng chẳng có gì... hoàn toàn không có gì... liên hệ tới tao cả. Không một đô la. Không một mẫu hợp đồng. Không gì cả!”

Câu trả lời của Bo có vẻ kích động. “Mày có lý do để muốn con ả nhà Dixon chết, còn tao chẳng có cái lý do nào để quan tâm tới điều đó. Nếu tao kể với họ điều mình...”

Carter tức giận đến run người nhưng điều đó không ngăn cản hắn kết thúc buổi tranh cãi bằng một đòn tuyệt đối. Thứ sẽ làm Bo cực kỳ bối rối.

“Hãy làm như mày nói!” Carter hét. “Con mụ phù thủy điên rồ đấy có thể hủy hoại tao. Nhưng Chúa giúp tao, nếu mày nói ra, tao sẽ cho mày sống nốt phần đời còn lại sau song sắt.”

“Này, nghe này,” Marker rên rỉ. “Mày không thể...”

“Ồ, đúng, tao có thể,” Carter đáp. “Bây giờ... làm việc mày được thuê hoặc để tao yên. Hiểu chứ?”

Bo nhăn nhó, dập cái ống nghe vào giá. Việc này không theo đúng kế hoạch.

“Giờ thì làm gì?” hắn lẩm bẩm.

Bo nhăn mặt, chửi rửa cả Carter lẫn vận xui của mình rồi đi ngược lên phố về nhà. Từ giờ đến sáng, hắn sẽ phải kiếm cho được bốn cái lốp mới, hoặc không bao giờ có thể làm xong công việc. Và nếu ăn cắp chúng, lựa chọn đầu tiên trong chuỗi thủ tục này, hắn không thể lẩn mấy thứ chết tiệt đó xuống phố. Bo cần một đôi tay khác và một cái xe thùng tốt để giúp hắn. Trong lúc đi bộ, hắn tự hỏi tên bạn già, Frankie Munroe, còn ở quanh đây không.

Anders Conway lật người ngồi dậy trên giường. Ông không biết thứ gì đau đớn nhất, lương tâm hay dạ dày của mình. Khẽ cắn nhai và lê ra khỏi chăn, ông đi ngang qua nhà tìm thêm thuốc kháng axit. Một ngày nào đó, cảnh sát trưởng sẽ phải thay đổi thói quen ăn uống... hoặc nghề của mình.

Hôm nay, Conway đã đối mặt với hậu quả việc làm cái nghề thực thi pháp luật này. Một năm rồi bỏ công việc, ông đã để cho đồn cảnh sát và chính mình trượt dốc. Dù Glory Dixon có dương dương tự đắc về khả năng tâm linh của bản thân, thì sự thật rằng kẻ nào đó ở ngoài kia đang cố gắng hại cô vẫn còn đó.

Chiếc xe bị đánh cắp mà họ phát hiện đã được lau sạch dấu vân tay... tất cả, ngoại trừ một phần nhỏ tìm thấy trên trục tay lái. Họ đã loại khỏi nghi vấn chủ nhân cùng các thành viên và bạn bè của gia đình. Chỉ còn một khả năng là dấu tay của kẻ cắp. Nhưng phải mất nhiều ngày, có thể nhiều tuần để lấy báo cáo từ trụ sở liên bang. Trong thời gian đó, Glory Dixon có khi đã được chôn cất xong xuôi rồi.

Ông đã gửi mẫu vải tới một phòng thí nghiệm cũng hi vọng mong manh sẽ nghiên cứu thấy điều gì đó, mặc dù không thể đoán trước được họ có thể lấy ra cái gì từ một mẫu vải bông.

Conway thả hai viên thuốc sỏi vào cốc nước, đợi chúng tan ra hết và tự an ủi bản thân rằng mình đang thực hiện công việc phải làm

Ít phút sau, ông lê người trở lại giường, cảm thấy thoải mái hơn với tình trạng hiện tại, và cái dạ dày của mình. Trong cơn mơ chập chờn, ký ức về gương mặt lén lút của Carter Foster trôi qua tiềm thức. Nhưng ông đã đi quá xa để đặt câu hỏi tại sao và khi bình minh tới, Conway sẽ chẳng nhớ gì nữa.

21. Chương 11 - Phần 2

Cách đó vài dặm, trong một ngôi nhà nhỏ nép sâu giữa cách rừng thông phía trên thị trấn Lerner's Mill, Wyatt đang ngủ cùng Glory trong vòng tay. Nỗi sợ khiến anh gần như không ngủ hai đêm trước, giờ đã biến mất phần nào.

Cả hai nằm trên giường và biết chắc rằng nơi nào đó ngoài bức tường kia, có sáu người đàn ông vùng núi đang canh gác, họ đã thề sẽ làm điều đó, và Wyatt biết họ sẽ giữ vững. Anh đã nhìn vào những gương mặt ấy. Anh đã trông thấy con người trong đó. Các biểu hiện của đức tính kiên định là tất cả điều anh cần. Với sự giúp đỡ của họ, biết đâu... chỉ là biết đâu, sẽ có một lối thoát cho tình hình này.

Không khí yên bình của buổi sáng sớm đánh thức Wyatt từ giấc ngủ sâu không mộng mị. Anh gần như nghĩ vậy cho tới khi quay sang nhìn vào gương mặt Glory và thấy cô đang nhăn nhó lo sợ.

Wyatt chưa từng trông thấy nỗi kinh hoàng trên một gương mặt say ngủ, cho đến bây giờ. Khi quan sát, anh biết việc gì đang xảy ra. Đầu đó trong những điều cô đã trông thấy, cơn ác mộng của một người khác đang diễn ra và kéo Glory vào cùng.

Ngoại trừ cái ngày ở trong bãi rác thành phố khi cô thấy hình ảnh một cái xác bị vứt bỏ, anh chưa bao giờ chứng kiến việc này diễn ra. Trái tim đập nhanh dần vì sợ hãi. Wyatt muốn biết cô đã cảm thấy như thế nào khi đến giải cứu anh, rồi tự hỏi mạng sống của người nào đang gặp nguy hiểm.

Không chắc phải cư xử thế nào hay phải làm gì, anh nhận ra vấn đề nằm ngoài tầm tay mình, bất chợt cô giật nẩy người và ngồi thẳng dậy trên giường, đôi mắt mở to, nhìn vô định vào một thứ khác ngoài căn phòng ngủ. Đôi mắt cô dao động, như thể dõi theo một trang sách, xem một vở kịch chỉ mình cô trông thấy. Glory rên khe khẽ, nắm chặt cái chăn trong tay, đứng đưa trước sau trong một bộ dạng thật khiếp sợ.

Tĩnh mịch. Tĩnh mịch tuyệt đối. Không gió. Kể cả một cơn gió khe khẽ, êm dịu. Những đám mây tối tăm lơ lửng phía trên đường chân trời lúc bình minh, đen kịt và nặng nề, gần như kéo trệt xuống mặt đất.

Những bức tường bên ngoài ngôi nhà khung trắng tương phản hoàn toàn với thời tiết sắp bão. Hàng rào chạy từ khu chuồng đến rừng cây mà không có một con vật nào trong tầm mắt.

Và mọi thứ nổ tung trước mắt cô, phá vỡ sự yên tĩnh kỳ dị bằng một tiếng gầm vang dội và khủng khiếp. Những thân cây bị uốn cong xuống mặt đất rồi bị nhổ đến tận gốc, bay và vụn xoắn trong không trung như một mũi tên ngoại cỡ.

Các cửa sổ vỡ toang. Kính vỡ vào trong, lấp đầy không gian bằng các mảnh chết chóc long lanh của sự phá hủy. Mọi thứ đã từng tồn tại giờ không còn nữa.

Và nhanh chóng như khi tới, nó qua đi. Nơi trước đó là bóng tối giờ thế chỗ bởi ánh sáng. Ngôi nhà chỉ còn lại một phần. Những cành cây to mập thò qua một khung cửa sổ. Phía dưới sức nặng của chúng, một cái cũi trẻ nằm vỡ tan tành trên sàn. Và gần khung cửa, một chiếc đồng hồ đặt bàn nằm lẩn lóc, kim dừng lại lúc bảy giờ năm phút.

Glory rùng mình và ngã về phía trước, đầu cô gục lên gối và đôi vai run lẩy bẩy trong khi cô kéo bản thân trở về với thực tại.

“Em yêu... em ổn chứ?”

Tiếng nói của Wyatt là bến bờ bình yên nơi cơn bão đã qua. Cô quàng tay ôm cổ anh, khóc nức nở gần như kích động.

“Cơn bão... em không thể dừng cơn bão lại.”

Wyatt kéo Glory gần hơn, vuốt mượt phần tóc rối bù quanh mặt và xoa nhẹ lưng cô dỗ dành.

“Không có bão ở đây, em yêu. Chắc đó chỉ là một cơn ác mộng thôi.”

Hai mắt Glory sáng rực, cô ngẩng đầu và đóng ghim anh bằng cái nhìn giận dữ.

“Dừng!” cô nức nở. “Dừng nghỉ ngơi em. Wyatt! Không phải lúc này! Em chưa bao giờ mơ. Kể cả lúc ngủ. Hay những điều này... vào trong đầu. Em không thể bắt chúng dừng lại và không thể đuổi chúng đi.”

Cô lặn khỏi vòng tay anh và xuống giường, muốn tự mình nhìn thế giới bên ngoài kia ra sao, Wyatt chạy theo bước chân hoảng loạn của Glory tới cửa, không quên cầm theo khẩu súng bên mình.

Ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu và hôn lên vế cau có trên gương mặt Glory bằng sức nóng ấm áp, cùng lúc đó một cơn gió nhẹ mùa xuân thổi tung đuôi váy ngủ rồi lại ép nó dính vào chân cô.

“Ôi. thánh thần ơi,” cô lẩm bẩm, lấy hai tay ôm mặt. “Em không hiểu. Em đã trông thấy cơn bão. Em đã thấy...!” Gương mặt cô sáng bừng khi nhớ ra điều gì. “Mấy giờ rồi?”

Anh nhìn vào chiếc đồng hồ trên bệ lò sưởi của bà “Gần tám giờ. Sao vậy?”

Glory rên rỉ, bước chân trần ra bãi cỏ ẩm sương. “Vậy thì thật khó hiểu. Đồng hồ dừng lại sau bảy giờ một chút. Thời điểm đó đã qua rồi.”

“Lại đây,” anh cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo cô trở lại nhà. “Giờ thì ngồi xuống và kể cho anh chính xác điều em đã thấy. Biết đâu nó xảy ra ở miền khác trên đất nước mình, và nếu thế, em không thể làm gì để dừng cơn bão lại, cũng ạ. Em không thể sửa chữa thế giới. Anh rất buồn vì em bị kéo vào đồng lộn xộn đó.”

Cô lả đi trong vòng tay anh, rồi nghe theo lời thúc giục của anh, cô ngồi cuộn tròn trên chiếc ghế dài, thu đôi chân trần vào dưới vạt váy ngủ để sưởi ấm chúng. Lúc bắt đầu kể, giọng cô run rẩy và yếu ớt.

“Nó rất thực. Ngôi nhà màu trắng, nằm trên một ngọn đồi ngay bên bờ sông. Có một kho thóc có hai tầng ở ngay bên dưới ngôi nhà, bãi quây súc vật cùng hàng rào phía sau và kéo dài tới cánh rừng.”

Khi nghe những điều cô kể, Wyatt ngừng pha cà phê. Anh quay người, lắng nghe cô tiếp tục mà bỏ quên cốc cà phê.

“Còn gì nữa?” anh giục.

Glory nhún vai. “Bầu trời. Nó tối đen. Và mọi thứ đứng yên... anh hiểu ý em đấy... giống như thế giới ngừng thở vậy!”

Anh gật đầu mặc dù lời miêu tả khiến người anh ớn lạnh.

“Và rồi nó bùng nổ... ngay trước mắt em. Có một tiếng gầm và cây cối bị bật khỏi mặt đất, rồi các cửa sổ...” Cô lập tức nhắm mắt, cố gắng hồi tưởng điều xảy ra tiếp theo. Đôi môi run run khi nhìn anh. “Và rồi nó qua đi. Có một cái cây xuyên qua cửa sổ và một cái cũi trẻ em bên dưới. Một cái đồng hồ trên sàn dừng lại lúc bảy giờ năm phút.”

Wyatt rùng mình. “Chết tiệt, em yêu! Thật đau đớn khi nhìn thấy mọi thứ như vậy mà biết rằng bản thân không thể kiểm soát được hậu quả.”

“Thỉnh thoảng em làm được,” cô thì thầm. “Anh nhớ chứ?”

Đôi mắt Wyatt tối sầm. “Sao anh có thể quên?”

Nhưng ký ức còn quá mới mẻ để lãng quên và cô đắm vào đầu gối đầy thất vọng.

“Em chỉ ước mình nhận ra địa điểm này,” cô lẩm bẩm. “Nó quá đẹp. Có một cái máy đo hướng gió trên mái nhà, một cổng vòm rộng ngang phía trước và một chiếc ghế đu lớn. Em yêu ghế đu.” Tiếp đó, cô mỉm cười thật buồn. “Và có một chùm hoa păng-xê đẹp nhất mọc trong chậu sắt phía dưới một trong nhiều cái giếng kiểu cổ. Loại anh phải bơm bằng tay đó.”

Wyatt tái nhợt, lắng nghe lời cô kể và thở hắt khó nhọc. Cơn hoảng loạn đưa anh bay ngang qua phòng, kéo Glory đứng dậy và gần như lắc mạnh người cô.

“Ôi, Chúa! Ôi, Chúa ơi! Em đã nói đồng hồ dừng lại lúc mấy giờ?”

Glory vẫn lặng thinh. Cú sốc trên gương mặt Wyatt là không thể lằm được. “Bây giờ năm phút,” cô đáp. “Tại sao? Có chuyện gì sao?”

Anh bắt đầu bước đi, nhìn lên chiếc đồng hồ trên bệ lò sưởi, rồi so sánh với thời gian cô thông báo.

“Ôi, không!” Anh bắt đầu tuyệt vọng thì một ý nghĩ lóe lên. “Đợi đã! Chúng ta ở khác múi giờ. Chưa quá muộn.” Trước khi Glory kịp hỏi rõ, Wyatt đã chạy tới phòng ngủ, lẩm bẩm.

“Điện thoại! Điện thoại! Mình phải tìm ra điện thoại.”

Ít giây sau, cô đứng ngay sau lưng anh.

Những ngón tay run rẩy bấm số, sau đó anh rên rỉ, đếm từng hồi chuông. Hai lần Wyatt nhìn xuống cái đồng hồ đeo tay trên tủ đầu giường và mỗi lần như vậy, nỗi sợ tăng lên gấp ngàn lần.

Cuối cùng, giọng ngái ngủ của Lane vang lên, Wyatt bắt đầu hét bảo họ ra ngoài.

“Wyatt? Có chuyện quái gì với cậu vậy?” Lane lẩm bẩm, cố gắng tỉnh táo. Anh cùng Toni đêm qua không được ngủ vì đứa con bị ốm, cuối cùng cơn đau tai của con bé cũng ngớt và họ ngã vào giường như những cây ma.

“Hai người phải ra khỏi nhà ngay!” Wyatt hét lên. “Một cơn bão đang tới. Anh có chưa đến năm phút để đưa mọi người xuống hầm. Vì Chúa, đừng hỏi em tại sao! Làm đi!”

Không hề thắc mắc, Lane lăn xuống giường, vừa chộp lấy cái quần jean vừa thúc Toni dậy.

“Là Glory à?” anh chỉ hỏi vậy.

“Đúng,” Wyatt hét lên. “Giờ chạy đi!”

Đường dây tắt ngấm bên tai Wyatt và anh ngồi xuống giường, run rẩy từ đầu tới chân, mắt ngân ngấn nước. Glory đưa tay ra, anh nắm lấy, đưa lên miệng, hôn vào lòng bàn tay, rồi cổ tay và kéo cô vào lòng.

“Em đã trông thấy nhà anh,” Wyatt thì thầm. “Rất vui vì em thích nó. Đó là nơi anh lớn lên.”

Glory nhắm mắt chống lại nỗi đau trong giọng anh. “Em rất tiếc. Em rất rất tiếc.” Cô vòng tay qua cổ và kéo người đàn ông của mình lại gần, giúp anh thoải mái theo cách duy nhất cô biết lúc này.

Nhiều phút trôi qua, đến nửa tiếng đồng hồ, rồi một tiếng, suốt thời gian đó Glory cố gắng ép Wyatt ăn và phải từ bỏ hi vọng anh sẽ nói chuyện. Wyatt chỉ ngồi, nhìn chăm chăm xuống sàn, tay không rời chiếc điện thoại im lìm.

“Ôi, Chúa ơi,” cuối cùng anh thì thầm. “Đã quá muộn sao?”

“Bây giờ, anh đã biết cảm giác nắm giữ sự sống và cái chết trong lòng bàn tay,” cô nói khẽ. “Em sống cùng nó mỗi ngày trong cuộc đời, anh cũng có thể sống cùng nó chứ?”

Anh không đáp và cô không mong chờ câu trả lời. Wyatt đã muốn biết tất cả để hiểu cô. Và trái tim Glory đang tan vỡ khi cô nhận ra có thể là quá nhiều để anh chấp nhận được.

Lúc chiếc đồng hồ trên bệ lò sưởi đổ chuông báo giờ, Wyatt nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Ở đây là mười giờ, tức chín giờ của Toni và Lane. Nếu họ sống sót, mình đã nhận được tin báo lúc này, phải không? Anh đã nghĩ phải gọi cho anh trai, Justin, nhưng không thể nhớ ra số. Đó là một cái cớ và Wyatt biết vậy. Một cuộc gọi đơn giản để lấy thông tin sẽ giải quyết được vấn đề. Nhưng nó có thể đưa ra sự thật mà anh không muốn đối mặt.

Nhiều giây sau khi Wyatt vứt bỏ suy nghĩ này, điện thoại cuối cùng cũng đổ chuông, làm cả hai giật mình, chẳng ai muốn nhận cuộc gọi. Glory nín thở và nhắm mắt cầu nguyện khi Wyatt nghe máy.

“Xin chào?” - Tiếng Lane có vẻ mệt mỏi và khàn khàn nhưng âm thanh vang đến tai Wyatt khiến anh vô cùng nhẹ nhõm.

“Là anh,” Lane nói.

“Tạ ơn Chúa,” Wyatt rên rỉ. “Em đã nghĩ anh sẽ không gọi lại nữa. Toni và Joy khỏe chứ? Anh đã...”

Lane cắt ngang. “Anh muốn nói chuyện với Glory.” Wyatt đưa điện thoại cho cô.

“Xin chào?”

Lane nghẹn ngào, cố gắng nói lên cảm xúc của mình.

“Anh phải cảm ơn em thế nào đây, họ là toàn bộ cuộc đời anh?” anh khẽ hỏi.

Glory mỉm cười. Vậy là cả gia đình đã an toàn.

“Anh sẽ không - ý anh là, không bao giờ - nghi ngờ một lời em nói nữa. Chậm năm phút nữa thì bọn anh đã chết cả rồi. Tất cả. Có một cái cây đổ lên cuỉ của Joy. Nó đâm mạnh vào...”

“Em biết,” Glory nhẹ nhàng đáp.

Lane dừng lại quệt tay ngang mặt và mỉm cười. “Đúng rồi, em biết, phải không cô gái?” Anh lại ngừng lời và lau bàn tay run run qua mặt. “Có người muốn nói chuyện với em.” Anh đưa điện thoại cho Toni.

“Glory phải không?”

Đôi mắt Glory mở lớn. Cô lấy tay che ống nghe và ngay lập tức thì thầm với Wyatt. “Em nghĩ là chị anh.”

Anh cười. “Vậy em chào chị ấy đi.”

Glory ngồi xuống giường, lo lắng cuốn một lọn tóc quanh ngón tay. Ngoại trừ Lane, đây là mối liên hệ đầu tiên của cô với người thân của Wyatt.

“Vâng, em là Glory.”

Toni thổn thức. “Chị là chị gái của Wyatt, Toni. Em đã cứu mạng bọn chị, em biết đấy.” Và chị ấy bắt đầu khóc, những tiếng sụt sịt đều đều. “Nói cảm ơn là quá ít so với món quà em tặng chị hôm nay nhưng chị phải nói cảm ơn, nhiều hơn em nghĩ. Nếu em biết chị đã trải qua những gì để có được anh ấy cùng đứa con, em sẽ hiểu việc biết họ an toàn có ý nghĩa thế nào với chị.”

Một nụ cười ngượng ngùng nhưng vui vẻ trải ra trên gương mặt Glory khi cô bắt gặp Wyatt đang quan sát mình. “Không có gì ạ,” cô đáp. “Nhưng không phải tất cả đều là công của em. Wyatt là người hiểu ra sự việc. Anh ấy mới là người gọi điện.”

Toni thở dài bởi kiệt sức. Ở một căn phòng khác, cô có thể nghe thấy tiếng Joy bắt đầu khóc nhặng xị và vợ Justin đang cố gắng dỗ dành con bé. Cuộc gọi phải kết thúc thôi. Bằng giọng run run, cô tiếp tục.

“Khi nào cậu ấy quay lại, chị rất vui nếu em đến cùng. Chị luôn muốn ôm một thiên thần dưới trần gian. Bây giờ để em trai chị nghe máy nhé, chị cũng cần nói với nó lời cảm ơn.”

Glory đưa Wyatt điện thoại.

“Chị à?”

Nghe thấy giọng nói của cậu, nước mắt Toni lại tuôn trào. “Cảm ơn, cậu em trai to xác của chị.”

“Không có gì mà, chị yêu,” anh đáp, dù điều này không muốn nói ra nhưng anh muốn biết. “Ngôi nhà có bị sập không?”

“Không. Sẽ tổn công đấy, nhưng vẫn sửa được.”

“Tốt quá,” Wyatt nói. “Chị đang ở nhà Justin?”

Tiếng Joy khóc ngày càng to hơn khiến Toni hoảng hốt. “Đúng, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn thôi. Nếu em cần Lane, hãy gọi anh ấy ở đây, ít nhất hết tuần này. Ngay khi chuyển được hết kính vỡ ra khỏi nhà và lắp cửa sổ lại, bọn chị sẽ quay về và sửa sang căn nhà.”

Wyatt cười tươi. Anh biết thật là đau đầu khi hai gia đình sống tách riêng quay lại ở chung dưới một mái nhà, đặc biệt là hai kẻ cứng đầu như Toni và Justin.

“Wyatt này?”

“Vâng, chị?”

“Đừng làm tổn thương cô gái đó.”

Glory nhìn thấy vẻ choáng váng trên gương mặt và nỗi đau trong giọng anh nhưng cô không biết tại sao.

“Chuyện quái gì khiến chị nói với em thế?” anh hỏi.

“Bởi vì chị biết em. Em lấy một cánh điều làm la bàn và đi theo chiều gió thổi. Khi rắc rối của cô ấy qua đi em sẽ lại đi xa. Đừng để con bé lại phía sau cùng trái tim tan vỡ. Nếu chị phát hiện em làm vậy, chị sẽ không tha thứ đâu.”

“Em không bao giờ có ý định ấy,” anh cầu nài. “Và em cảm ơn không đủ cho lời giải bày này.”

“Không có gì, và chị yêu em,” Toni đáp. “Cứ gọi nếu cần bọn chị.”

Tiếng điện thoại ngắt máy.

“Chuyện gì vậy?” Glory hỏi, nhận ra Wyatt khá khó chịu.

Anh quăng điện thoại lên giường bên cạnh họ và lo lắng nhìn Glory, sợ rằng cô sẽ thấy được sự thật trên mặt mình.

“Không có gì. Chị ấy vốn hách dịch mà. Toni đe dọa anh... và khuyên vài điều.”

“Là gì vậy?”

Anh rung mình và nhìn lên, bất đắc dĩ ngoác miệng cười. Wyatt ôm cô rồi ngã ra sau.

“Đại loại là sẽ treo cặp móng hổ hổ của anh lên cái cây gần nhất nếu không đối xử tử tế với em.”

Glory bật cười và vòng tay qua cổ anh. “Em thích cách chị ấy nghĩ.”

22. Chương 12

Chương 12

Ngay sau buổi trưa, một chiếc xe ô tô tiến vào con đường đến căn nhà của bà Dixon. Wyatt quan sát từ chỗ ngồi trên bậc tam cấp, chiếc xe tuần tra đen trắng dừng lại trước cổng vài mét. Khi Anders Conway bước ra khỏi đó, Wyatt không thể cưỡng lại việc trêu chọc ông ta.

“Ông đi lạc sao?”

Conway cười tươi. Kể từ lần đầu tiên họ gặp nhau, ông ta chưa hề dễ dãi như vậy và giờ đây người đàn ông to lớn mắt đen này có vẻ không hề dễ bụng.

“Cậu có thể nghĩ vậy, không phải sao?”

Wyatt hướng về chiếc ghế mây tựa bên tường. “Mời ngồi.”

Anders lắc đầu. “Có lẽ dễ lần khác. Tôi chỉ đến cập nhập thông tin điều tra.”

Wyatt không hề che giấu vẻ ngạc nhiên. “Ý ông là thực sự có một cuộc điều tra?”

Conway cau mày. Ông tiếp tục. “Đúng, có đấy. Và tôi đến để nói với hai người, bất kể nghĩ thế nào về năng lực của Glory Dixon, tôi tin có người ngoài kia muốn làm hại cô ấy.” Sau đó, ông gãi đầu và ngồi xuống chiếc ghế mặc dù đã từ chối trước đó. “Vấn đề là, thật khó hiểu. Tại sao có người muốn hãm hại cô ấy? Mẹ kiếp, nửa thị trấn sợ cô ấy và nửa kia nghĩ rằng Glory hơi bị...”

“Điên?”

Cả hai giật mình khi Glory tiến ra từ trong nhà. Lúng túng vì bị nghe lén, Conway nhảy khỏi ghế, giật cái mũ xuống, mặt đỏ bừng.

“Cô Dixon, tôi thực sự xin lỗi vì đã để cô nghe thấy việc này và cá nhân tôi không có ý như vậy.” Conway nói. “Tôi chỉ đang nói sự thật.”

Cô đã nghe điều đó hàng trăm lần trước kia và nó chẳng khiến cô thích thú tẹo nào. “Ông đang nói gì về một cuộc điều tra?” cô hỏi.

Conway nhẹ người và có vẻ biết ơn vì Glory đã đổi chủ đề câu chuyện.

“Chúng tôi tìm thấy một phần dấu tay trên chiếc xe cổ gắng gây tai nạn. Sẽ mất một thời gian để chờ kết quả và chắc cô hiểu, nếu tên này chưa từng có tiền án chúng tôi sẽ không có cách nào nhận dạng hẳn chứ?”

Cô gật đầu.

“Và vì cái giá phải trả để có tám vãi, tôi đã gửi nó đến viện Nghiên cứu Tội phạm ở thủ đô. Đừng nghĩ chúng tôi sẽ tìm ra điều gì, nhưng ít nhất chúng tôi đã cố thử, phải không?”

Ông buộc lại đai súng và nghiên cứu một cái nút trên tấm ván dưới chân. “Tôi đến để nói vậy, tôi xin lỗi. Khi cô đến yêu cầu giúp đỡ, tôi đã bỏ rơi cô, và tôi có thể hứa chuyện này sẽ không lặp lại.”

Khi cảnh sát trưởng đưa tay ra, Glory không do dự. Cô bắt tay ông thật chặt, tuy chỉ chút xíu, nhưng vô cùng ý nghĩa, cô cảm thấy được minh oan.

“Cảm ơn vì đã tới,” cô đáp. “Tôi đánh giá cao việc này hơn ông nghĩ.”

Conway gật đầu. “Vây, thế đấy,” ông nói. “Tôi nghĩ mình nên quay lại thị trấn. Không thể để hai viên cảnh sát kia lại quá lâu. Nhân dịp này, họ sẽ để các vé phạt nằm chơi, rồi vài người dân sẽ thắc mắc với tôi rằng tại sao họ có thể quay đầu xe trên phố chính trong một ngày mà chẳng làm sao. Rồi đến hôm sau thì lại bị phạt. Thêm nữa, chúng tôi có một tên trộm đêm qua. Có kẻ đã phá cửa sau của gara và trạm bơm nhà Henley, tung tăng vào trong lấy đi một bộ lốp xe. Từ đó có thể nói, bọn trộm mang theo phần khung và lồng lốp xe ngay tại cửa hàng.”

Conway lắc đầu, tiến về phía xe tuần tra. “Tôi nói cho hai người biết, bọn trộm cắp dạo này có nhiều can đảm hoặc ít não hơn ngày xưa. Và việc tìm ra dấu vân tay làm chứng cứ tại cái hồ dầu mỡ đó là không thể. Gần như mọi người dân thị trấn ra vào chỗ đấy. Không có cách nào tính toán ai để lại cái gì hay bao giờ, ông già Henley rất giận dữ. Gặp hai người lúc khác nhé,” ông nói rồi bỏ đi.

Conway lái xe xa dần và Glory quay lại với Wyatt, một nụ cười ấp ủ trên môi.

“Em không ngờ ngày này sẽ đến,” cô nói.

“Ngày gì?”

“Cái ngày có ai đó ngoài gia đình chịu tin em.”

Anh bế cô trên tay và ôm vào lòng. “Sau buổi sáng nay, em làm sao để quên được năm mươi thành viên có lẽ của gia đình anh, những người nghĩ em đã treo mặt trăng?” Anh nâng cằm và hôn lên chóp mũi cô khi nó nhả lại hoảng hốt.

“Năm mươi?”

Wyatt nhoẻn cười. “Anh đã bớt đi cho em đỡ sợ rồi đấy.”

Glory tựa người trong vòng tay anh. “Chừng nào có anh, em không sợ sinh vật sống nào hết,” cô thì thầm.

Wyatt ôm lấy người yêu cùng niềm vui đông đầy. “Thưa quý cô, cô làm tôi hạnh phúc quá.”

Một ngọn gió nhẹ trêu đùa tóc cô, nâng niu những sợi tơ dài, lấp lánh trên tay anh. Không thể khước từ lời mời gọi của chúng, Wyatt vuốt tay dọc theo chiều dài mái tóc và mê mẩn với ánh sáng mặt trời trong đó.

“Wyatt, có điều này em muốn nói với anh.”

Ngay lập tức, cuộc vui dừng lại. Giọng nói cùng ánh mắt cô có vẻ rất nghiêm túc.

“Em nói đi.”

Cô bước ra, cầm lấy tay anh và dẫn về phía bóng râm của rừng cây che phủ khúc sông sau nhà.

Wyatt đi theo, hiểu rằng khi nào sẵn sàng cô sẽ kể. Khi họ tới dưới bóng cây. Glory ngồi xuống một hòn đá mát, phủ đầy rêu, sau đó vỗ nhẹ xuống nền đất bên cạnh, ra hiệu cho Wyatt ngồi cùng, và anh làm theo.

Trong lúc sắp xếp suy nghĩ, cô nghịch ngợm với mái tóc mình. Nó bám quanh cổ và mặc dù dưới bóng râm, đôi vai cô vẫn bị nóng. Glory lơ đãng kéo tóc qua vai, dùng ngón tay thay lược chia làm ba phần và bắt đầu tết.

“Em có một giả thuyết,” cô nói trong lúc cột đuôi tóc bằng một dải dây nhỏ lấy từ trong túi. “Em không biết giải thích thế nào, nhưng em nghĩ cái xác bị vùi trong hố rác có mối liên hệ tới những việc xảy ra với mình.”

Một cơn rừng mình cảnh báo cho bản năng tự bảo vệ của Wyatt, anh nhìn cô hoảng hốt. “Anh không thích điều này.”

Cô nhún vai, nhìn trầm tư xuống bờ sông, quan sát dòng nước nhỏ bé không ngừng tuôn chảy. “Em cũng thế. Nhưng chẳng liên quan.”

“Điều gì khiến em nghĩ vậy?” anh hỏi.

“Vài điều mà cảnh sát trưởng Conway nói, về chuyện mọi người sợ em ấy.” Cô quay đầu nhìn Wyatt bằng ánh mắt chăm chăm màu xanh trong trẻo. “Nếu ai đó nghĩ món quà của em giống như, ừm, em không biết... một quả cầu phù thủy chẳng? Nếu họ làm việc xấu... thực sự xấu và họ nghĩ rằng tất cả việc em phải làm là nhìn vào họ và biết được chuyện đó?”

Trái tim Wyatt nảy lên, sau đó ổn định lại. “Ý em là... việc xấu giống như phạm tội giết người rồi vứt xác đi?”

Cô gật đầu.

Đôi mắt anh nheo nheo suy nghĩ về điều cô vừa nói. Anh cân nhắc nhiều hơn về nó, nhiều hơn về mối liên hệ.

“Nó sẽ giải thích tại sao, phải không?”

“Về một thứ duy nhất” cô đáp, cằm hơi run.

“Lại đây,” anh nói dịu dàng và Glory rời khỏi hòn đá, tiến vào trong lòng anh, ngồi giữa hai chân duỗi thẳng, thả lỏng lưng tựa lên lồng ngực rộng lớn của Wyatt. Khi anh kéo cô lại gần, quàng tay ôm và dịu dàng lên đỉnh đầu cô, Glory tận hưởng cảm giác an toàn được che chở, bao bọc bởi người đàn ông đã đánh cắp trái tim mình.

Chốc lát, thế giới bên ngoài dường như ngừng tồn tại. Đối với Glory và Wyatt, chẳng còn gì ngoài hai người, cùng âm thanh xào xạc khi cơn gió nhẹ khẽ luồn qua tán lá, tiếng chim gọi nhau đến từ vòm mái xanh ngát trên đầu, tiếng róc rách nước chảy trong nhánh sông phía dưới và tiếng kêu khàn khàn của một con sóc trên ngọn cây bắt ngang qua nhánh sông.

Bo Marker quay lại với nhiệm vụ. Hắn đã có đạn cho súng, lớp cho cái xe tải và một niềm hứng khởi mới để kết thúc công việc đã hứa với Carter Foster. Giờ đây, Bo chỉ muốn tiền của Carter, hắn cần trả cho Frankie vì đã giúp đỡ trong vụ trộm cắp đêm qua.

Tuy vậy, Bo không hoàn toàn ngu ngốc. Hắn không định đến nơi nào gần nông trại của gia đình Dixon. Hắn vẫn chưa dứt cơn ác mộng về người đàn ông xưa đuổi mình, và vẫn hi vọng không phải gặp ông ta một lần nữa.

Khi lái xe dọc theo đường nhánh, Marker liên tục tìm kiếm một chỗ tốt để che giấu chiếc xe và chính mình. Một địa điểm gần đường chính từ trên núi xuống. Con bé nhà Dixon cùng thằng đàn ông của nó không thể ở trên đây mãi. Chúng vẫn phải xuống đây, ít nhất là vì thức ăn. Khi đó, hắn sẽ đợi. Và lần này, chắc chắn không còn gã người tuyết Kentucky với một khẩu súng sau lưng khi hắn đang ngắm bắn nữa.

Hài lòng với kế hoạch của mình, Bo tiến tới sục sạo con đường, trong lúc đó Carter Foster đang mỗi giờ một chìm sâu hơn vào địa ngục do chính mình tạo ra.

Carter đang chạy. Bụng của hắn nảy lên theo mỗi bước chân lão đảo và trái tim đập mạnh trong lồng ngực, làm hắn sợ mình sẽ chết ngay lập tức. Cùng với mỗi bước chân, tiếng đôi giày nện xuống nền nhà cũ kỹ của trụ sở tòa án vang lên chói tai dưới mái vòm cao vợi vợi.

Hắn đẩy tung cửa vào phòng xử án ngay khi thẩm phán định giờ búa.

“Xin lỗi tôi đến muộn. Ngài Thẩm Phán. Có thể thứ này sẽ khiến phiên tòa hài lòng, tôi đã tìm được một lệnh của tòa chống lại công ty đang kiện thân chủ tôi.”

Thẩm phán vươn người qua bàn, đóng ghim Carter bằng ánh mắt nghiêm khắc và lạnh nhạt.

“Luật sư bào chữa... đây là lần thứ ba anh chậm chạp phiên tòa của tôi tuần này. Nếu như thế một lần nữa, tôi sẽ khép anh tội coi thường tòa án.”

Carter tái nhợt. “Vâng, thưa ngài. Tôi xin lỗi. Thưa ngài.”

Và buổi sáng trôi qua.

Khi họ hoãn phiên tòa trong ngày, đã gần ba giờ chiều. Bụng Carter kêu gào vì đói. Hắn đã không ăn bữa sáng sớm nay và buộc phải bỏ qua bữa trưa. Ngay lúc này, Carter chẳng quan tâm khách hàng của mình có bị kéo đi và phanh thây không, điều duy nhất trong đầu hắn là đồ ăn.

Hắn lại chạy ra khỏi tòa, quăng cặp tấp lên ghế xe và chuẩn bị ngồi vào thì nghe thấy có người gọi tên. Khẽ chửi rủa, Carter quay lại và mặt cắt không còn giọt máu. Cảnh sát trưởng đang tiến đến từ bên đường.

“Này Foster,” Conway gọi và đấm nhẹ vào lưng như một kiểu chào hỏi.

Carter nặn ra một nụ cười. “Cảnh sát trưởng, lâu rồi không thấy ông. Hình như từ lần cuối chúng ta cùng tham gia một phiên tòa phải không?”

Conway gật đầu và xem xét tình trạng của Foster. Giả thiết hôm trước của ông hoàn toàn chính xác. Foster trông như vừa bị kéo xuống ống dẫn nước thải. Anh ta cần cắt tóc. Quần áo nhàu nhĩ như mặc cả đi ngủ và bên dưới mắt có hai bọng nước to tướng.

“Này, tôi định nói chuyện với anh.” Conway đáp.

“Ồ? Về việc gì?” Carter thót tim, hắn sợ đến mức có thể chết luôn được.

“Vợ anh và tất cả,” Conway nói, không biết phải bày tỏ lòng xót thương thế nào với một người bạn vừa bị vứt bỏ.

“Chuyện gì về vợ tôi chứ?” Carter hỏi, giọng cao đến ba quãng tám.

Conway nhún vai và ước mình chưa bao giờ bắt đầu cuộc hội thoại này. Foster đáng mến tiếp nhận chuyện này không tốt như ông hi vọng.

“Được rồi, anh biết đấy, cô ấy đã đi xa và tôi nghe nói...”

“Cô ta bỏ trốn, ông biết mà,” Carter cắt ngang, “Cô ta đã dọa làm thế từ nhiều năm trước nhưng tôi không tin. Tôi đoán một người đàn ông lúc nào cũng nên tin vợ mình. Để có thể ngăn chặn những vấn đề sau đó, ông cũng nghĩ vậy chứ?”

Trong lúc nói, hắn nghiêng răng và ước rằng mình đừng có huyền thuyên như vậy, nhưng cứ hể thấy sợ hãi là hắn lại nói rất nhiều.

“Tôi nghĩ anh nói đúng,” Conway đáp. “Dù thế nào thì, tôi chỉ muốn nói rằng tôi rất tiếc.”

Carter thở dài, gắng nỡ nụ cười. “Cảm ơn! Ông thật sự tốt bụng, cảnh sát trưởng.”

Conway gật đầu và sau khi Carter vào trong xe, ông hỏi, “Anh có nghe tin gì về cô ta không?”

Qua ánh mắt trên gương mặt Carter, cảnh sát trưởng nghĩ hắn ta đang bị nhồi máu cơ tim. Miệng hắn mấp máy nhưng không nói nên lời. Cuối cùng, hắn hắng giọng, xoay sở được một tiếng cười run run.

“Thực sự mà nói, tôi có,” hắn đáp “Tôi sắp trở thành người ly hôn tại Mexico. Không buồn cười sao? Tôi là một luật sư, và cô ta cảm thấy cần đến Mexico để hoàn tất thủ tục pháp luật.”

Conway gật đầu mặc dù ông không thấy nhiều sự hài hước trong hoàn cảnh này. Tiếp đó, ông nhún vai, tin rằng mỗi người đều có quyền giải quyết khó khăn theo cách riêng của mình.

“Được rồi, bảo trọng nhé.” Conway nói. “Tôi nghĩ mình sẽ sớm gặp lại anh.”

Carter tái nhợt. “Tại sao?”

“Tại sao à... trên tòa, anh bạn. Trên tòa.”

Carter tưởng tượng mọi kiểu nói bóng gió để giải thích cho vận xui của mình, và trong cơn hoảng loạn, hắn ngã vào trong xe, phóng đi vội vã, để lại phía sau một đám khói từ ống xả cùng tiếng lốp xe nghiêng lên mặt đường.

Cảnh sát trưởng lắc đầu và thông thả tiến vào tòa án, thầm biết ơn số phận may mắn vì bản thân đã ly dị từ nhiều năm nay. Khi bị vứt bỏ, lòng tự trọng sẽ tổn thương ghê gớm.

Mãi tới buổi chiều muộn ngày hôm đó, cảnh sát trưởng mới nhận được một cuộc điện thoại làm ông nghĩ theo hướng hoàn toàn khác.

“Cảnh sát trưởng, đường dây số hai gọi ông,” liên lạc viên hét lên, Conway trợn tròn mắt nhận điện thoại. Một ngày nào đó, họ phải trang bị thêm hệ thống liên lạc giữa các bộ phận. Hết lên từ phòng này tới phòng khác có vẻ không chuyên nghiệp lắm.

“Cảnh sát trưởng Conway,” ông lẩm bẩm, di chuyển chồng tài liệu trên bàn để tìm tờ giấy trắng cùng cây bút.

“Conway, tôi là Lane Monday. Tôi nghĩ mình nên gọi để xem cuộc điều tra về nhà Dixon tiến triển đến đâu rồi.”

Conway hài lòng điểm ra các việc mình đã làm từ lần nói chuyện trước giữa họ. Khi viên cảnh sát liên bang vừa ý, ông còn thỏa mãn hơn.

“Tốt đấy,” Lane nói. “Đó chỉ là một trong các lý do tôi phải gọi điện thoại. Tôi đã dự định quay lại sau một hoặc hai ngày, nhưng do gia đình có việc khẩn cấp nên kế hoạch thay đổi đôi chút.”

Conway cau mày. “Tôi hi vọng không có việc gì xấu.”

“Không, là nhờ Glory Dixon,” anh nói khẽ, nghĩ về đồng hồn độn ở nhà, về Toni cùng Joy và tự thấy mình là người may mắn.

“Việc xảy ra thế nào?” Conway hỏi.

“Tất cả những điều tôi có thể kể là cô ấy biết có một cơn lốc xoáy quét qua nhà tôi sáng nay, từ trước khi nó tới. Nếu Wyatt không gọi đến trong trạng thái hoảng loạn và hét bảo chúng tôi ra khỏi nhà, tôi không biết mình và Toni sẽ ra sao, một cái cây xuyên qua cửa sổ, đè lên cũi con bé nhà tôi. Nếu như nó vẫn nằm trong đó...” Anh không thể kết thúc câu chuyện.

“Đúng vậy, sẽ rất tồi tệ,” Conway nói, rùng mình trước hình ảnh câu chuyện gợi ra.

Lane đổi hướng nói chuyện, không muốn nhấn mạnh nỗi kinh hoàng vẫn còn nguyên trong đầu.

“Đó không phải lý do tôi gọi,” anh tiếp, “mà là vấn đề người mất tích trong câu chuyện về xác phụ nữ trong hố rác của Glory.”

Conway nghịch cây bút và tự hỏi có nên thú nhận với viên cảnh sát liên bang rằng mình không nghĩ nhiều tới câu chuyện này không. Nhớ lại cơn giận dữ trước đó của Monday, ông quyết định không nói gì.

“Được thôi, anh có gì?” Cảnh sát trưởng hỏi.

“Tôi biết ông từng nói không có báo cáo về người mất tích?”

“Đúng vậy, sao nữa,” Conway đáp.

“Tôi đã kiểm tra với FBI. Theo tôi biết, họ là chuyên gia về bắt cóc tổng tiền và mất tích. Người tôi nói chuyện gợi ý rằng đôi khi một người thực sự mất tích trong nhiều tuần, thậm chí là nhiều tháng trước khi được phát hiện. Thường do người thân, gia đình hoặc cộng đồng tin rằng họ đang trong một chuyến đi chính đáng đến đâu đó.”

“Anh ta kể lại trường hợp bà vợ của một nhà buôn dầu tuyên bố chồng mình đang trên chuyến đi không báo trước tới Nam Mỹ, ông ta đã chết trong vụ tai nạn máy bay ở đó. Hãy hình dung họ ngạc nhiên ra sao khi phần còn lại của cái xác được phát hiện sau nhiều tháng trong lưới đánh cá của một ngư dân tại bờ biển Carolinas.”

“Ôi, quỷ tha ma bắt,” Conway nói. Hình ảnh ấy làm ông ta giật mình, không nói được gì hơn.

“Dù thế nào thì, ý tôi là ông có thể suy nghĩ điều tra theo hướng này.”

“Đúng vậy cảm ơn,” Conway lăm bắm rồi cúp máy.

Ông ngã người xuống ghế, đặt chân lên bàn, đan hai tay sau cổ và suy nghĩ sẽ làm gì với điều Monday nói. Làm thế nào mà một câu chuyện tình cờ lại có thể thành một lời cảnh báo về nguy hiểm đang treo trước mặt? Và làm thế nào...?

Ông giậm chân xuống sàn, đập tay lên bàn.

“Mẹ k...”

Nhảy dựng lên, bước ra ngoài, cảnh sát trưởng chăm chú nhìn qua đường vào tám biển tại văn phòng Carter Foster.

Ra Ngoài Ăn Trưa.

Với một người được cho là đang than khóc vì mất vợ, anh ta rõ ràng không hề đánh mất sự ngon miệng. “Liệu có phải...” ông lăm bắm, rồi chau mày, quay gót hùng hổ tiến vào văn phòng.

“Này!” cảnh sát trưởng quát to.

Một viên cộng sự chạy tới.

“Tôi muốn anh kiểm tra bến xe buýt, quầy bán vé ở mọi sân bay trong khoảng cách lái xe, mọi địa điểm cung cấp việc chuyên chở khác mà anh có thể nghĩ ra.”

“Vâng, thưa sếp,” viên cảnh sát đáp. “Tôi đang tìm điều gì vậy?”

Conway vỗ nhẹ vào người cấp dưới, hạ thấp giọng với điệu bộ bí mật. “Tôi muốn anh tìm ra một chứng cứ buộc tội. Tôi muốn biết làm thế nào và từ đâu Betty Jo Foster rời thị trấn và, nếu có thể cùng ai. Tôi không muốn rời khỏi đây tối nay và phát hiện tất cả mọi người đều biết việc anh đang làm.”

Tay cảnh sát mở to mắt.

“Điều tôi đang nói là... làm việc của mình và giữ kín cái miệng,” Conway gầm gừ.

“Vâng, thưa ông,” anh ta đáp và ra khỏi cửa.

Bo hắt hơi và bất chợt tỉnh giấc. Tiếng động làm hấn giật mình chớp lấy khẩu súng trước khi kịp nhận ra đó là âm thanh của bản thân. Hai chân đã cứng, móng tê cóng và cái bụng bị ấn vào bánh lái của chiếc xe tải nhỏ gây khó chịu. Hấn há miệng ngáp, đuổi thẳng người, cảm thấy cần giải tỏa “nhu cầu”.

Hài lòng với điểm đỗ xe được che giấu hoàn hảo khỏi con đường, Marker mở cửa và rời khỏi ghế, để nguyên cánh cửa trong lúc giải quyết “nhu cầu”. Rên rỉ vì đôi chân phản đối trọng lượng cơ thể, hấn quay lại với công việc.

Đúng lúc đó, một chiếc xe phóng như bay qua chỗ ngoặt và hướng lên đồi. Tin chắc bản thân không bị trông thấy, Marker quay ra nhìn.

Tim hấn giật thót và miệng thì chửi rủa. Hấn hốt hoảng chớp lấy khẩu súng trường mà quên mất đang dùng tay làm việc khác. Đã quá muộn để ngắm bắn, Marker nhìn theo ánh đèn hậu từ xe Wyatt Hatfield đang biến mất trên đồi mà chán nản.

Cầm ghét vận xui của mình, hấn đá vào đồng đất trút giận. Giờ thì chẳng thể nói trước bao lâu nữa chúng quay lại.

Wyatt mang thực phẩm vào nhà sau khi nài nỉ Glory lên giường nằm nghỉ. Kể từ tiên đoán về cơn bão, cô bị đau đầu nhẹ. Đây không phải trường hợp hiếm thấy trong số điều tương tự từng xảy ra nhưng lần này, cô không thể rũ bỏ cảm giác khó chịu.

Glory vừa đặt đầu xuống gối thì anh bước vào cùng hai viên thuốc trong tay.

“Đây, em yêu,” anh nói. “Xem nó có giúp được em không.”

Cô cầm lấy cốc nước và thuốc bằng vẻ biết ơn rồi nuốt chúng thật nhanh. Glory đặt cái cốc lên bàn, nằm lại giường.

“Cảm ơn anh đã chăm sóc em,” cô nói.

Wyatt nghiêng người, khề hôn lên má. “Anh thích vậy mà,” anh thì thầm. “Giờ em có thể ngủ đi.”

Cô cau mày. “Em không muốn ngủ. Quá muộn rồi. Nếu em ngủ bây giờ, đến tối sẽ không ngủ được.”

Một nụ cười tự mãn lướt qua miệng Wyatt. “Ồ, được đấy,” anh nói. “Anh có thể nghĩ ra vài thứ khác để chúng ta làm thay vào đó.”

Mặc dù bị đau, cô bật cười và lăn tròn, nhắm mắt theo lời yêu cầu. Minh yêu cái cách anh ấy nghĩ, cô nhủ thầm.

“Mặc xác cái đầu anh đi, phần còn lại của anh thế nào?” Anh hỏi và ra ngoài để cô cười một mình.

Mặc dù quả quyết không ngủ nhưng Glory nhanh chóng đầu hàng và gà gật trong khi Wyatt đi lang thang hít thở khí trời. Thật khó để đầu óc tập trung tới thứ gì ngoài sự an toàn của Glory nhưng anh biết mình cần nghỉ ngơi, tạm thoát khỏi tình trạng căng thẳng mà hai người đang phải sống.

Vài phút sau, anh đã lang thang ra vùng lân cận ngôi nhà gỗ và cẩn trọng không đi quá xa. Chẳng có việc tốt hơn để làm, Wyatt nhặt một cành cây rồi quay lại bậc tam cấp, ngồi gọt đẽo. Làm việc này không cần chút sáng tạo nào hết. Một việc giết thời gian.

Đeo được một đồng vỏ bào rồi, anh bỗng nghe thấy ai đó tới từ bụi rậm. Lần đầu tiên kể từ khi tới đây, anh nhìn lên với niềm thích thú, chứ không phải sợ hãi. Edward Lee nhẹ nhàng tiến ra từ rừng cây, Wyatt đứng dậy.

“Mẹ nói tôi có thể mang cho hai người ít bánh quy.” Cậu đưa Wyatt cái gói trước khi nói thêm. “Đây là loại ưa thích của tôi.”

Wyatt cười và mở túi. “Cậu có muốn một ít không?”

Edward Lee ngoái đầu nhìn lại. Cha cậu đang ở ngay sau lưng, đi bộ với vẻ thoải mái của một người thanh thần, cũng như hài lòng trước sự hiện diện của cây súng trường đeo sau lưng.

“Cha ơi, Wyatt nói con có thể lấy ít bánh của anh ấy.”

Liam Fowler ngoác miệng cười. “Vây ta nghĩ con nên lấy mấy cái, con trai.”

Edward Lee ngoác miệng cười trong khi thọc cả hai tay vào gói, lấy ra mỗi tay hai cái bánh và ngồi xuống ăn.

“Cậu có thêm rắc rối nào không?” Liam hỏi.

Wyatt lắc đầu. “Không và tôi nghi ngờ việc đó là nhờ có ông cùng các bạn của mình.”

Liam gạt đầu rồi lơ đãng vuốt râu, sắp xếp lại những lọn quăn, dày và đen nhánh.

“Tôi không hiểu tại sao Glory lại phải chịu đựng việc này,” ông nói.

“Cô ấy có một giả thuyết,” Wyatt đáp. “Từ việc Anders Conway nói. Ông ta kể rằng rất nhiều người sợ Glory.”

Liam gạt gù. “Đó là sự thật. Thật xấu hổ nhưng là sự thật. Rất nhiều người sợ điều họ không hiểu.”

“Ông có ngại cô ấy không?” Wyatt hỏi.

Liam mỉm cười và nhìn xuống con trai mình. “Không nhiều hơn tôi sợ Edward Lee. Vây, điều cô ấy nắm được là gì?”

“Không lâu sau khi tôi tới, Glory có một hình ảnh. Cô ấy trông thấy kẻ nào đó che giấu chứng cứ của một tội ác khủng khiếp. Tuy nhiên, chỉ ở trong đầu. Glory tin dù là ai phạm tội thì hẳn sợ rằng nhờ năng lực đặc biệt của mình, cô có thể chỉ vào mặt hắn và kể ra tội lỗi đó. Gã này đang cố gắng giết Glory để giữ cho bí mật của bản thân được an toàn.”

Liam nhăn nhó. “Nghe thật độc ác nhưng rất hợp lý. Tôi biết Glory từ khi nó chào đời. Rafe Dixon là một trong số những người bạn thân nhất của tôi. Tôi đã từng thấy nhiều người lớn tuổi làm dấu thánh khi cô ấy đi ngang qua, chỉ bởi vì Glory có khả năng thấu thị.”

Wyatt lắc đầu, không tin nổi.

Ăn hết bánh rồi, Edward Lee bắt đầu chú ý xung quanh.

“Wyatt, Hoa Bìm Bìm của tôi đâu?” Cậu hỏi, cắt ngang cuộc đối thoại nghiêm túc của hai người.

“Cô ấy đang chớp mắt.” Dứt lời, anh liền thấy thông cảm với vẻ mặt thất vọng của chàng trai trẻ.

Cánh cửa sau lưng cậu bật mở, Edward Lee nhảy lên.

“Hoa Bìm Bìm! Cô dậy rồi!”

Vẻ vui sướng ngập tràn trên khuôn mặt, cậu quàng tay quanh cổ cô, ôm chặt cô và nhoẻn cười khi được chào mừng bằng một cái thơm lên má.

“Tôi nghe thấy có tiếng nói,” cô đáp, cười với Liam cùng con trai ông.

“Mẹ gửi bánh quy,” Edward Lee nói.

Wyatt cười khúc khích. Anh có thể thấy chuyện bánh trái này sẽ đi tới đâu và đưa gói bánh cho Glory.

“Chúng là loại ưa thích của tôi,” Edward Lee nhắc nhở cô.

Glory bật cười. “Cậu có mấy cái rồi?”

“Mới hai cái,” cậu đáp.

“Vậy biết đâu cậu có thể lấy thêm hai cái nữa?”

Liam cười lớn trước cách xin xỏ khéo léo của con trai.

“Đừng ăn hết, con trai!” ông thúc. “Mẹ làm cả một lọ đầy ở nhà cho con mà.”

Edward Lee gật đầu và nhai, không thể trả lời cha bởi bánh quy trong miệng.

“Mọi người muốn vào trong không?” Glory hỏi. “Tôi sẽ pha một ấm cà phê.”

Liam mỉm cười và cọ tay vào một bên má cô bằng cử chỉ dịu dàng, khe khẽ.

“Không, cảm ơn, cô gái. Ta chỉ ghé qua chào xem thế nào thôi. Bọn ta tốt nhất nên về nhà trước khi thằng con trai ta chén tất cả đồ ăn của hai người.” Và ông gửi một cái liếc dài, đồng thuận về phía Wyatt trước khi vẫy nhẹ chiếc mũ với cả hai.

“Phải cẩn thận đấy, nghe chưa?”

Wyatt gật đầu. “Ông cũng thế nhé. Hãy cẩn thận.”

Khi họ đi khỏi, Glory đợi Wyatt nói điều gì đó, bất cứ điều gì để phá vỡ ánh mắt căng thẳng đang nhìn cô. Nhưng im lặng vẫn tiếp tục nên cô mở lời trước.

“Gì vậy?” cô hỏi.

“Anh kể cho Liam giả thuyết của em.”

Gương mặt cô không còn chút cảm xúc nào. Cô sẽ không cho phép mình quan tâm xem liệu cha Edward Lee có nghi ngờ mình không.

“Vậy thì?” cô hỏi.

“Ông ấy nói nó hợp lý.”

Trạng thái căng thẳng dần biến mất, cô ngồi xuống bậc thềm, thò tay vào túi lấy một cái bánh quy.

“Một cái chứ?” Cô hỏi, đưa cho Wyatt.

Anh lắc đầu và ngồi xuống bên cạnh, quàng tay qua vai cô.

“Điều anh muốn là em an toàn và hạnh phúc. Điều anh không biết là làm sao để tạo nên hạnh phúc. Sự chờ đợi này khiến anh phát điên.”

Cô gật gù đồng ý, trầm tư nhai chiếc bánh quy, thưởng thức vị cay từ quế, bột yến mạch cùng nho khô. Sau khi ăn xong, Glory phẩy hai tay vào bên quần, rồi ngắm nghía mũi giày.

Wyatt có thể thấy cô đang suy nghĩ nhưng anh không biết nên hỏi hay đợi cô kể vào lúc thích hợp.

Cuối cùng, tính nóng vội đã chiến thắng, anh giật nhẹ bím tóc để thu hút sự chú ý.

“Vậy em sẽ nói cho anh biết mình đang nghĩ gì hay để anh phải đợi dài cổ?”

“Em nghĩ mình nên quay lại bãi rác.”

Wyatt lưỡng lự. Anh không muốn nhớ lại những gì cô phải chịu đựng lần trước. Để bản thân trải qua giày vò một lần nữa giống với việc tự trừng phạt nhiều hơn là làm một việc khôn ngoan.

“Nhưng tại sao, em yêu? Em biết nó đã làm gì với em vào lần đầu tiên rồi đấy.”

Cô thở dài rồi tựa đầu lên ngực anh và cảm nhận sự thoải mái trong vòng tay Wyatt.

“Bởi vì nếu em đứng về lý do bị hãm hại, thì điều từng xảy ra ở đó có ảnh hưởng đến sự an toàn của em. Khi nó xảy ra lần trước, em đã sốc vì khiếp sợ và đẩy hình ảnh ra khỏi đầu trước khi nó kết thúc.” Giọng cô

chìm dần trong nỗi thất vọng. “Thậm chí em không biết nếu chúng ta quay lại, nó có xảy ra lần nữa không, nhưng nếu thế, biết đâu em sẽ thấy điều gì đó cho chúng ta một gương mặt... hoặc một cái tên. Như cảnh sát trưởng Conway nói, thứ gì đó chắc chắn để tiếp tục.”

“Anh không thích... nhưng anh sẽ đưa em đi.”

Cô lả đi trong tay anh. “Cảm ơn, Wyatt. Cảm ơn”

Anh cau mày. “Đừng cảm ơn vội,” anh cảnh báo. “Đồng lộn xộn này chưa qua đâu.”

23. Chương 13 - Phần 1

Chương 13

Wyatt gài khẩu súng vào sau lưng quần jean khi Glory đi ra từ phòng ngủ. Anh nhận ra vẻ lo lắng trong mắt cô trước khi nó bị che giấu.

Quan sát anh vũ trang bản thân để bảo vệ cô là một cú sốc. Glory nghịch phần đuôi bím tóc trong ngưỡng cửa và nhét chiếc áo phông hồng vào cặp quần một cách không cần thiết.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi,” anh hứa, tiến đến bên cô. “Anh sẽ không rời mắt khỏi em một giây.”

“Em biết thế.” Cô để anh ôm, thả lỏng người tựa lên ngực anh và tập trung vào nhịp đập đều đều kiên định từ trái tim trong đó. “Chỉ là khẩu súng nhắc nhở em rằng mình không hề an toàn.”

Anh nâng cằm cô cho đến khi Glory buộc phải nhìn vào ánh mắt chăm chú ấy. “Chỉ cần em nói một lời thôi, chuyện đi tới bãi rác sẽ kết thúc.”

Cảm thấy sợ hãi khi nghĩ tới những điều sẽ xảy ra nhưng Glory tin chắc rằng để cuộc sống của mình trở lại bình thường, nhất định phải tìm ra nhận dạng của kẻ vứt xác người phụ nữ vào đồng rác thải từ Lamer's Mill.

“Không. Em muốn việc này qua đi.”

Anh gật đầu. “Vậy thì chúng ta sẽ đi. Đến đó càng sớm bao nhiêu...”

Anh không nói hết phần còn lại khi họ ra ngoài.

Glory dừng lại trên thềm cửa, nhìn lại lần cuối căn nhà gỗ của bà, say sưa với vẻ thân quen trong lối trang trí đơn giản. Sàn gỗ lâu đời. Những bức tường được sơn và dán giấy, bong tróc và phai màu. Các tấm hình cùng đồ trang trí lặt vặt mà Faith Dixon đã gom góp được trong hơn chín mươi một năm.

Wyatt đặt tay lên vai Glory. Lúc quay lại, nước mắt cô đã long lanh. Nỗi đau đã làm tan nát trái tim.

“Chúng ta sẽ trở lại, cưng ới. Anh thề.”

Glory ngược lên, rồi vươn thẳng vai và gật đầu.

“Em biết vậy,” cô nói dịu dàng. “Chỉ là em cần nhớ về những người thân của mình.”

Chẳng còn gì để nói nữa và anh khóa cánh cửa sau lưng cô. Lát sau, họ đã ngồi trong xe xuống đường. Khi ngang qua nơi từng là ngôi nhà của mình, Glory chau mày trước đồng gạch vỡ còn sót lại.

“Nơi đây là một đồng lộn xộn.” cô lẩm bẩm.

“Nó sẽ đỡ hơn,” Wyatt đáp. “Một ngày nào đó, mọi thứ sẽ tốt hơn.”

Glory thở dài, giúp bản thân thư giãn. Cả điều này rồi cũng sẽ qua.

Wyatt nghe được suy nghĩ trong đầu cô và kiềm chế một cơn rùng mình. Anh ước với Chúa rằng mình không bị sắp đặt thành một phần trong quá khứ của cô. Anh không thể tưởng tượng một tương lai... tương lai của chính mình... không có Glory trong đó.

Bo Marker ngồi giữa đống rác có nguồn gốc từ chuyến đi mua thức ăn đêm tại cửa hàng địa phương. Khoai tây chiên bám vào mặt trước áo sơ mi và quần jean của hắn, để lại những vết bẩn dầu mỡ ở mọi nơi chúng dính vào. Một cái hộp rỗng từng chứa nửa tá bánh nướng chocolate loại nhỏ nằm trên sàn xe trong khi hai tờ giấy lót của những cái bánh sandwich cao cấp rơi dưới mặt đất ở nơi hắn ném qua cửa sổ. Chai soda một lít rỗng không nằm bên cạnh chúng và nửa chai tương tự được nhét cẩn thận giữa mông với đuôi súng.

Đôi mắt có quầng đỏ cùng gương mặt ngứa ngáy do đám râu mọc tua tủa sau ba ngày không cạo. Tuy nhiên, hắn nhất quyết rằng lần này sẽ không bỏ lỡ cơ hội. Vậy nên khi nghe thấy âm thanh quen thuộc từ chiếc xe đang xuống núi, nhịp tim hắn tăng lên. Nếu đó là chúng, hắn sẽ sẵn sàng.

Marker nhấc khẩu súng săn hươu từ ghế bên, xoay nghiêng tới khi nó chìa ra ngoài cửa sổ. Điều chỉnh lại ống ngắm sao cho tâm đường chữ thập xếp thành đường thẳng hoàn hảo với một cái cây phía đối diện hắn kéo một hơi thật sâu và nhắm lên đầu triển đồi nơi hai người sẽ qua. Và khi chiếc xe đến đỉnh đồi, bắt đầu đi xuống, hắn cuống lên vì quá vui sướng. Chính là chúng!

“Ồn rồi!” Bo lẩm bẩm. “Giờ đến lượt tao.”

Tốc độ chiếc xe khiến Marker sai sót đôi chút. Hắn nheo mắt, điều chỉnh lại tầm ngắm lúc dõi theo nó đi xuống. Bây giờ, tâm đường chữ thập đã thẳng một đường với chính giữa mặt tên lái xe. Hình ảnh đang có thật hoàn hảo, ngay dưới vết sẹo trên gương mặt gã đàn ông to lớn. Và hắn đưa nòng súng sang trái một vài phân, tập trung chắc chắn vào người phụ nữ ngồi ghế bên cạnh.

Họ đến càng gần, hắn càng tin tưởng rằng chuyện này sẽ qua trong vài giây nữa. Ngón tay đặt vững trên cò, hơi thở chậm lại và nín lặng. Marker vừa nhắm tính tiền vừa bóp cò.

Chiếc xe đã đến gần mà hắn vẫn đang lần tìm chốt an toàn quên chưa tháo. Và lúc nó phóng qua cái cây che chắn, rồi biến mất bên kia khúc ngoặt trên đường, Bo gào thét nguyên rủa, đập cây súng lên cánh cửa trong cơn thịnh nộ.

“Thề có Chúa, bọn mày không thoát khỏi tao lần này đâu,” hắn thét lên.

Hắn khởi động xe, tăng ga cho đến khi làn khói xanh sôi trào từ ống xả phía sau. Lao khỏi rừng cây lên mặt đường, Marker để lại sau lưng những bụi cây bị dạt ra hai bên đường và những cảnh cây bị bẻ gãy.

Trong lúc hắn đuổi theo Wyatt sau khúc ngoặt, khoai tây chiên bay tung tóe và gói giấy vứt đi lăn từ bên này sang bên kia mặt sàn. Nửa chai soda lật ngược rồi bắt đầu rỉ nước lên ghế. Bo chẳng thể quan tâm. Hắn đang làm nhiệm vụ và lần này sẽ không còn sai.

Chuyến đi xuống núi diễn ra trong im lặng. Wyatt tập trung nghĩ về những điều sắp tới còn Glory bị nhốt trong quá khứ đằng sau, cố gắng nhớ lại mọi điều từng trông thấy trước kia trong khả năng của mình. Tuy nhiên, lúc gặp biển báo chỉ dẫn tới bãi rác thì cô trở nên căng thẳng.

Wyatt cảm nhận được lo lắng đó, anh liếc nhanh sang bên trong khi chậm chậm rẽ ngoặt. Gương mặt cô tái nhợt và đôi bàn tay siết chặt thành nắm đấm.

“Em yêu, đừng làm vậy với bản thân,” anh cầu khẩn. “Thư giãn và để mọi thứ đến, nào, hoặc chúng ta dừng tất cả lại ngay bây giờ.”

“Đã quá muộn để dừng rồi,” cô đáp. “Đã quá muộn vào cái ngày cha cùng J.C qua đời.” Cầm run run, cô cố gắng vượt qua cơn đau. “Thêm nữa, em không thể dừng điều bản thân em không bắt đầu. Đây là trò chơi của người khác. Em sợ, vì mình không hề biết luật.”

“Vậy thì chúng ta sẽ tạo ra vài điều luật của riêng mình,” anh nói và lát sau, chiếc xe đã khựng lại bên miệng hố.

Khi họ nhìn chăm chú xuống bãi lầy, cả hai không cử động mắt một lúc. Những con chim ăn rác đã đào xuyên qua một phần đồng bùn bọc quanh chỗ chất thải mới đổ. Vài mẫu rác bay quanh đấy, bị vướng vào

một cơn lốc nhỏ của bụi cùng gạch đá vụn, cách phân loại của lũ chim vẫn cứ lặp lại như thế, chẳng có nhịp điệu nào khác. Mặc dù cửa sổ đã đóng kín, mùi rác phân hủy vẫn xâm lấn vào trong xe.

“Ở đây chẳng được tích sự gì,” Glory nói, bước ra khỏi xe, Wyatt cũng làm tương tự. Anh đi vòng đến bên cô với khẩu súng trong tay.

“Em muốn làm thế nào?” anh hỏi.

Cô nhún vai. “Em không biết. Em đoán phải quay lại nơi việc đó xảy ra lần trước.” Cô bước đi và Wyatt ở ngay sau.

Glory dừng lại, cau mày nhớ ra. “Không, Wyatt. Nếu làm vậy thì mọi người phải ở đúng vị trí. Anh ở bên kia cái hồ cùng xe tải.”

“Chết tiệt, Glory. Anh không muốn em rời khỏi tầm mắt.”

Mỉm cười, cô đưa tay lên, vuốt ve một bên mặt anh, lần ngón tay theo vết sẹo trên má.

“Vậy đừng nhắm mắt lại,” Glory trêu.

Anh rên rỉ, kéo người mình yêu vào vòng tay và tận hưởng nụ cười của cô.

Giống như Glory, nó ấm áp và tỏa sáng, Wyatt siết cô gần sát hơn nữa, đòi hỏi phản ứng đáp lại từ cô và không phải chờ lâu.

Cô ngã theo anh như chiếc lá trong cơn gió. Hấp thụ sức mạnh cũng như nhận thêm can đảm từ sự hiện diện của Wyatt, dưới cái chạm của Glory, cơ thể anh run rẩy, và cô biết mình được yêu.

Tiếng kêu quàng quạc của một con quạ giận dữ làm náo động khoảnh khắc này và mang họ trở lại với nhiệm vụ trước mắt.

Wyatt ôm khuôn mặt Glory, nhìn xuống ánh mắt đang mở tròn và thấy sự yên bình chưa từng có trước đó. Giọng khàn khàn, run rẩy nhưng chắc chắn về cảm xúc của mình. “Chúa ơi, anh yêu em, cô gái.”

“Hãy nhớ lại điều đó tối nay, khi chúng ta không phải làm gì,” Glory đáp, gượng cười lớn rồi rơm rớm nước mắt.

Anh miễn cưỡng đi bộ về nơi đỗ xe và quay người vẫy tay, ra hiệu sẵn sàng để cô tiến tới.

Glory hít một hơi sâu, thầm cầu nguyện rồi bắt đầu bước, thử nhớ lại thứ tự ý nghĩ trong đầu hôm đó, cũng như nơi cô dừng lại và nhìn về phía Wyatt đứng trên thùng xe tải cũ của cha.

Không khí dày đặc, nồm ẩm nên cô ước một cơn gió nhẹ tới khuấy động thứ mùi áp đảo, dai dẳng bám ở nơi đây. Khi đi bộ, Glory gắng để đầu óc tự do, gạt bỏ nỗi sợ để có thể tiếp nhận bất cứ điều gì ập tới.

Nhiều phút dài khắc khoải trôi qua, Wyatt đứng bên xe, quan sát người anh yêu ngày càng tiến xa khỏi mình. Hai lần anh gần như đã gọi cô quay về, nhưng lần nào cũng kiềm chế bởi nhớ lại lý do họ tới.

Trong lúc đợi điều gì đó xảy ra, anh liên tục đảo mắt về phía hàng cây quanh bãi rác. Bây giờ, họ không còn trên núi, chỉ có một mình Wyatt chịu trách nhiệm cho tính mạng của Glory. Ngay khi anh sợ nỗ lực này trở nên vô ích, cô dừng lại, rồi tư thế thay đổi. Từ khoảng cách xa, Wyatt có thể thấy cô đang lạc vào một thế giới mình không thể dõi theo.

Glory sắp tin rằng mình sẽ lặp lại cái ngày đứng trên đồng cỏ nát của ngôi nhà mà không trông thấy điều gì khác, thì mọi thứ trượt khỏi mắt cô.

Ánh sáng chói chang của ban ngày phai nhạt vào đêm. Một lần nữa, vầng trăng thượng tuần tỏa ánh sáng ngà ngà yếu ớt lên chiếc thùng xe mở nắp phía sau buồng lái lớn màu xám. Một gã đàn ông gập người trên thùng xe, rồi đứng thẳng dậy, quay lại. Glory lại trông thấy bọc trắng dài hằn giữ trong tay.

Cô rùng mình rên rỉ, sợ rằng hình ảnh sẽ ngừng lại và cũng sợ rằng nó sẽ không ngừng.

Glory quan sát qua đôi mắt gã, nhìn cái bọc rơi và lần hết mặt này đến mặt kia xuống dưới vách hồ trước khi va vào một ụ đất bẩn và dừng lại. Như lần trước, đôi mắt mở lớn vô hồn của người phụ nữ đã chết chăm chăm nhìn lên.

Cô la hét, nhưng chỉ trong tâm trí. Không một âm thanh thoát khỏi đôi môi và cơ thể vẫn bất động đợi người phát hiện.

Một đám mây nhỏ bay ngang qua mặt trăng bạc. Glory biết vậy bởi vì trong khoảng thời gian ngắn chẳng có mây thứ để nhìn ngoài chính bóng tối bao trùm cái hồ. Cô nhìn thấy, khi đám mây bay qua, trong một giây, tia sáng phản chiếu màu đồng từ mái tóc đỏ của người phụ nữ nổi bật trên nền tấm ga trắng bọc ngoài.

Elizabeth.

Cái tên trôi qua đầu Glory, rồi đột nhiên, hình ảnh chuyển từ hồ sang gã đàn ông đang bước vào trong xe. Cô tập trung lên đôi vai khom về trước, chỗ hói phía sau đầu. Hắn mở cửa rồi quay...

Và cô bị kéo giật ra khỏi hình ảnh ngay lập tức như khi bị lôi vào.

Glory thở hổn hển, thế giới xung quanh dần trở lại bình thường. Ánh nắng chói chang bất ngờ chiếu lên đôi mắt khiến cô phải lấy tay che. Một suy nghĩ ảm ảm lơ lửng trong đầu rằng chẳng thể làm gì để thay đổi điều mới trông thấy. Nó đang tới đây! Nó tới ngay bây giờ!

Glory quay người.

“Wyatt!”

Tên anh buột khỏi miệng cô thành tiếng hét và cô bắt đầu chạy về phía trước.

Wyatt biết khoảnh khắc cô thoát khỏi cơn mê. Nhưng lúc Glory chạy lại hét to tên mình, anh biết rằng có chuyện.

Những năm huấn luyện trong quân ngũ chợt ủa về, anh chạy vào một vị trí để núp người, lấy khẩu súng ra, tìm kiếm ở rặng cây dày bao quanh rồi hét gọi tên cô. Tiếng súng vang lên cùng lúc anh thấy Glory ngã xuống.

“Kh-ô-n-g...” anh phẫn nộ, lao đến để che chở cô muộn vài giây.

Chỉ vừa một nhịp tim sau khi anh ngã tới chắn ngang Glory, phát đạn thứ hai cày lên mặt đất cách đầu anh vài phân. Sợ phải trông thấy điều bản thân không thể chấp nhận, Wyatt ôm cô trong tay rồi lăn người đưa cả hai vào bụi cây thấp gần đó. Một lần nữa, anh nhanh chóng kéo cô qua những rặng cây cho đến khi chắc chắn họ đã thoát khỏi tầm ngắm.

Lúc anh kiểm tra vết thương trên cơ thể, cô thở dốc rồi nghẹn ngào, túm lấy đai quần anh.

“Glory! Em bị bắn ở đâu?”

“Ôi, Chúa ơi! Ôi, Chúa ơi!” Cô chỉ có thể nói vậy.

Những phát súng khác xuyên qua tán lá trên đầu, Wyatt biết phải di chuyển ngay hoặc một viên đạn lạc sẽ nhắm trúng họ bất cứ lúc nào.

“Em bị thương ở đâu? Trả lời anh, em yêu, ở đâu?”

Cú sốc vừa rồi làm đồng tử trong mắt cô giãn ra tới khi chúng gần như chuyển thành màu đen. “Em ngã. Chúa ơi... viên đạn chỉ sượt qua vì em ngã xuống.”

Anh suýt lịm đi vì nhẹ nhõm và muốn gục đầu khóc. Tạ ơn người, Chúa ơi!

Viên đạn thứ tư đâm mạnh vào một cái cây gần đó! Wyatt tóm lấy tay cô và tiến sâu hơn vào rừng, theo cái góc mà viên đạn cuối cùng vừa lao đến.

Đi thêm vài mét, Wyatt đưa Glory nấp giữa hai tảng đá to.

“Ở yên đây và đừng di chuyển. Cho dù nghe thấy bất cứ điều gì hay không cũng không được ra, trừ khi nghe thấy anh gọi.” Cô lo lắng cho mạng sống của Wyatt cũng như chính mình nên phản đối, anh cầm lấy tay cô. “Anh đã nói... không di chuyển.”

Glory chợt dừng lại. Cô chưa bao giờ thấy ánh mắt đó. Và cô bỗng nhận ra đây là một phần của Wyatt mà anh đã cố để lại phía sau khi rời quân ngũ. Đây là một người được huấn luyện để giết người.

Cô gật đầu, giọt nước mắt lăn dài trên má. Rồi anh biến mất trong rừng cây trước mắt. Anh ở đó một chốc. Sau đó, anh quay đi.

24. Chương 13 - Phần 2

Những phát súng đều đặn bắn ra từ bên kia bãi rác giúp Glory biết rằng tay xạ thủ đang di chuyển qua rừng cây, bao quanh hồ rác mở. Bị nỗi khiếp sợ bao trùm, cô nằm sõng soài trên đất bắn giữa hai tảng đá, đưa tay phủ mặt và cầu nguyện.

Lúc trông thấy cô ả ngã, Bo sướng mê. Việc tên đàn ông vươn tới cô ta mấy giây sau không quan trọng. Phát thứ hai không bị vật cản nên hắn bắn chẳng ngần ngại. Nhưng ngay lúc đó, một con muỗi bay vào mũi hắn. Phút trước, Marker còn đang hít không khí, phút sau đã là một con bọ. Ngón tay hắn giật mạnh trên cò súng, không nhiều nhưng đủ để bắn chệch tâm ngắm. Bởi vậy, viên đạn cày lên mặt đất, thay vì đầu Wyatt Hatfield. Lúc hắn có thể bắn trở lại, gã đàn ông đã lẫn mình, mang theo cô ả vào nắp sau rặng cây.

“Thằng con hoang mất dạy!”

Để chứng tỏ mình vẫn nắm thế chủ động, hắn xả một loạt đạn vào vị trí nhìn thấy họ lần cuối, rồi đợi, lắng nghe bất cứ tín hiệu nào có thể cho biết hai người kia còn sống.

Mồ hôi lăn xuống từ tóc đến giữa hai xương bả vai. Marker chờ đợi, nín thở để sàng lọc âm thanh trong không khí. Hắn chẳng nghe thấy gì. Không một tiếng la. Không một tiếng rên. Và quan trọng hơn, không một phát súng bắn trả.

Hắn biết gã đàn ông có súng. Hắn đã thấy gã cầm trong tay lúc bỏ chạy. Không một phát bắn trả là bằng chứng tên này bị thương, nếu không phải đã chết tươi.

Tuy nhiên, do cảm giác phấn chấn đang lên cao, Bo đã bỏ lỡ quá nhiều chi tiết. Hắn chỉ thấy mỗi bản thân.

Marker đi vòng quanh bãi rác, hướng đến khu vực được hi vọng có thể tìm thấy xác của chúng, tiếp tục hăm dọa bằng chuỗi đạn liên tiếp mà không nhận ra mình chẳng còn là người đi săn nữa. Hắn đã là con mồi.

Lý trí tỉnh táo đưa Wyatt vào sâu trong rừng, mài giũa lại các bản năng hoàn hảo từng có nhiều năm trước. Anh di chuyển lén lút như một thợ săn, chạy không gây tiếng động, chọn từng bước đi, từng chỗ nấp đầy cẩn trọng.

Trong khi di chuyển, Wyatt nhận ra loạt đạn đang di chuyển theo chiều kim đồng hồ. Một đợt phun trào adrenaline khiến anh tăng tốc độ. Anh phải bắt được tên này trước khi hắn tìm thấy Glory.

Một lần Wyatt định hướng được vị trí của gã kia nhờ một chớp bóng vụt qua trên nòng súng. Nhưng khi anh đến chỗ đó thì hắn đã đi rồi.

Vận may của cả hai thay đổi, khi Wyatt nghe thấy một cú va ồn ào và đột ngột trong lùm cây phía trước. Tiếng chữi rửa nho nhỏ vang lên, Wyatt nhắm đến hướng tiếng động bằng bản năng chính xác, sau đó vừa chạy tới, vừa hi vọng thằng con hoang kia bị gãy cổ. Anh sẽ không cần cố gắng làm việc đó.

Bo vẫn đang xoay sở gỡ mình khỏi cuộn dây thép gai gổ vừa vấp phải thì liếc mắt thấy thứ gì đó chuyển động. Nỗi sợ hãi làm hắn hành động điên loạn hơn và càng làm gai đâm sâu vào quần áo trong lúc hắn loạn xạ, cố ngắm bắn để không làm mình trở nên vô ích giữa tình cảnh này.

Wyatt nhảy ra khỏi rặng cây. Nhưng khi thấy Bo Marker vật lộn với đồng dây cùng súng, anh dừng lại, nhắm về phía hắn.

“Thả súng xuống.”

Bo trở mắt nhìn vào cái hố màu đen của khẩu tự động chỉ cách mũi hắn mấy mét, và từ cách người kia cầm súng, hắn có thể biết anh ta rành sử dụng nó. Tuy nhiên bị bắt không nằm trong kế hoạch của hắn, cũng như nỗi sợ nhà tù gần bằng sợ chết.

Wyatt nhận thấy tên này không định đầu hàng. Khi thấy hắn chuyển hướng nắm chặt khẩu súng và siết ngón tay trên cò, Wyatt đưa mũi súng chéo sang phải vài phân rồi khai hỏa.

Cánh tay Bo trúng đạn, bàn tay trở nên tê liệt và khẩu súng nảy trên mặt đất.

“Mày bắn tao!” Bo hét lên, quỵ gối. Việc này, xét từ chỗ hắn đang đứng thì không được khôn ngoan cho lắm.

“Nếu mày cử động, tao sẽ lại bắn,” Wyatt nói.

Bo không thông minh, tuy nhiên hắn biết lúc một người có ý định nghiêm túc. Và từ ánh mắt kẻ này, Bo tin một cánh tay bị thương chỉ là chút bất tiện nhỏ. Ngồi lên những cái gai mới là nguyên nhân chính gây nên đau khổ cho hắn.

Về đêm tỉnh đã đưa Wyatt tới chỗ gã này đột nhiên biến mất. Anh giận run người, lùi hẳn đứng dậy, kéo lê đi cùng đồng dây kim loại, tất cả, xuyên qua đám cây về phía chiếc xe.

“Mày đang giết tao,” Bo rên rỉ khi Wyatt nắm chặt hơn cánh tay lạnh lặn của hắn rồi giật mạnh để đi qua một bụi cây mâm xôi.

Wyatt tạm ngừng, nhìn ra sau. “Đừng khích tao,” anh thì thầm. “Mày định giết quý cô của tao. Đáp trả thiện ý thế này còn quá dễ dãi đấy.”

Bo chùn bước trước giọng điệu độc ác của người đàn ông to lớn. Đột nhiên, ý tưởng vào tù trở nên sáng rõ hơn trước.

“Đây không phải chuyện cá nhân,” hắn than vãn. “Tôi chỉ làm thuê thôi.”

Những lời nói này làm đông cứng cơn giận dữ trong đầu Wyatt, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Có người thuê mày làm việc này sao?”

Bo gật đầu.

“Ai?” Wyatt hỏi.

Bo lắc đầu. “Ừm. Tôi không kể cho đến khi vào tù. Nếu nói ra bây giờ, điều gì ngăn anh không bắn khi tôi đứng dậy?”

Wyatt mỉm cười làm Bo cảm thấy đồng khoai tây chiên vón lại trong dạ dày.

“Nghe này,” gã khóc thét. “Tôi sẽ nói hắn là ai, tôi thề. Nhưng tôi cần bác sĩ trước. Được chứ?”

“Mày thật may mắn khi bố tao đã dạy tao phải tử tế với động vật,” Wyatt nói nhẹ nhàng. “Bởi vì tao đang rất muốn để mày lại trong đồng rác rưởi kia.”

“Ôi, Chúa ơi,” Bo đáp, bắt đầu sụt sịt. “Làm ơn, kiếm cho tôi bác sĩ. Tôi sẽ kể với anh mọi thứ tôi biết.”

Lúc này, Wyatt cảm thấy căm thù như chưa bao giờ căm thù trước kia. Nhưng anh nghĩ về Glory đang trốn, và nếu gã này đáng tin thì cô vẫn gặp nguy hiểm. Không một lời nào, anh tiếp tục hướng về chiếc xe giống như họ chưa từng nói với nhau điều gì.

Nhiều phút sau, anh vút cả Bo đẫm máu cùng đồng dây gai lên thùng xe, rồi chạy tới nơi Glory nấp.

Glory đã cầu nguyện tới lúc không nói nên lời và khóc hết nước mắt. Nỗi sợ giữ cô nằm im giữa hai tảng đá này còn tồi tệ hơn điều cô cảm nhận lúc chứng kiến gia đình mình chết. Lúc đó, nó là sự bất ngờ, nó chôn vùi cô trong xúc cảm mãnh liệt. Lúc này, nó là sự chờ đợi... chờ đợi vô tận làm cô phát điên. Nhưng Glory không có lựa chọn. Cô đã gửi gắm Wyatt mạng sống. Cô phải tin rằng anh biết cách bảo vệ nó.

Dường như phải mất một lúc lâu, Glory mới nghe thấy tiếng súng, kèm theo tiếng la hét. Cô bật dậy vì lo lắng cho Wyatt, nhưng sợ rằng mình sẽ chỉ gây thêm nguy hiểm cho anh nên lại quỳ xuống. Glory ngồi giữa hai tảng đá, cuộn người lại giống quá bóng, ấn các ngón tay lên miệng để ngăn tiếng thét.

Từng giây, rồi đến từng phút, rất nhiều phút trôi qua, cô lắng nghe, tìm bằng chứng rằng anh vẫn sống. Cuối cùng, cô không thể chịu đựng hơn nữa.

Wyatt... Wyatt... anh ở đâu? cô nghĩ.

“Anh đây, Hoa Bìm Bìm. Anh ở đây.”

Cô bật ra tiếng nức nở và bò dậy dù sợ hãi. Khi ngó qua tảng đá đang trốn, Glory thấy anh tiến đến qua rặng cây.

Ngay lập tức, cô đứng lên, chạy tới cùng vòng tay rộng mở. Anh đỡ lấy người mình yêu, ôm chặt rồi âu yếm bằng cử chỉ cũng như lời nói. Khi cô có thể suy nghĩ mà không còn muốn khóc, Wyatt cầm lấy tay cô dẫn ra khỏi rừng.

“Chuyện này kết thúc rồi ư?” Glory hỏi và hít thật sâu, cố kiềm chế giọng nói run rẩy của mình.

Wyatt cau mày, vòng tay ôm vai cô khi họ rời khỏi cánh rừng. “Gần như vậy, cưng ạ. Bây giờ, nếu anh đưa tên thối tha trên xe mình đến bác sĩ trước khi hắn bị chảy máu đến chết, ta sẽ tìm ra ai thuê hắn.”

Glory sẩy chân khi một đợt sóng sợ hãi mới lướt qua gương mặt.

“Có người thuê hắn ư? Ôi, Chúa ơi! Điều đó có nghĩa là...”

“Có nghĩa là kẻ muốn em chết không có gan tự mình làm,” anh cay nghiệt đáp. “Đừng lo. Tên bại trận trên xe sẽ khai, cho dù anh phải đập hắn.”

Glory vào trong xe, hơi lo lắng khi đi cùng phương tiện với kẻ dõi theo mỗi cử động của cô. Tuy nhiên, lúc Wyatt khởi động xe giữa một đám mây bụi, xóc nảy và lăn bánh trên mặt đất mềm của Kentucky, tiếng la hét ầm ĩ, dai dẳng từ thùng xe thuyết phục cô rằng giờ đây, gã đàn ông không còn khả năng làm hại cô thêm nữa.

Lát sau, Anders Conway chuẩn bị ra ngoài ăn trưa thì nghe thấy tiếng một chiếc xe hơi rẽ qua góc phố trên hai bánh. Ông tìm chìa khóa xe tuần tra, chắc chắn sẽ có một cuộc đuổi bắt, nhưng thật ngạc nhiên, nó hãm phanh đột ngột cách nơi ông đứng chỉ một bước chân.

“Anh đang vội vàng để trải qua đêm nay trong buồng giam của tôi sao?” Anders cằn nhằn quan sát Wyatt Hatfield hiện ra sau tay lái.

Wyatt cười nhưng nụ cười không chạm được tới đôi mắt. Anh tiến đến thùng xe. “Không, nhưng tôi mang cho ông một người để cho vào đây.”

Anders nhăn nhó đi vòng ra sau xe. Lúc nắp cốp bật mở, cú sốc thể chỗ cho vẻ chán ghét trên mặt ông trước đó.

“Chuyện gì thế này?” Ông lăm bắm, quan sát không lơ thứ gì trên người gã đàn ông, cánh tay bị thương đầm máu cùng một tổ dây gai quanh nơi hắn nằm.

“Đây,” - Wyatt chỉ - “là kẻ đang cố gắng giết Glory.”

Conway nhìn chằm chằm, xem xét Wyatt thật lâu. “Bo Marker... anh làm cái trò đó... thật sao?”

Bo rên rỉ, định nói dối nhưng nhìn vào mặt Wyatt rồi lại gật đầu.

Conway nhăn nhó, vẫy một viên cảnh sát đang bước ra khỏi đồn. “Mang cho tôi mấy cái kìm cán dài trong phòng để đồ,” ông quát. “Rồi gọi xe cứu thương tới đây.”

Viên cảnh sát quay gót, nhanh chóng thực hiện lời yêu cầu.

Lúc này, Bo bắt đầu nói oang oang, hướng lời than phiền về phía Wyatt. “Mày gần như giết tao bằng cái kiểu lái xe điên rồ đấy.”

Wyatt cúi xuống. “Tao đã bảo rồi, đừng khích tao, nhớ không?”

Bo rút lại lời than vãn, đau đớn nhìn cảnh sát trưởng như thể cầu xin ông can thiệp.

Trong lúc không ai thấy, Glory ra khỏi xe. Cô đến bên cốp xe trước khi Wyatt để ý, anh định ngăn cản nhưng nhận ra cô cần đương đầu với bóng ma của bản thân.

Bo Marker cảm thấy không khí căng thẳng thay đổi. Hắn đang cố ngước đầu lên để xem họ quan sát cái gì thì cô bước vào tầm nhìn. Mọi thứ như đóng băng. Lần đầu tiên Bo nhìn người mình cố giết trong nhiều ngày ở cự li gần và riêng tư đến thế.

Hắn nhớ lại điều người ta nói về cô, và lúc phát hiện mình đang nhìn thẳng, chăm chú vào đôi mắt xanh bạc, nhạt màu, hắn bắt đầu run rẩy. Không buộc tội, không yêu cầu. Không la hét tuyệt vọng, không gào khóc sợ hãi. Chỉ một ánh mắt kiên định thật lâu mà như nhìn thấu tâm can Marker. Từng milimet đen tối, mục nát trong đó.

Hắn rùng mình bởi nỗi sợ hãi bao trùm thân thể. Khi cô tiến lên một bước, Bo co lại, xa nhất có thể vào sâu trong cốp xe.

“Là ai?” cô hỏi.

Miệng hắn như sắp rơi ra, rồi hắn lắp bắp nói tên mình.

“Không.” Glory thì thầm. “Tôi muốn biết người muốn tôi chết.”

Bo lắp bắp lần nữa, nuốt cơn hoang mang vào.

“Tôi đã nói tôi sẽ khai khi họ thu xếp xong cho tôi,” hắn rên rỉ. “Nếu nói bây giờ, điều gì ngăn các vị không để tôi chết?”

“Là cái thứ chết tiệt đang giữ mày sống,” Wyatt đáp. “Tao muốn chứng kiến mày bị treo cổ vì những việc đã làm.”

Bo la hét. “Bây giờ người ta còn treo cổ nữa đâu! Cảnh sát trưởng, ông phải giúp tôi! Nói với tên điên rồ này để tôi yên!”

Conway cười một mình. Mọi điều Wyatt Hatfield từng nói và làm với gã này đã khiến gã không dám tin anh nữa.

“Nào, Bo, đây chỉ là một lối nói hình tượng.” Conway quan sát sợi dây thép gai rối tung quanh cơ thể Marker và lắc đầu. Khi viên cảnh sát lao ra ngoài đồn cùng cái kìm cán dài trên tay, ông cần nhẫn, “Sao lâu thế,” và bắt đầu cắt dây.

Hơn một tiếng sau, Glory, Wyatt cùng cảnh sát trưởng nóng lòng đợi Amos Steading rời khỏi phòng cấp cứu để nói điều họ muốn nghe.

Khi cánh cửa cuối sảnh bật mở, ông ấy lao ra với vẻ thích thú như thường lệ, Wyatt đứng dậy.

“Cậu mà ngẩng xa hơn một chút về bên phải thì công việc của tôi đã dễ dàng hơn,” Amos gầm gừ rồi vỗ lên cánh tay Wyatt. “Nhưng hắn ổn, và sẽ được theo dõi trong ít nhất vài tiếng nữa. Sau đó, mọi người có thể hỏi nhanh.”

Conway gật đầu. “Thế thì tốt,” ông nói, quay sang Glory. “Cô Dixon, tôi sẽ trở lại vào lúc thẩm vấn nghi phạm. Phần còn lại đảm bảo sẽ qua nhanh thôi. Ngay bây giờ, tôi cần kiểm tra thông tin tại đồn. Họ đang kéo xe tải của Marker từ bãi rác về như chúng ta bảo và tôi muốn xem xét bên trong trước khi nói chuyện với hắn. Gặp lại hai người sau.”

Họ nhìn ông đi xa dần, sau đó Amos Steading quan sát Glory khá lâu, đánh giá cơn sốc còn sót lại trong mắt cô tương phản với vẻ xanh xao của làn da cũng như cách cô bám lấy người đàn ông bên cạnh mình.

“Cô ổn chứ?” Ông dụ dằng hỏi.

Glory ngả về phía Wyatt. “Tôi không biết liệu mình có bao giờ thấy ổn được nữa không,” cô nhẹ nhàng đáp. Đôi tay Wyatt siết chặt quanh vai để Glory cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ, đều đặn của trái tim anh trên má mình. “Tuy vậy, tôi vẫn sống và đó là nhờ người đàn ông này.”

Amos lắc đầu hoài nghi. “Được rồi, quý cô nhỏ bé, vài tháng trước, tôi nghĩ cậu ta có thể nói điều tương tự về cô.”

Glory quay lại, mắt mở to, chăm chú nhìn lên vị bác sĩ.

“Thật ngạc nhiên, đúng như vậy ư?”

Tiếng cười ồm ồm của ông vang khắp sảnh chờ.

“Thật khó nói, cô gái. Thật khó nói.”

25. Chương 14 - Phần 1

Chương 14

Carter Foster đang nghe điện thoại thì thư ký của hắn, Bernice, xộc vào văn phòng, vẫy tay gọi hắn cùng tới xem.

Hắn lấy tay che ông nói. “Cái gì? Cô không thấy tôi đang bận à?”

“Ông nên đến xem!” Đôi mắt cô ta mở to hào hứng. “Có mấy người mới lái xe đến trước đồn cảnh sát và một xe cứu thương đang tới. Tôi có thể nghe thấy tiếng nó.”

“Thì sao?” Carter găm giữ. “Đấy là đồn cảnh sát, vì Chúa. Những việc như vậy vẫn xảy ra mà.”

“Nhưng cô gái nhà Dixon ở đó... và có người la hét trong thùng xe.”

Hắn tái nhợt, liền dập máy mà không viện cớ xin lỗi cho cuộc nói chuyện. Lúc xông tới cửa, Carter cố gắng giả vờ là mình đang tò mò, chứ không phải hoảng hốt.

Hắn cùng thư ký đứng trên ngưỡng cửa như người xem từ bên đường hướng tới cảnh đang diễn ra phía bên kia. Carter vừa quan sát vừa toát mồ hôi. Tuy không thể nghe chính xác lời đối thoại nhưng tiếng nói từ thùng xe rất quen thuộc. Lúc trông thấy cảnh sát trưởng cầm một khẩu súng trường từ ghế sau, hắn bắt đầu run lấy bẫy. Cùng loại súng Bo Marker mang theo trên giá, trong buồng lái chiếc xe tải của gã, ngay dưới ống ngắm.

Ôi, không!

“Nhìn xem, ông Foster. Có một người đàn ông trong cốp xe, anh ta nằm giữa đám dây kim loại rối tung. Ông nghĩ chuyện quái gì đã xảy ra?”

Thằng cha Bo Marker ngu ngốc để bị bắt là việc đã xảy ra, hắn nghĩ nhưng không nói.

“Tôi không biết,” hắn đáp, tự tạo một nụ cười. “Cô biết không, Bernice? Sắp đến trưa rồi. Vì công việc của chúng ta đã bị ngắt giữa chừng, tại sao không đi ra ngoài nghỉ ngơi và ăn trưa? Tôi sẽ ở trên tòa cả chiều nay, nên cô có thể nghỉ luôn buổi chiều.”

Xe cấp cứu đến và toàn bộ màn biểu diễn kết thúc. Thư ký của hắn rất vui vẻ trước lời đề nghị cũng như nóng lòng chia sẻ chuyện tầm phào mình mới thấy với nhân viên tiếp tân phòng khám răng dưới phố. Cô ta chẳng để ông chủ có thời gian xem xét và cũng không biết rằng lịch làm việc của mình là điều cuối cùng Carter Foster lo lắng.

Khi Bernice vào lấy cái xác, hắn lên ra ngoài, tiến vào ngõ để cho cô thư ký khóa cửa. Tuy nhiên, hắn không đi ăn. Đồ ăn là điều cuối cùng ở trong đầu hắn. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi thằng ngu Marker tiết lộ bí mật. Carter biết nếu có một cơ hội chạy trốn thì hắn phải cao chạy xa bay khi còn có thể.

Hai tay run run, hắn ngồi vào sau tay lái. Mặc dù muốn phóng thật nhanh qua phố với tốc độ tối đa, Carter ép mình đi về nhà với vẻ thoải mái bình thường.

Khi tới nơi, hắn bắt đầu lục lọi tủ quần áo, tìm chiếc va li lớn của mình. Nó sẽ chứa tất cả quần áo cần thiết. Nhưng càng tìm, hắn càng điên cuồng hơn. Không thấy nó ở đâu cả.

Carter đã tới đỉnh điểm cơn kích động thì nhớ ra lần cuối sử dụng cái va li. Đêm Betty Jo chết.

Hắn đã đóng gói một phần quần áo của cô ả để dự phòng cho câu chuyện bỏ nhà đi, rồi quăng vào bãi rác cùng cái xác.

“Được rồi... được rồi. Mình sẽ ứng biến,” hắn lẩm bẩm, rồi đi vào trong bếp.

Lát sau, hắn quay lại phòng ngủ để nhồi nhét áo sơ mi cùng đồ lót vào một túi đựng rác và giặt chỗ quần áo vẫn treo trên mắc. Hắn phải đi.

Bo Marker tỉnh lại trong bộ dạng kinh khủng. Một phút trước, hắn đang nhìn chăm chú lên chùm đèn sáng chói của phòng mổ thì mọi thứ tối dần. Bây giờ ánh sáng lại xuất hiện bên ngoài tầm mắt. Một giọng phụ nữ đang gọi tên và thúc giục hắn tỉnh giấc. Đó là y tá đã tiêm vào tay hắn lúc trước.

Đấu tranh mãi với mong muốn ở lại trong cơn mê, nhưng rút cục Marker cũng mở mắt rồi thầm ước mình chưa từng làm theo bản năng. Mọi người vây quanh giường bệnh, nhìn chăm chăm vào gương mặt hắn. Do tác dụng của thuốc, Bo hình dung họ như những con kền kền vây quanh một cái xác súc vật, sẵn sàng giành lấy miếng đầu tiên.

“Không. Cút đi,” hắn lẩm bẩm, cố xua tay đuổi họ đi, nhận ra một cánh tay mình đang băng bó và cái còn lại được nối dây truyền nước.

“Bo, đây là cảnh sát trưởng Conway. Anh đã hứa với ông Hatfield là sẽ đưa ra một cái tên.”

Bo rên rỉ. “Các người không thể để một người nghỉ ngơi thoải mái sao?”

Wyatt đổi tư thế, cúi người trên giường để Bo có thể thấy rõ ràng. “Nếu tao biết điều mày muốn, tao có thể ngấm sang trái một chút và tiết kiệm cho nơi này ít chi phí.”

Bo nhìn lên đôi mắt đen gợn dữ, nhắm mắt lại, một phần vì đau, phần lớn là sợ hãi.

Amos Steading đứng sang một bên, phán đoán khả năng truyền đạt của bệnh nhân để đáp ứng nhu cầu tìm ra sự thật của những người này. Sau khi hiểu Glory Dixon đã phải chịu đựng điều gì bởi bàn tay gã kia, ông phải tự nhắc nhở mình về lời thề giữ gìn mạng sống bệnh nhân, chứ không phải kết thúc nó.

Wyatt cúi xuống gần hơn cho đến khi mặt đối mặt với Marker. “Cho tao cái tên... hoặc đối mặt với tội giết người của chính mày?”

Có thể bởi giọng Wyatt, hoặc bởi Bo đã quá khổ sở vì phải chiến đấu, nên khi yêu cầu trở nên kiên quyết, lời khai từ hắn cứ thế tuôn trào.

“Tôi không giết ai cả,” hắn khóc thét. “Thứ duy nhất tôi loại bỏ là con chó.”

Wyatt gần như hét lên. “Cha và anh trai Glory Dixon chết do mày làm. Và mày cố hết sức mình để tiễn cô ấy theo họ ngày hôm nay. Hơn thế, mày có thể biết rằng họ đã tìm thấy một phần dấu vân tay trên chiếc xe ăn cắp mà có kẻ đã dùng trong một vụ cố tình gây tai nạn và bỏ chạy. Mày có muốn cá nó là của mày không?”

Bo rên rỉ.

“Đừng nói thêm một lời tào lao nào nữa, Marker. Tao đã ước để mày lại trong bãi rác hôi hám đấy,”

Chiếc máy đo nhịp tim của Marker bắt đầu kêu bip bip với biểu hình lộn xộn, thất thường.

Steading cau mày. “Thế là đủ rồi. Chúng ta sẽ phải quay lại sau để tiếp tục thẩm vấn.”

“Tôi không giết ai cả” Bo nói. “Họ, những người đó, chết trước khi Carter Foster thuê tôi. Tôi không làm gì trong cái chết của họ... tôi thề!”

Cảnh sát trưởng nhăn nhó. “Giờ thì, chết tiệt. Bo, tao không nghĩ mày nói sự thật. Tại sao Cartel Foster muốn giết gia đình Dixon?”

“Carter Foster là ai?” Wyatt hỏi.

“Anh ta là luật sư của thị trấn,” Conway đáp. “Và theo tất cả những gì tôi biết, anh ta không có mẫu xấu xa nào trong người.”

Tuy nhiên, ngay khi dứt lời, ông nhớ ra cuộc điều tra mình đang yêu cầu đồng sự làm và tự hỏi liệu có thông tin gì đó có giá trị tiết lộ ở chỗ Betty Jo không.

Wyatt xoay mình, nhìn về phía cửa nơi Glory đang đợi.

“Em yêu, em biết gì về Carter Foster?”

Vẻ ngạc nhiên làm chuyển biến nét mặt cô. “Ai?”

“Luật sư địa phương.”

“Ồ! Không nhiều. Em không nghĩ cha làm việc với ông ta. Khi nhà em đưa bà tới viện dưỡng lão ở Hazard, cha đã thuê một luật sư ở đó. Cái ông đang lo vụ chứng thực di chúc của cha ấy, nhớ không?”

Wyatt gật đầu, quay lại, Anh có thể nhận ra từ ánh mắt của bác sĩ rằng họ sắp bị đuổi ra ngoài.

“Làm ơn,” anh nài nỉ. “Chỉ một câu hỏi nữa.”

Cuối cùng, Steading gật đầu.

“Được rồi, Marker, hãy nói mày đang khai sự thật. Foster có nói lý do muốn Glory chết không?”

Trạng thái tỉnh táo mất dần. Sự tập trung của Bo phai nhạt và lưỡi hần như dài gấp đôi bình thường. Hần liếm môi lần này đến lần khác, gắng hết khả năng để nói nên lời.

“Tôi không biết,” hần lẩm bầm. “Tất cả điều ông ta kể là con phù thủy điên rồ có thể hủy hoại ông ấy.”

“Thế là đủ,” Steading đề nghị và dẫn cả ba ra khỏi phòng.

Khi đã ở ngoài hành lang, Conway dừng lại, gãi đầu. “Tôi không hiểu nổi. Chẳng có lý chút nào.”

Wyatt cầm lấy cánh tay nhà thi hành luật, thuyết phục ông trong tuyệt vọng.

“Nhìn này, cảnh sát trưởng, có vài điều chúng tôi chưa nói với ông. Glory nghĩ có mối liên hệ giữa chuyện xảy ra với gia đình cô ấy và hình ảnh cái xác bị quăng vào bãi rác.”

Cuộc tranh cãi anh mong chờ không đến. Thay vào đó, một biểu hiện kỳ lạ lướt qua mặt cảnh sát trưởng lúc ông quay người chăm chú quan sát Glory như thể nhìn thấy cô lần đầu tiên.

“Thật sao, cô gái?”

Cô gật đầu. “Đó là lý do chúng tôi quay lại bãi rác hôm nay. Tôi muốn hình ảnh đã trông thấy lần trước trở lại trong đầu và hi vọng nếu có, thì mình sẽ nhìn được những điều bỏ lỡ lần trước, ví dụ như một gương mặt hoặc một biển số xe.”

“Vậy cô có thấy không?”

“Có, thưa ông.”

“Cô đã thấy ai?” Conway hỏi, không thể tin mình đang coi lời nói của một bà đồng là sự thật.

“Tôi không thấy mặt nhưng đã thấy lưng người đàn ông đó,” Glory đáp. “Hắn ta hơi gù và đã rụng tóc trên đỉnh đầu. Hắn lái một chiếc mui kín xám tối. Và... tôi thấy cả một điều khác không có trong lần đầu. Người phụ nữ đã chết có mái tóc đỏ. Và tôi nghĩ tên cô ấy là Elizabeth.”

Conway bị choáng váng, quệt bàn tay run run qua mặt. “Không thể nào, cô gái! Cô chắc chứ?”

“Vâng, thưa ông. Hoàn toàn chắc chắn về mái tóc đỏ. Rất chắc chắn về cái tên. Nó bất ngờ xuất hiện và tôi chẳng có lý do nào để tin rằng nó không liên quan đến điều mình thấy.”

Qua ánh mắt cảnh sát trưởng, Wyatt có thể thấy lời nói của Glory đã nhắc ông nhớ đến điều gì đó. “Sao thế? Ông biết cái gì mà chúng tôi không biết?”

“Không hoàn toàn liên quan tới điều cô thấy. Và cũng không chứng minh lời Bo Marker là sự thật. Nhưng..”

“Chết tiệt, Glory phải biết,” Wyatt nói. “Cô ấy chịu đựng chưa đủ sao?”

Conway nhìn về nơi cô đứng, được in bóng lên tấm nền sáng của bức tường nhiều cửa sổ. Bất chấp vóc người nhỏ bé cũng vẻ ngoài mỏng manh, vẫn có sức chịu đựng diệu kỳ nào đó tồn tại trong dáng đứng, cũng như vẻ mặt chờ đợi của cô.

Cuối cùng, ông gật đầu. “Phải, tôi nghĩ là cô phải biết.” Ông quyết định nhanh chóng và bắt đầu kể. “Hơn một tuần trước, vợ Carter Foster bỏ trốn cùng kẻ nào đó. Đây không phải lần hành động thiếu suy xét đầu tiên của cô ả và chẳng ai mong đó là lần cuối. Cô ta thuộc loại đàn bà lẳng lơ.”

Wyatt không theo kịp vấn đề. Nếu vợ Foster bỏ đi. Tại sao hắn đổ lỗi lên Glory?

“Chuyện là... theo tôi biết, không một ai thấy cô ta bỏ đi. Tất cả điều mọi người biết đều từ lời kể của Foster. Nó khiến tôi băn khoăn về những gì Glory nói. Vợ anh ta có mái tóc đỏ, và thường được gọi là Betty Jo. Nhưng tôi đã đích thân tặng cô ta mấy cái vỗ phật vì chạy quá tốc độ, và tôi nhớ rõ ràng tên Elizabeth trên bằng lái xe.”

Glory thở dốc, vội quay đi. Wyatt tới sau lưng. Cái chạm của anh có thể an ủi nhưng không thể làm biến mất những điều xấu xa bao quanh cô.

“Tại sao, Wyatt? Tại sao em lại vướng vào chuyện này?” Cô khóc.

“Có nhớ em đã nói gì về mối liên hệ giữa hai sự việc không?”

Cô gật đầu và dựa lên ngực anh như mọi khi, nhận lấy sức mạnh từ đây mỗi khi sức mạnh trong cô sắp sửa mất đi. Tiếng nói trầm ấm của Wyatt bên tai Glory, và sự thật trong lời anh nói quá chân thực, không thể phủ nhận.

“Sẽ ra sao nếu người vợ không thực sự bỏ hắn? Nếu hắn giết cô ta, vứt cái xác và sợ rằng em sẽ trông thấy việc đó rồi đi tố cáo? Bo Marker nói rằng Carter từng tuyên bố em có thể hủy hoại gã. Hắn còn khẳng định mình không liên quan tới vụ nổ đã giết chết gia đình em. Nếu tên này đáng tin thì có nghĩa là Carter gây ra vụ nổ và khi phát hiện em vẫn còn sống, hắn đã thuê Bo Marker để kết thúc việc bản thân không thể làm.”

Cô rên rỉ, lấy hai tay ôm mặt.

“Đừng, em yêu,” anh nói khẽ. “Chuyện này sắp qua rồi.”

“Nghe này, tôi không biết nhiều lắm về nguyên nhân gây ra tất cả chuyện này,” Conway nói. “Nhưng tôi cần về đồn. Tôi muốn đưa Foster tới thẩm vấn.”

“Tôi có một cái di động ở căn nhà gỗ,” Wyatt đáp. “Đây là số điện thoại. Tôi sẽ rất cảm kích nếu ông giúp chúng tôi theo kịp cuộc điều tra, nhưng ngay bây giờ tôi nghĩ Glory cần về nhà. Cô ấy biết đủ rồi.”

Ba người cùng tới bãi đỗ xe bệnh viện và Wyatt đặt Glory vào trong xe, cô trông như một đứa trẻ đi lạc. Chán nản về việc đang trải qua, anh định ngồi vào thì bất giác liếc qua bên phố và chú ý tới tiệm thuốc ở góc đường.

Trong giây lát, trong đầu Wyatt hiện ra hình ảnh lúc anh ở đây, ngồi trên xe lăn, đợi Lane tới đón. Trong tâm trí, anh có thể nhớ lại vẻ yên bình trên khuôn mặt Glory vào ngày cô đứng giữa cha cùng anh trai, an toàn vì biết rằng mình đang đứng tại nơi thuộc về mình. Nhưng đó là chuyện cũ và đây mới là hiện thực. Giờ họ đã đi xa, và theo ý Chúa, cô sẽ thuộc về anh.

Glory nghiêng người qua ghế bên, nhìn ra ngoài cánh cửa mở.

“Wyatt? Có chuyện gì sao?”

Nhanh chóng, anh trượt vào sau tay lái, ôm lấy gương mặt cô, kéo tới gần mình đến khi miệng họ có chung một hơi thở.

“Không có gì,” anh thì thầm, “không gì cả,” và cảm nhận tiếng thở phào nhẹ nhõm của cô khi họ đặt môi vào nhau.

Carter đã đến cuối phố, hần nhìn vào gương chiếu và thấy một xe tuần tra nên tăng ga. Không đèn nháy hay chuông báo động ồn ào nhưng ngụ ý thì cũng như nhau.

“Ôi, Chúa ơi,” hần thở hổn hển, rẽ ngoặt bất ngờ vào ngõ nhỏ thay vì đường lớn ra khỏi thị trấn.

Vừa lái, Carter vừa chửi rửa, đổ lỗi cho tất cả trừ hần. Một lần, hần suýt va phải một con chó đang phi ra ngõ, rồi ít phút sau, lại tông vào đôi thùng rác do đánh tay lái khỏi ổ gà. Và tệ nhất là, hần biết tầm chắn giờ đã có một chỗ lõm khá lớn bên trái.

“Không sao cả. Mình có thể xử lý vụ này,” Carter lăm bắm và tăng tốc vượt qua một con phố rồi phi vào ngõ liền kề. Khi nhận ra mình đang trên đường Ridge, hần nhẹ nhõm. Gần như đã ra khỏi thị trấn!

Như để chúc mừng cho niềm vui yếu mệnh của hần, một tiếng động nhỏ vang lên từ bảng điều khiển. Carter nhìn xuống đèn báo gần đồng hồ nhiên liệu trong thất vọng. Bình xăng sắp cạn... và trong túi hần có chưa đầy năm đô la tiền mặt.

Carter thất vọng đập lên tay lái. Hần có thể tin dụng nhưng nó sẽ để lại dấu vết. Nếu dùng chúng, việc họ tìm thấy hần chỉ còn là vấn đề thời gian.

Gã luật sư điên loạn dừng lại ở một ngã tư, nhìn thấy sự cứu giúp bên tay phải. Ngân hàng Liên bang Đầu tiên của Larner’s Mill cách gần trăm mét trước mặt. Tiền lấy tại đây. Tiền của hần! Trong khi hần còn chưa dám đi vào trong thì máy rút tiền tự động trên lối đi như đang vẫy gọi.

Khi đã quyết định xong, Carter phóng ngang qua đường vào khu vực ATM, ngay sau một chiếc xe coupe nhỏ màu nâu của Lizzie Dunsford, bà chủ thư đã về hưu. Dừng lại rồi, hần mới nhận ra mình mắc phải một sai lầm. Lizzie Dunsford nổi tiếng là người không thể nhớ địa chỉ của chính mình. Nhìn bà ta ẩn mãi vào các con số là biết rằng Lizzie không nhớ mã số thẻ rút tiền.

“Không... ôi, không,” hần rên rỉ, định lui xe thì một chiếc bán tải bốn chỗ lớn màu đỏ thúc tới phía sau. Mặc dù cửa đóng kín nhưng tiếng nhạc bên trong quá to nên vẫn thoát ra ngoài, lặp đi lặp lại trong khi tay lái xe vị thành niên cùng cô bạn gái trẻ tiêu khiển trong lúc chờ đợi.

Carter vẫy tay bảo chúng lùi lại nhưng chúng quá bận hôn nhau nên không trông thấy, bóp còi để thu hút sự chú ý cũng không thành vấn đề. Tiếng nhạc quá lớn nên chúng chẳng nghe thấy gì, tiếng còi chỉ kêu gọi được sự quan tâm của chính hần mà thôi.

Trong cơn hoang mang, tay luật sư nhảy ra khỏi xe, len người giữa nó và chiếc bên cạnh tới khi đến được cửa xe Lizzie Dunsford.

“Bà Dunsford... là tôi, Carter Foster. Tôi thấy bà có chút rắc rối. Biết đâu tôi có thể phục vụ?”

Bà già lằng tai cau mày. “Tôi không biết ai là Arthur Fosser,” bà đáp, bắt đầu kéo cửa kính lên, tin chắc mình sắp là nạn nhân của một vụ ăn cướp.

Carter hoang mang cực độ. Hần nhét tay vào khe hở giữa cửa và kính, biện hộ cho trường hợp của bản thân với vẻ hăng hái mới.

“Tôi nói, Foster! Carter Foster! Bà nhớ tôi mà. Tôi là luật sư. “

“Ồ...phải rồi, tôi tin là mình nhớ,” bà đáp.

Tạ ơn Chúa, Carter rên thầm trong bụng. “Bây giờ tôi có thể giúp bà thế nào đây?”

“Tôi không thể làm nó hoạt động,” bà đáp. “Tôi ấn số vào mà chẳng có gì ra cả.”

Carter liếc qua màn hình rồi nhăn nhó. “Tôi không biết mã số thẻ của bà là gì nhưng cái này có vẻ giống một số điện thoại hơn. Bà chắc là mình nhớ đúng chứ?”

Bà cụ cau mày và bất ngờ cười khúc khích vui vẻ. “Anh biết không... tôi tin anh nói đúng! Bây giờ, chạy về xe mình đi, cậu bé. Tôi sẽ thử cái khác. Anh không được xem tôi bấm, anh biết đấy.”

“Vâng, thưa bà,” hần đáp, nhảy vào xe, cầu rằng mình chưa bị trông thấy.

Lo sợ nếu để động cơ chết tại đây thì sẽ không đủ nhiên liệu khởi động lại, hắn ngồi trong lo lắng, lấy tay lau quanh mặt trong lúc đồng hồ nhiên liệu trượt gần hơn tới vạch đỏ. Điều tốt duy nhất khi ở vị trí này là chiếc xe cảnh sát tuần tra không để ý thấy xe hắn đang bị kẹp giữa hai chiếc khác.

Trong đầu mình, Carter đã chuẩn bị lý lẽ để biện hộ cho hành vi của bản thân thì chiếc xe của Lissie đột ngột nổ máy rồi tiến khỏi làn đường xuống phố, cùng một Lissie không đủ vững vàng để điều khiển.

“Chỉ là thời gian thôi” hắn lẩm bẩm, lái xe lên trước. Nhét thẻ của mình và bắt đầu rút tất cả những gì có thể từ tài khoản.

26. Chương 14 - Phần 2

Khi rẽ lên phố chính, và hướng ra ngoài thị trấn, Wyatt liên tục liếc nhìn Glory. Cô đang nhắm mắt, tựa người trên ghế. Anh chắc chắn đã thấy đôi môi đỏ run rẩy hơn một lần. Wyatt cứ chờ đợi những giọt nước mắt sẽ không bao giờ xuất hiện.

“Này, Hoa Bìm Bìm nhỏ bé,” anh nói và quàng tay qua ghế về phía cô. “Sao em không xích lại gần anh một chút?”

Glory mở mắt, gượng cười, tuy nhiên cảm giác đau đớn trong cô quá nhiều nên không thể thành công.

“Chuyện gì vậy, em yêu?”

“Bà gọi việc này... điều em có thể làm là một món quà. Nhưng sao lại thế được khi chính nó gây ra cái chết của cha và anh trai em?”

“Món quà của em không gây ra cái chết đó. Có kẻ đã giết họ,” anh phản đối.

“Bởi vì em,” cô thầm thì. “Bởi vì em.” Cô không thể chấp nhận lòng thương hại của anh nên nhìn đi nơi khác.

Wyatt không thể nói điều gì để giúp cô. Chỉ thời gian cùng sự hiểu biết rõ hơn về sự mong manh của tính mạng con người mới giúp gánh nặng nơi Glory nhẹ nhàng hơn.

“Nghỉ đi em,” anh nói. “Chúng ta sẽ về nhà ngay. Biết đâu nó lại khiến em thấy khá hơn.”

Khi hai người đi qua, các tòa nhà dường như mờ dần đi. Glory đang dần đánh mất những suy nghĩ và sắp rơi vào giấc ngủ, thì đột nhiên không khí trong xe trở nên quá dày đặc. Cô chưa kịp hạ cửa sổ xuống thì làn da bắt đầu sồn gai ốc. Glory chuyển từ trạng thái chán chường sang ngồi thẳng trên ghế, tìm kiếm trên những con phố họ lái qua một lý do giải thích sự hoang mang của mình.

“Wyatt?”

Khi hiểu được nguyên nhân, cô nhích qua ghế tới gần anh và chộp lấy cánh tay anh.

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi, đi chậm dần, nghĩ rằng cô bị ốm.

“Không! Không!” cô hét. “Đừng dừng lại. Em nghĩ kẻ đó ở đây!”

“Em nghĩ ai ở...” Anh chợt hiểu và đột ngột đánh tay lái. “Ở đâu?” Giọng anh thúc giục, hai mắt liên tục nhìn từ bên này sang bên kia con phố.

“Em không biết,” cô đáp, lấy tay che miệng, rên rỉ. “Em sợ.”

“Hắn không thể làm hại em nữa, em yêu. Anh ở đây.”

Glory tựa người gần hơn vào anh, trái tim cô đập mạnh, cô để nỗi khiếp sợ kéo mình vào. Họ phải tìm hắn. Đó là cách duy nhất cô biết để dừng chuyện này lại.

“Em muốn anh tiếp tục lái hay dừng lại?” anh hỏi.

Mắt cô nhắm lại, tập trung vào nỗi sợ hãi, và rồi choàng mở.

“Rẽ đây!” cô đề nghị và Wyatt rẽ ngoặt ở góc đường.

Carter đang nhét tiền vào các túi thì tiếng lốp xe nghiêng lên đường phố phía sau khiến hắn nhìn lên hoảng sợ.

“Chết tiệt, tức thật,” hắn rên rỉ, khởi động xe mà chưa cầm lại thẻ rút tiền và nhận phần vẫn đang tuôn ra ngoài máy.

“Đó!” Glory hét, chỉ vào một chiếc xe màu xám tối đang tăng ga lao khỏi đường dành cho xe của ngân hàng.

Wyatt lướt qua ngân hàng rồi rẽ đột ngột sang phải, chặn lối ra duy nhất của chiếc xe đó. Theo bản năng, anh xô Glory xuống sàn, chộp lấy khẩu súng. Nhìn lên, anh thấy chiếc xe kia trượt bánh và dừng lại. Wyatt nhảy ra ngoài, giơ súng ngằm, không biết rằng Glory chẳng chịu ở yên. Mong muốn nhìn mặt kẻ này đang phủ ngập cô.

“Mẹ...” Trái tim Carter rụng rời.

Nhưng không phải do người đàn ông cùng khẩu súng hướng về hắn, mà bởi cái nhìn của Glory Dixon đang ngồi trên ghế, chăm chú nhìn hắn bằng đôi mắt xanh trong veo.

“Không-g-g,” hắn hét lên và đột ngột lùi xe. Lốp cao su cháy khét trên mặt đường trong lúc hệ thống số và lốp xe đảo ngược.

Nhưng ngay lúc hắn bắt đầu di chuyển, chiếc bán tải bốn chỗ màu đỏ to lớn phía sau đã tiến lên rút tiền nên một vụ va chạm xảy ra. Nó không làm lõm chiếc xe tải hay chủ nhân của nó, nhưng nó làm đầu Carter bị giật mạnh, cổ hắn kêu như tiếng quát roi da.

Một chấn thương vùng cổ!

Hắn rên rỉ. Đây là chấn thương ưa thích của một tay luật sư, nhưng hắn không ở đây để thu thập chứng cứ. Carter nhìn qua kính chắn gió và thấy người đàn ông cùng khẩu súng đang vẫy tay quát bọn trẻ trong xe tải. Hắn ngỡ ngờ nhận ra chúng rời xe và chạy vào nhà băng, rồi ai đó kéo mình ra ngoài.

Người đó nắm phía sau chiếc áo sơ mi làm Carter nghệt thở. Mỗi lần cố cử động, chỗ nắm càng chặt hơn, hắn đang bị lôi đi. Khi nghe thấy giọng nói giận dữ của Wyatt Hatfield, hiện thực ngay lập tức trở về.

“Glory, hắn đây hả?”

Bàng hoàng, cô chăm chú quan sát gương mặt hắn, nhìn xuyên qua vỏ bọc tầm thường của một người đàn ông nặng nề sắp đến tuổi già, tới sự độc ác trong đôi mắt. Và khi nhìn vào, cô thấy nó ở đó. Tội lỗi. Sự hổ thẹn. Sợ hãi.

Cô nhìn xuống hai tay hắn và trong đầu mình, cô trông thấy đôi tay ấy tháo đường ống trong bếp lò nhà cô, làm vỡ nút vặn để không thể khóa vào.

“Đúng rồi,” cô đáp. “Là hắn. Chính là người này.”

Carter chửi rủa, nỗ lực tuyệt vọng để giật khỏi tay Wyatt, nhưng anh quá khỏe. Trong lúc giằng co, chiếc áo jacket bật tung và tiền rơi từ túi hắn xuống nền đất. Một tờ ngân phiếu lẫn trong tệp hóa đơn, trượt ra, đọng đưa trên mặt đất, tiến xa hơn, hơn nữa khỏi tầm tay Carter.

“Tiền của tôi!” hắn kêu lên. “Nó đang bay mất!”

“Mày không cần tiền tại nơi mày sắp phải tới đâu” Wyatt nói.

Tâm trí Carter quay cuồng trong tuyệt vọng khi tiếng còi báo động vang lên từ xa. Lát sau, cảnh sát trưởng phanh gấp, rồi chạy ra khỏi xe, Carter bắt đầu lảo nhảm.

“Cony, tạ ơn Chúa, ông ở đây. Kẻ lạ mặt này cố chặn xe tôi. Nhìn này! Tiền của tôi! Nó đang bay mất! Ông phải giúp tôi.”

Cony ra dấu cho cấp dưới. “Còng hấn lại,” ông nói.

“Không!” Carter kêu thất thanh khi còng thép trượt vào và khóa cổ tay hấn. “Ông bắt nhầm người rồi! Tôi không làm gì sai.”

“Đó không phải những gì Bo Marker khai,” Cony lè nhè đáp, cảm thấy thỏa mãn khi gã luật sư mặt cắt không còn hột máu. Đây mà không phải biểu hiện của tội lỗi thì tên ông không còn là Anders Barnett Cony.

“Ai là Bo Marker?” Cuối cùng, Carter nghĩ phải hỏi, mặc dù nghi ngờ phản ứng của bản thân đến hơi muộn để hành động có vẻ đáng tin như hấn hi vọng.

Sau đó, Glory lên tiếng trả lời thay tất cả và mọi con mắt đổ dồn vào cô. “Hấn là người ông thuê để giết tôi... phải không, ông Foster?”

Carter quay đi, vì không thể đối mặt với lời buộc tội này.

Nhưng Glory không cho qua. “Tại sao, ông Foster? Tại sao ông muốn hãm hại tôi? Tôi thậm chí không biết tên ông.”

Hấn nhìn chằm chằm, không thể tin được những gì cô nói. Thậm chí cô ta không biết tên mình ư? Có nghĩa là nếu để yên mọi việc thì mình đã thoát tội giết người?

“Định đi xa phải không?” Cony hỏi do trông thấy các túi cùng đồng quần áo trên ghế sau chiếc xe của gã luật sư.

“Sao lại thế, không,” Carter lẩm bẩm. “Tôi ừm... tôi đang định...” Hấn tươi tỉnh. “Tôi đang định quyên góp toàn bộ đồ cho Đội quân Cứu tế.”

Wyatt cầm một nắm tiền trên tay và giơ bên dưới mũi Carter. “Thế cái này để làm gì? Mà cũng định quyên góp toàn bộ tiền của mình sao?”

Carter nhìn trừng trừng, dồn hết sự tức giận lên cảnh sát trưởng. “Chính xác thì tôi bị bắt vì tội gì?” Hấn cắn nhả.

“Tôi giết Rafe Dixon và James Charles Dixon. Thuê một người tên Bo Marker giết Glory Dixon. Và khi chúng tôi đào bãi rác thành phố để tìm cái xác, thêm tội giết Elizabeth Foster.”

Carter giả bộ ngạc nhiên. “Betty Jo! Giết người! Ông đùa sao?” sau đó, hấn thử cách khác. “Ông không có bằng chứng.”

“Khi đào được, tôi sẽ cố. Tôi sẽ quay lại đồn để lấy lời khai của quý cô bé nhỏ đây mà lẽ ra phải hoàn thành từ nhiều ngày trước. Nếu đào xuống bãi rác và tìm thấy một người phụ nữ tóc đỏ tên Elizabeth, người bị quần trong thứ gì đó màu trắng thì anh sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng đấy, bạn của tôi ạ.”

Đôi mắt hấn lồi ra. Lời miêu tả hoàn hảo đến mức kinh sợ. “Không thể,” hấn lẩm bẩm và nghĩ một mình. Không ai trông thấy.

Glory thở hổn hển, đáp trả khi chưa kịp nghĩ.

“Ồ, nhưng không đúng, ông Foster, tôi đã thấy.”

Đầu gối Carter sụp xuống. Suy nghĩ của hấn đã bị chọc ngoáy, và có lẽ hấn phải dừng lại, không thì cơn mưa trời đánh kia sẽ tóm được khi hấn bị buộc đối mặt với sự thật nó vừa nói ra.

Con phù thủy, phù thủy. Nó đọc suy nghĩ chết tiệt của mình.

Cony vừa đọc quyền của hấn vừa áp giải hấn đi.

Chuyến xe về nhà diễn ra trong yên lặng. Họ chẳng trao đổi một lời cho đến khi tiến tới trước căn nhà và đỗ xe. Họ bước ra ngoài, trông thấy Liam Fowler cùng các bạn đi ra từ rừng cây đang tiến vào sân.

“Họ đã nghe tin,” Glory nói.

“Nhanh vậy sao?” Wyatt hỏi.

Cô gật đầu. “Lời nói lan truyền quanh đây không mất nhiều thời gian đâu.”

Liam Fowler cười tươi, tóm lấy bàn tay Wyatt, bắt thật mạnh và xoa đầu cô.

“Glory, cô gái, chọn bạn tốt đấy,” ông nói. “Chúng tôi rất vui vì cô an toàn, nếu muốn xây dựng lại, cứ nói một lời. Bọn tôi sẽ tới.”

Nước mắt đã long lanh trong mắt và cô gạt đầu. Nhưng cảm xúc từ mấy tiếng qua vẫn quá lớn để cô mở lời.

“Xin thứ lỗi,” cô đáp, rồi chạy vào nhà.

“Một ngày tồi tệ,” Wyatt nói.

“Là một tuần tồi tệ, anh bạn. Thật sự tồi tệ. Bọn tôi mất hai người bạn tốt. Nhờ có anh, chúng tôi không mất người còn lại. Nếu anh quyết định ở lại để trở thành một phần nơi đây, chúng tôi sẽ rất tự hào được có anh.”

Sau đó, chẳng để Wyatt có thời gian trả lời, họ biến mất nhanh như lúc đến. Ngay khi không còn ai, Wyatt đi tìm Glory.

Anh có thể nghe tiếng cô nức nở khi bước vào phòng. Không hề do dự, anh khóa cửa, đặt khẩu súng lên mặt lò sưởi và lần theo tiếng khóc.

“Mọi chuyện ổn rồi, qua rồi,” anh nói dịu dàng, bò lên giường đến bên cô. “Cứ khóc như em muốn. Anh có em rồi.” Cô lăn vào lòng anh và quàng tay qua cổ, Wyatt rên rỉ, kéo cô sát vào mình.

“Ôi, Wyatt. Khuôn mặt hần... anh có thấy mặt hần không? Hần ta thậm chí còn chẳng hối tiếc về điều đã làm.”

Wyatt cảm thấy trái tim như vỡ vụn. Nếu có thể, anh sẽ gánh chịu nỗi đau của cô gấp hai lần để chắc chắn không bao giờ Glory phải trải qua nữa.

“Anh biết, em yêu, anh biết. Đôi khi thế giới là một nơi xấu xa.” Anh kéo cô tới gần, xoa dịu bằng cách duy nhất mình biết. Bằng tình yêu.

Anh giữ nguyên tư thế cho tới khi nước mắt cô đã khô, và chỉ còn vài tiếng nức nở trong cơn mơ. Khi Glory nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, anh thả lỏng mình, nhẹ nhàng rời giường, sang phòng khác. Có một vài việc phải hoàn thành.

Justin Hatfield ló người ra ngoài cửa trước để gọi anh rẽ đang dỡ dụng cụ từ sau xe tải.

“Lane! Điện thoại!”

Lane thả thắt lưng đồ nghề và một bao tải dính lên sàn xe, chạy tới. Anh nhảy một bước lên bốn bậc thêm và chớp lấy điện thoại vừa lúc Toni bước vào phòng.

“Xin chào,” anh đáp, nháy mắt với Toni.

“Lane, là em, Wyatt, Mọi chuyện qua rồi.”

Lane thả mình xuống ghế. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Một tên xả đạn vào bọn em ở bãi rác. Bọn em bắt được tên còn lại đang rời nhà băng, Một câu chuyện dài. Em sẽ kể chi tiết sau.”

Lane thấy ngạc nhiên. “Hai kẻ ư?”

“Có vẻ thế,” Wyatt đáp. “Ở một mức nào đó, chuyện đã qua. Em chỉ muốn để anh biết cô ấy an toàn và những kẻ đó đã bị bắt giam,”

“Giờ chuyện gì tiếp theo?” Lane hỏi.

Wyatt dụi hai mắt một hồi, nhìn chăm chú qua cửa sổ phía trên chậu rửa bát, về phía rặng cây gần đó. Vẻ đẹp trước mắt anh tương phản hoàn toàn với điều sắp tới.

“Ngày mai họ sẽ đào bãi rác để tìm cái xác.”

Lane thở phào nhẹ nhõm. Anh đã sống cùng mặc cảm tội lỗi kể từ ngày rời khỏi nơi đó và biết rằng Wyatt cũng thấy mặc cảm như mình.

“Cậu làm rất tốt, em trai. Cậu có nghĩ đến việc đi làm cùng anh không?”

Cậu trả lời bất ngờ và súc tích. “Không. Việc đó chết tiệt lắm.”

Lane cười. “Cứ nghĩ về lời đề nghị.”

“Dù sao thì, em cũng cảm ơn mọi việc anh làm.”

“Anh có làm gì đâu,” Lane đáp.

“Ồ, có chứ,” Wyatt phản đối. “Lúc em gọi, anh đã tới. Còn yêu cầu gì hơn nữa.”

“Nếu có một điều anh học được từ việc sống với gia đình Hatfield,” Lane nói, “thì đó là... người thân là tất cả.”

Wyatt trở lại phòng ngủ nơi Glory nằm nghỉ. Mắt anh tối sầm. “Em cho là anh nói đúng,” anh đáp. “Nếu không thể bảo vệ gia đình... thì ta có thể bảo vệ ai?”

Tình cảm ấm áp vẫn ở lại cùng Wyatt sau khi cuộc trò chuyện kết thúc khá lâu. Anh nằm bên Glory, quan sát cô ngủ và cảm thấy điều không chắc chắn cuối cùng về bản thân đang trôi đi.

Qua sự tình cờ của số phận, anh và Glory Dixon sẽ gắn bó với nhau mãi mãi. Anh biết chắc chắn cũng như biết rõ tên mình, rằng điều anh không thể và cũng không muốn thử là tồn tại mà không có cô. Glory đã ở trong máu anh, gần như là theo nghĩa đen.

Việc chấp nhận sự thật đó đồng nghĩa với việc chấp nhận tương lai của chính mình.

27. Chương 15

Chương 15

Wyatt đứng bên mép hố, quan sát mọi người đang tìm kiếm trong bãi rác bên dưới. Anh không ghen tị với nhiệm vụ chuyển đồng rác thải, chất bẩn đã hơn một tuần kia.

Theo luật pháp địa phương, các nhân viên tại sở cảnh sát đều có mặt ở hiện trường, và theo báo cáo mới nhất, Bo Marker đang bình phục dần theo thời gian. Càng bình phục, hắn càng khai nhiều hơn và ngoan ngoãn nhận tội hai lần tấn công bằng vũ khí giết người, nhưng không có án mạng. Ít nhất là một lần Marker tỏ vẻ vô tội trước những việc kinh tởm ấy, và hoàn toàn mong chờ mọi người hiểu điều đó.

Wyatt biết, dù lời khai từ Marker ủng hộ sự thật rằng mạng sống của Glory gặp nguy hiểm thì đó vẫn chỉ là lời nói của cô - lời nói của một bà đồng - cùng như lý do Carter Foster muốn cô chết. Carter đang bám chặt vào câu chuyện vợ mình bỏ trốn theo người đàn ông khác. Trừ phi tìm thấy cái xác, hắn biết câu chuyện của cô còn lỏng lẻo.

Hôm qua thật tồi tệ... với cả Wyatt và Glory. Nhưng đó là ngày hôm qua. Giờ là hôm nay. Về tuyệt vọng anh nghĩ sẽ thấy trên gương mặt cô lúc thức giấc đã không còn. Thực tế là, Glory chào đón ngày mới đầy háo hức, sẵn sàng để quá khứ ở phía sau. Giá như mình có thể tự tin như thế về việc bỏ lại những bóng ma của mình, Wyatt nghĩ.

Tiếng người hét lên từ hàng xe sau lưng và anh nhận ra Glory không còn ở trong tầm mắt. Chỉ mấy phút trước, cô vẫn bên cạnh anh, nắm chặt tay anh trước từng cơn lo lắng khi hết đồng rác này tới đồng rác khác được chuyển đi dưới kia. Nhưng giờ cô đã bỏ đi. Cảm giác hốt hoảng ập đến và rồi biến mất khi anh nhắc nhở mình cô không còn gặp nguy hiểm nào nữa.

Một cơn gió mạnh thổi qua mặt đất, khuấy đảo bầu không khí nhưng chẳng làm nó mát mẻ hơn. Anh rời khỏi vị trí, định hướng tới hàng xe thì nghe thấy cô gọi tên mình.

“Wyatt!”

Anh quay sang, chạy vội tới bên Glory đang vẫy gọi từ dưới bóng cây.

Cô quan sát anh đến, nhìn như thể lần đầu tiên trông thấy anh, ngạc nhiên về mối liên hệ giữa hai người cũng như về chính bản thân anh.

Trong mắt Glory, anh mạnh mẽ như ngọn đồi nơi cô sinh ra. Anh có màu nâu như mặt đất cô đang đứng và trung thành với lời hứa như một người đàn ông đích thực. Cô tự hỏi liệu sau tất cả chuyện này, có điều gì còn lại giữa họ, hay anh sẽ cân nhắc nó như việc hoàn thành một lời hứa - rồi bỏ đi.

Cô cầu nguyện cho điều đó không tới, bởi Wyatt đã nằm sâu trong máu cô, đến nỗi nếu anh bỏ đi thì một phần trong cô cũng sẽ theo cùng. Và làm thế nào một người có thể sống chỉ với nửa trái tim?

Anh nhắc người phụ nữ bé nhỏ này lên, xoay tròn và cười vang.

“Anh để lạc em,” anh nói, dụi mũi vào dưới vành tai cô, nơi chắc chắn sẽ làm Glory rung mình.

“Không, Wyatt Hatfield. Anh chưa bao giờ lạc mất em.”

Cô ấn bàn tay lên giữa ngực anh. “Em ở đây. Tất cả việc anh cần làm là nhìn vào. Em sẽ đợi.”

Mọi suy nghĩ biến mất. Tất cả nhận thức về xung quanh dần phai. Nụ cười trượt dần khỏi gương mặt khi anh đắm chìm vào ánh mắt xanh đậm tĩnh.

“Em sẽ làm vậy, phải không?” anh hỏi khẽ.

Nhưng cô chưa kịp trả lời thì có ai đó gọi to. Wyatt quay lại, vẫn ôm Glory trong tay.

“Kìa, đó là Lane!” Glory kêu lên, sau đó chú ý tới người phụ nữ cao lớn, xinh đẹp đi đằng sau anh. Chiếc quần jean, áo sơ mi và cả đôi boot đang mang không thể che giấu vẻ thanh lịch của cô ấy.

“Và chị gái anh,” Wyatt thêm.

Glory có thể thấy sự tương đồng trên gương mặt và sự kiêu hãnh, gần như là vương giả trong dáng đi của hai người. Cả hai có mái tóc màu nâu tối, hợp với màu mắt. Thêm nữa, có một vết lõm bướng bình giống nhau trên cằm họ làm cô mỉm cười.

Toni Hatfield Monday không thể tin vào mắt mình. Lane đã kể rằng Glory Dixon trông nhỏ bé. Nhưng cô chưa chuẩn bị tinh thần cho đứa trẻ bơ vơ yếu ớt, có vẻ ngoài như một nàng tiên đang đứng bên cạnh em trai. Và mái tóc cô bé! Một dòng thác bằng vàng bằng bạc giữ lấy ánh mặt trời như tia sáng phản chiếu trên mặt nước.

Tuy nhiên, khi đến gần, quan điểm cái đẹp là vô dụng của cô biến mất. Mặc dù Toni cao gần bằng Wyatt, cô vẫn cảm thấy nhỏ bé, khiêm nhường trước ánh mắt bình thản, trong ngần ấy. Vài giây trôi qua, bị khóa chặt trong ánh mắt đó, cô quên mất lý do mình tới. Sau đó, Glory mỉm cười và khoanh khắc bờ ngỗ ban đầu kết thúc.

“Vậy là,” Toni lên tiếng. “Chúng ta đã gặp nhau.” Những giọt nước mắt long lanh trên má khi cô nói. “Em có nhớ chị đã nói về điều mình muốn làm khi việc này xảy ra không?”

“Về chuyện ôm một thiên thần phải không ạ?” Glory hỏi.

Toni gật đầu.

“Tuyệt. Hôm nay em rất cần một cái ôm đấy.” Glory đáp, để bản thân được xoa dịu trong vòng tay chào mừng của Toni Monday.

Toni mỉm cười khi thấy Wyatt nhìn lo lắng và quay sang hôn lên má anh.

“Đừng lo, ông tướng. Chị sẽ không tiết lộ bí mật đâu. Chị chỉ đến gặp quý cô của em thôi, gặp trực tiếp.”

Wyatt giả vờ thận trọng và nhận cái thơm từ chị như một nghĩa vụ.

“Em chẳng có gì để giấu,” anh lè nhè.

Toni cười lớn trước vẻ tỉnh bơ của em trai. “Chúa cứu giúp chúng con khỏi các anh chàng đẹp trai nói dối cũng dễ như làm tình này,” cô kêu lên và nháy mắt với chồng, sau đó cầm lấy tay Glory. “Chúng ta đi dạo thôi,” cô nói. “Chị đi một quãng đường dài để nói cảm ơn em.”

Glory nắm giữ niềm vui trong tim, tận hưởng khoảnh khắc này. Nó cho cô trở lại cảm giác thuộc về ai đó.

“Không cần nói lần nữa đâu,” Glory đáp. “Em mới là người biết ơn Wyatt đã liên kết những việc em thấy lại.”

Toni không thể che giấu sự ngạc nhiên. “Chị sẽ không giả bộ là đã hiểu em,” cô nói. “Tuy nhiên chị sẽ không bao giờ nghi ngờ khả năng của em, em có thể tin chắc điều đó.” Rồi cô nhẹ nhàng nắm tay Glory. “Lane kể với chị việc em phải trải qua. Chị rất tiếc về mất mát này nhưng đồng thời cũng thấy biết ơn em và Wyatt đã tìm thấy nhau.”

Glory tận hưởng từng lời và hi vọng chúng là sự thật. Cô cùng Wyatt thật sự tìm thấy nhau hay giờ đây anh sẽ nói câu tạm biệt bởi cô đã an toàn?

“Vây, khi những việc tồi tệ nhất đã qua, kế hoạch của em là gì?” Toni hỏi.

Glory nhún vai. “Em không có kế hoạch gì, ngoài việc xây dựng lại cuộc đời mình.”

Hơi ngạc nhiên trước lối nói cá nhân trong cách cô bày tỏ kế hoạch của mình, Toni hỏi, “Nghe như thể em định làm một mình ấy.”

Glory tạm dừng, nghĩ xem kiểu nói nào tốt nhất để thể hiện cảm xúc của mình, không ngại ngần thừa nhận chúng.

“Em không biết,” cuối cùng cô đáp. “Việc xảy ra giữa bọn em lúc này không phụ thuộc vào em mà là Wyatt. Anh ấy biết em cảm thấy thế nào.” Rồi cô khẽ cười. “Thực sự, phần lớn thời gian anh ấy biết điều em nghĩ. Em là một bà đồng, và Wyatt lại đọc được suy nghĩ của em.”

Lông mày Toni cong lên và siết bàn tay Glory hơn như thể lời nói đùa. “Chắc chắn là em đang trêu chị.”

“Không, em không trêu.”

Toni giật mình. “Thật sao? Cậu ấy có thể làm vậy?”

Glory nhún vai. “Do vài nguyên nhân, bọn em giờ chia sẻ nhiều hơn là một ít máu.”

“Chúa ơi!”

Toni nhìn về phía Lane đang đứng nói chuyện với em trai cô, thử hình dung sẽ thế nào nếu sống với người biết mọi suy nghĩ của mình. Rồi một vài ý nghĩ nảy ra, cô mỉm cười.

“Vây... cậu em trai to xác của chị biết em nghĩ gì à?”

“Chắc chắn vậy.”

Toni chống tay lên hông và mỉm cười ranh mãnh. “Giờ gửi cho cậu ta vài suy nghĩ đi. Cho nó biết... ừm, những suy nghĩ thầm kín nhất ấy, để xem Wyatt có đủ can đảm chấp nhận không.”

Ý tưởng táo bạo giống như Toni vậy. Cô chỉ có thể cười. “Chị rất giống Wyatt, chị biết không?”

“Như thế nào cơ?” Toni hỏi.

“Hai người không lãng phí thời gian vào tiểu tiết mà lao ngay vào vấn đề chính?”

Toni mở miệng cười lớn. “Được đấy, chị không biết mình quá rành mạch như vậy, nhưng nếu em cần câu trả lời thì chị đoán tất cả điều cần làm là quan sát Lane Monday. Chị muốn người đàn ông này từ lần cứu anh ấy khỏi một trận lụt.” Rồi cô ngừng, thậm chí cười lớn hơn. “Chị cần thay đổi một chút. Chị muốn anh ấy nhưng chị buộc phải dàn xếp để có em bé với anh ấy trước.”

Glory không thể giấu cú sốc. “Chúa ơi, Wyatt nói đúng.”

“Thế nào cơ?” Toni hỏi.

“Wyatt kể rằng Lane gặp chị một lần, anh ấy không có cơ hội... hay những lời tương tự.”

“Như chị kể,” Toni nhắc nhở. “Nếu em muốn thứ gì mà không cố gắng, em sẽ chỉ biết đổ lỗi cho bản thân thôi.”

“Này, hai người, hết thời gian rồi,” Wyatt hét lên. “Cả hai đã có đủ thời gian để mưu đồ đập đổ cánh đàn ông đấy.”

“Gần đủ,” Toni thì thầm và nháy mắt với Glory.

Glory rung mình trong mong đợi rồi mỉm cười.

“Em rất vui vì chị đến,” cô nói khẽ.

Toni choàng tay ôm. “Chị cũng vậy, Glory. Chị cũng vậy.”

Gần đến tối ngày thứ hai của cuộc đào bới thì cái xác được phát hiện. Những con chim bị náo động, không biết thức ăn thối như bình thường mà bay vòng quanh phía trên cái hố đang được chuyển rác. Từng mét một, đất được đào lên rồi đổ đi trong khi họ tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Anders Conway đứng bên miệng hố, tự hỏi liệu mình có mắc sai lầm vì lật bài quá sớm bằng việc mời cảnh sát bang đến và bắn khoản không biết sẽ giải thích sai lầm thế nào, thì vài người la hét, còn những người khác chạy tới vây ông xuống.

Wyatt đang đứng một mình, quan sát từ khoảng cách xa khi những người đàn ông đổ về địa điểm mới nhất. Mặc dù ở trên cao so với nơi đó hàng trăm mét, Wyatt vẫn có thể thấy họ đã phát hiện ra thứ cần tìm.

Anh hít thật sâu và chậm rãi, khẽ thì thầm lời cầu nguyện và cảm thấy biết ơn vì Glory không ở đây chứng kiến. Thậm chí từ khoảng cách này, anh có thể quan sát thứ mới tìm ra chẳng đẹp đẽ gì. Tấm ga từng có màu trắng bọc lấy cô ta giờ chuyển nâu bẩn, cứng ngắc và phần còn lại của Betty Jo Foster còn tồi tệ hơn. Anh quay đi, không cần nhìn thêm.

“Ôn Chúa, Hatfield, họ đã tìm thấy cô ta!” Conway nói và trèo lên khỏi hố rất nhanh sau đó.

Wyatt gật đầu. “Tôi có thấy.”

Conway nhìn quanh, mong tìm thấy Glory Dixon ở nơi nào gần đó với vẻ mặt hài lòng.

“Cô ấy không đến cùng anh hôm nay?”

“Không,” Wyatt đáp. “Chúng tôi thức khuya đêm qua vì Lane và chị gái tôi tới thăm. Họ mới đi sáng sớm nay. Glory muốn ngủ thêm.”

Conway gật gù. “Tôi đoán đó là điều tốt nhưng tôi đã nghĩ cô ấy sẽ ở đây... đợi để biết cái xác có nằm ở dưới kia không.”

“Ông vẫn chưa tin, phải không?” Wyatt đáp. “Cô ấy không cần đến vì điều này. Việc làm ông đủ tin tưởng để tìm kiếm cái xác mới quan trọng. Khi mọi người bắt đầu đào bới, thì cô ấy cũng hết lo lắng. Việc ông tìm thấy thứ mà Glory đã biết có ở đây, chắc chắn sẽ xảy ra.”

“Anh đến,” Conway nói. “Nghĩa là anh không tin cô ấy sao?”

Wyatt mỉm cười nhưng ánh mắt thì không. “Ồ không. Tôi đến để chắc chắn ông không dừng phía trên cái xác”.

Conway đỏ mặt. “Tôi đoán là mình có nghĩ tới chuyện ấy.”

“Tôi sẽ đi bây giờ,” Wyatt đáp. “Có vẻ ông điều khiển được mọi việc.”

“Có vẻ vậy” cảnh sát trưởng đáp. Nhưng Wyatt vừa dậm bước. Ông ta lại gọi anh.

“Này, Wyatt!”

Anh dừng và quay lại.

“Tôi không biết cô ấy làm thế nào,” Conway lẩm bẩm.

Lần này, nụ cười Wyatt bớt chút giận dữ. “Cả cô ấy cũng không biết, cảnh sát trưởng ạ. Cô ấy cũng không biết đâu.”

Khi họ bọc Betty Jo Foster trong túi và đưa ra khỏi hồ, Wyatt đã rời khỏi nơi này.

Glory đi xuống nhánh sông bên dưới căn nhà gỗ, lội qua dòng nước sâu đến mắt cá chân, với quần jean xắn tới đầu gối và đôi giày cầm trên tay. Luồng gió dịu nhẹ đến cùng buổi sáng hôm nay không thổi xuống đây. Những chiếc lá im lặng rủ xuống trên các cành cây nặng trĩu. Một con chuồn chuồn hiếm hoi lao tới và trầm mình cách mặt nước vài phân. Cô di chuyển vô định, thỏa mãn với cảm giác dòng nước mát mẻ, liên tục luồn qua các ngón chân và cảm giác thanh thản vì biết mình thuộc về nơi này.

Một con sóc kêu đầu đó trong vòm cây phía trên đầu, cô nhắm mắt, thở chậm và sâu, hòa bản thân vào thế giới nơi mình sinh ra. Một lần nữa, Glory cảm thấy an toàn và thanh thản khi được bao quanh bởi những triền sông đầy đá.

Phải mất nhiều thời gian hơn để cơn giận qua đi, và thậm chí phải lâu hơn nữa trước khi cô học được cách sống cùng nỗi đau mất mát, nhưng cảm giác tội lỗi từng giữ cô làm con tin giờ đã biến mất.

Có thứ gì đó cọ vào mắt cá chân. Glory mở mắt, nhìn xuống rồi mỉm cười ngắm đàn nòng nọc ngo ngoay bơi qua. Và thứ khác, ngay bên dưới mặt nước, lôi cuốn ánh mắt. Khi cô khom người nhìn, bím tóc rơi qua vai, đuôi tóc chạm xuống dòng chảy mát lạnh của Kentucky.

Trái tim đập trong hưng phấn khi cô nhặt một đầu mũi tên hoàn hảo từ dưới lòng sông.

“Ôi, kỳ chưa này! J.C. sẽ thích...”

Nhận thức ập tới. Choáng váng bởi nỗi đau, đôi môi run rẩy, cô siết chặt nó trong tầm tay. Thời gian đến rồi đi để thêm vào bộ sưu tập yêu thích của anh trai. Glory giữ vật này giữa các ngón tay, nhìn chăm chú xuống mảnh xám lạnh có hình tam giác hoàn hảo.

Một ngày nào đó, sẽ có cậu bé khác cũng bị quyến rũ bởi quá khứ như anh trai cô. Đầu mũi tên nên ở đây, chờ đợi cậu tìm thấy. Cô nín thở, thả nó trôi đi rồi quay lại ngồi lên mấy tảng đá.

Glory nghe thấy ai đó gọi tên mình và ngược nhìn Wyatt đang đứng trên đỉnh dốc. Qua ánh mắt anh, cô biết mọi chuyện đã xong. Không nhìn lại phía sau, cô bước khỏi mặt nước, tiến lên bờ cùng đôi giày trong tay. Anh đón cô ở lưng chừng bờ dốc.

“Anh lấy thư của em khi tới chỗ hộp thư,” anh nói. “Có một lá từ luật sư. Nó ở trên bàn ấy.”

Cô không muốn khóc thêm nữa nên kiềm chế tiếng nức nở và bám vào anh.

“Em có khỏe không?”

Glory gật đầu đáp. “Bây giờ, em bình thường, giúp em trèo lên đi.”

Nhưng trước khi họ đi, anh nâng cằm cô, bắt cô nhìn mình.

“Em có muốn đi thăm bà lần nữa không?”

Một nụ cười nở ra trong mắt và trên gương mặt Glory.

“Em có thể không?”

“Em yêu, em quyết định điều đó, nó là quyền của em mà.”

“Cẩn thận với điều anh nói,” cô đe. “Em có thể yêu cầu nhiều hơn những gì anh muốn cho,” rồi bật cười vì vẻ choáng váng trên gương mặt anh.

Như thể cụ bà không hề di chuyển từ lần cuối họ gặp bà tại đó. Bà ngồi trong cùng một chiếc ghế cùng một bộ quần áo, cùng một đôi mắt đã đánh mất biểu cảm. Bà nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, vào một thế giới mà mình đã rút lui từ lâu. Bà cụ đu đưa ghế không suy nghĩ và chỉ cử động khi có sự thúc giục vào mình.

“Bà ơi!”

Faith Dixon chớp mắt, quay đầu hướng về cặp đôi nơi ngưỡng cửa.

“Bạn? Ta có bạn ư?”

“Là cháu, bà ơi! Là Glory.”

Sau khi nhận dạng thành công, bà mỉm cười. “Được rồi, vào đây,” bà nói. “Ta đã đợi cháu cả ngày “

Giống lần trước, Glory quỳ gối bên chân bà trong khi Wyatt ngồi lên chiếc ghế còn lại duy nhất.

“Cháu có mang cho ta bánh gừng không?” bà hỏi rồi cười khúc khích hân hoan khi Wyatt nhanh chóng đưa ra một gói trắng nhỏ phồng lên với cùng một mẻ bánh tươi mới có mùi gia vị vừa lấy từ tiệm bánh ở Larner’s Mill.

“Ta sẽ giữ vài cái cho cha cháu,” bà nói. “Rafe của ta cũng yêu bánh quy.”

Nghe thấy tên ông làm Glory đau lòng. Tuy nhiên, cô biết, giữ im lặng về sự thật là cách tốt nhất trước mọi lo lắng.

“Vâng, cha yêu bánh, phải không bà?”

Cụ bà gật đầu, vỗ nhẹ lên đầu Glory. “Trông nó thực khỏe, cháu có nghĩ vậy không?”

Cái cau mày xuất hiện trên trán, cô cố gắng theo kịp chuỗi suy nghĩ của bà và cho rằng người được nhắc đến là Wyatt, mặc dù họ vừa đề cập tới cha vài giây trước.

“Ai hỏi bà? Ai có vẻ khỏe?”

“Sao vậy, là cha cháu. Còn ai nữa?” Bà mỉm cười một mình rồi nhìn lên bầu trời ngoài kia. “Nó mới ở đây một hay vài ngày trước,” bà nhăn trán, “Ít nhất ta nghĩ vậy. Tuy đã đánh mất khái niệm thời gian, nhưng ta chắc không lâu đâu.”

Ôi, Thánh thần ơi, Wyatt nghĩ. Biết đâu đây không phải là một ý tưởng hay.

“Em yêu?” Anh chạm lên vai cô, thăm dò mà không cần nói lời nào.

Glory lắc đầu, thì thầm, “Chuyện ỉn cả, Wyatt. Không tệ đâu.”

Không nhận thức được hai người bên mình, Faith vẫn đắm chìm trong suy nghĩ về chuyến thăm của con trai. Bỗng nhiên vẻ tự lự trượt khỏi gương mặt bà.

“Không! Ta đúng mà. Chỉ một ngày hoặc hơn chút thôi bởi ta đã hỏi nó tại sao không đến cùng cháu lần trước.”

Glory thấy ớn lạnh. Đầu óc bà đang chơi trò gì với mình vậy?

Cụ lại lắc lư hạnh phúc bởi mình đã nhớ ra “Nó nói sẽ đi xa.” Bà vỗ vào chân, cười lớn. “Ta thề, thằng con ta chưa ra khỏi Kentucky đến ba lần trong đời, thế mà bây giờ nó sẽ đi xa cơ đấy.”

“Ôi, Chúa ơi,” Glory kêu lên, choáng váng lùi về sau. Khi cảm thấy đôi tay Wyatt trên vai, cô đứng lại nhưng chao đảo.

Faith tự lự một chút, tiếp tục nói với mình, thậm chí quên mất họ vẫn ở đây.

“Con sẽ gặp lại mẹ sớm thôi,” nó đã nói thế đấy.” Bà gật gù tự tin, mái tóc nhỏ màu trắng lắc lư trên đầu. “Đúng vậy. Nó đã nói thế. Con sẽ gặp lại mẹ sớm thôi.”

Glory quay người. Đôi mắt cô mở to, nét mặt thoáng sững sờ.

“Wyatt?”

Anh chẳng nói được gì. Sao có thể giải thích được hàm ý trong lời nói của Faith Dixon. Và rồi anh nghĩ về mối liên hệ giữa mình và Glory. Sự ràng buộc còn mạnh mẽ hơn tình yêu, thậm chí cái chết cũng không thể phá vỡ.

“Anh đã nghe.”

“Anh có nghĩ...?”

Wyatt kéo cô vào lòng. “Bản khoản không phải việc của chúng ta”, anh đáp. “Dù điều gì đã xảy ra giữa bà và con trai. Nếu bà tin đã thấy cha em thì sao chúng ta lại nghi ngờ?”

Glory ừ rừ.

“Em ổn chứ?” anh hỏi.

Cô gật đầu rồi nhìn lại người bà đang đứng đưa. Hình ảnh đã thấy hàng ngàn lần trước kia. Nhưng hôm nay, cô bị ấn tượng bởi vẻ thanh bình gần như là vĩnh cửu. Ở một mức độ nhỏ, cô bắt đầu chấp nhận tính tất yếu của bánh xe cuộc đời. Một được sinh ra. Một chết đi. Và cuộc sống vẫn tiếp diễn sau khi bạn mất.

Bất chợt, cô đưa tay nắm lấy bàn tay Wyatt.

Anh cảm thấy sự khản trương trong đó. “Chuyện gì vậy, em yêu?”

“Đưa em về nhà, Wyatt. Em muốn về nhà.”

Ánh trăng chiếu xuyên qua những tấm rèm cửa, vẽ lên cơ thể của hai người trên giường bằng ánh sáng trắng rực rỡ huyền ảo. Họ chuyển động cùng nhau trong vũ điệu tình yêu, tiếng thở dài hòa vào tiếng gió bên ngoài cửa. Đôi khi chậm rãi - chỉ hơn một hơi thở nhẹ; còn thường là gấp gáp - chuyển động cùng sức mạnh đang cuốn bay họ đi.

Không có ai ngoài màn đêm làm chứng nhân, Wyatt đã phá hủy lớp phòng vệ còn lại của Glory Dixon. Khi đã kết thúc, họ nằm trong vòng tay nhau, run rẩy dưới sức mạnh của nó. Anh biết mình sẽ đi cùng một con đường như trước kia. Đánh cược mạng sống nhiều lần nữa cho điều mà anh đang nắm giữ trong tay.

Wyatt vuốt ve tóc quanh mặt cô, âu yếm trái tim đập liên hồi của cô bằng lời nói và cử chỉ. “Anh yêu em, Glory Dixon.”

Tuy mệt mỏi do cảm xúc đam mê vừa qua, Glory vẫn bám vào anh, không muốn để anh rời khỏi mình.

A, Chúa ơi, Wyatt nghĩ. Làm tình với em mỗi đêm trong suốt phần đời còn lại của đôi ta chẳng khác gì được ở thiên đường.

Glory thở hổn hển. Cô đã nghe thấy! Lần đầu tiên từ khi mối quan hệ giữa họ bắt đầu, cô đọc được suy nghĩ của anh. Anh đã nói rằng việc đó không thể xảy ra. Rằng anh không bao giờ buông lỏng trạng thái cảnh giác.

Cô quay má, giấu nụ cười vào ngực anh. Wyatt chưa biết nhưng anh đã làm nhiều hơn là thả lỏng sự cảnh giác của bản thân.

Khi để cô bước vào suy nghĩ của mình, anh cũng đã để cô vào trong trái tim. Giờ đây Glory biết không còn bức tường nào giữa họ.

“Wyatt...”

Tên anh trên đầu môi quả là một thứ giai điệu ngọt ngào.

“Gì vậy, cưng?”

“Anh cứ thử xem nhé... nếu nghĩ mình có khả năng.”

Trong giây lát, Wyatt không thể vượt qua cơn sốc. Cô phù thủy nhỏ! Cô đọc suy nghĩ của anh!

“Ôi, Chúa ơi!” Anh ngồi thẳng trên giường. “Em vừa làm gì vậy?”

Cô chỉ cười, rồi thích thú vươn vai, gập người như một con mèo lười.

“Em đã nghe thấy suy nghĩ của anh... phải không?”

“Vâng... em tin vậy,” cô đáp.

“Ra là thế,” Wyatt nói rồi nẩy lên, ghì cô xuống bằng sức nặng cơ thể cùng ngọn lửa nóng bỏng, đen huyền trong mắt anh. “Vậy là anh xong rồi.” Lời nói ngập tràn tiếng cười và những nụ hôn anh đánh cắp từ nụ cười của cô thật ấm áp, ngọt ngào.

Glory rung mình bởi niềm khao khát. Mặc dù họ đã làm tình, cô vẫn muốn thêm nữa. Và cô nhớ đến lời khuyên của chị gái anh về việc để Wyatt biết điều gì trong trái tim mình.

“Anh có chắc mình xong rồi không?” cô thì thầm.

“Thưa cô chủ, đúng vậy ạ,” anh cười.

Em chưa xong, Wyatt. Em chỉ mới bắt đầu.

Tiếng cười ngưng bật. Anh nhìn vào mắt cô, trái tim gần như tuân theo lời cô. Mặc dù đôi môi cô không cử động, Wyatt đã nghe thấy rõ ràng như thể cô đã thì thầm bên tai. Từ lời mời gọi này, lòng thèm muốn dâng trào làm anh run lên khát khao. Điều cô nói... điều cô yêu cầu... điều cô muốn làm!

“Xin thứ lỗi,” Wyatt lẩm bẩm. “Trừ phi em cưới anh.”

Glory chớp mắt chậm chậm, chú ý trở lại. “Đó có phải một lời cầu hôn?”

Anh vươn người, chống khuỷu tay và nhướn cười. “Sao anh lại cảm thấy như mình vừa được cầu hôn nhỉ?”

Đôi mắt cô mở to, giả bộ ngây thơ. “Ồ, không, Wyatt, anh ở trên. Em tin mình mới là người vừa được cầu hôn.”

Đôi mắt long lanh, anh ôm cô, lăn tròn tới khi nằm trên tấm chăn và họ đối mặt nhau.

“Giờ thì, chúng ta đến đâu rồi?” anh thì thầm. “À, đúng rồi, anh đang đợi câu trả lời.”

“Em sẽ cưới anh, Wyatt Hatfield. Em sẽ yêu anh mãi mãi. Sẽ có con với anh và chia sẻ cuộc đời anh tới khi trút hơi thở cuối cùng.”

Nước mắt tuôn rơi không báo trước, vẻ đẹp trong lời thề của cô làm anh sửng sốt.

“Và anh sẽ mãi mãi biết ơn,” anh thì thầm.

“Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?” Glory hỏi.

Anh đoán là anh đang đợi tiếng gọi của em.

Glory ngừng lại, quan sát chăm chú gương mặt người đàn ông cô yêu và nhẹ nhàng lần theo vết sẹo trên má anh.

Yên tĩnh... giữa đêm đen... trong căn nhà gỗ bé nhỏ giữa rừng sâu Kentucky, cô gọi tên anh, thật lớn.

Một giọt nước mắt lăn trên má, chạy dọc theo vết sẹo. Đó là âm thanh ngọt ngào nhất Wyatt từng nghe trên trái đất này. Ai đó đang gọi anh về nhà.

28. Chương 16 (hết)

Kết thúc

Mùa xuân mãi mới chịu đến. Kentucky đã trải qua mùa đông nhiều tuyết hơn mọi năm, trĩu hoãn công việc sửa nhà của Wyatt và Glory Hatfield. Mùa đông trong căn nhà gỗ bé nhỏ nép sâu trong rừng không quá tồi

tệ. Tuy nhiên, mặt đất đã lâu chưa tan tuyết và Glory mới thấy những bông hoa păng-xê bên dưới các gốc cây quanh ngôi nhà của bà.

Mỗi thân cây xanh bóng, thẫm màu đội một bông hoa trắng trên ngọn. Chúng là một trong những loài hoa rừng đầu tiên chia tách tấm thảm lá mùn. Chúng là dấu hiệu tự nhiên báo rằng đã đến lúc làm đất và gieo hạt.

Với Wyatt, mùa xuân là lúc trở về nhà theo nhiều nghĩa. Anh từng là đứa trẻ của đồng ruộng, và bất kể nhiều năm xa cách, đất vẫn gọi anh về nhà, như người vợ yêu quý của anh đã làm. Wyatt nóng lòng mong đến lúc được đặt lưỡi cày lên cánh đồng, và đã nghĩ tới việc mua vài con bê cái Hereford để gây một bầy gia súc.

Sau cùng, ba ngày trước, cái đỉnh cuối cùng đã được đóng vào ngôi nhà. Hôm qua, hai chiếc xe tải từ một tiệm nội thất ở Hazard đã chuyển tới, rồi sắp đặt kín ngôi nhà nội thất mới toanh, giờ đây chúng yên vị trong những căn phòng lộng lẫy bóng bẩy, đội cung cấp sự thoải mái và tiện nghi.

Một cổng vòm lớn, rộng rãi dựng lên toàn bộ mặt trước ngôi nhà, và mỗi bên, tấm lưới mắt cáo mới sáng trắng dưới ánh mặt trời buổi trưa, chờ đợi những cành leo từ một cây nho... hoặc cây hoa hồng... vươn lên cao. Treo dưới cổng vòm và đung đưa nhẹ nhàng trong gió là một xích đu trắng bằng gỗ có đủ chỗ cho hai người.

Wyatt kéo vào sân chuyển quần áo cuối cùng từ căn nhà gỗ và bắt đầu chuyển qua cửa sau. Ở bên trong, anh có thể nghe thấy tiếng chân lộp cộp phấn khích của Glory khi cô chạy nhào nhào từ phòng này sang phòng khác, để chắc chắn rằng mọi thứ được đặt ở nơi thích hợp. Lát nữa, những người đầu tiên đến dự bữa tiệc tân gia của họ sẽ đến và Wyatt biết Glory sẽ lộ da mình nếu anh không thay đồ để chờ đợi.

Cô nhìn anh đi vào bếp. “Đưa chúng cho em. Em sẽ treo lên trong lúc anh thay đồ.”

Cầm Wyatt nhô ra khi anh nâng những cái móc áo cao hơn tầm với của cô. “Không, cưng ạ. Anh sẽ treo chúng. Anh đã nói trước là em sẽ không mang thứ gì nặng hơn con chúng ta trong vài tháng tới.”

Bất chấp lo lắng của vợ, anh biến mất phía sau ngôi nhà trong khi cô tận hưởng tình cảm yêu thương trong ánh mắt chồng cũng như cách quan tâm tế nhị của anh. Cô lơ đãng xoa lên phần bụng hơi nhô ra nhưng khó nhận thấy bên dưới chiếc váy trắng mỏng.

Chiếc váy, giống như ngôi nhà, mới và được mặc nhân dịp đặc biệt này. Đường viền cổ áo khoét sâu để lộ một phần ngực thoải mái. Phần thân bó một nửa và nới lỏng, thoải mái quanh vùng eo nhô ra của Glory. Chân váy dài đến giữa bắp chân, chuyển động cùng nhịp điệu của cơ thể như một chiếc chuông trắng nhỏ. Mái tóc được buộc gọn sau gáy bằng một dải dây dài màu trắng.

Ít phút sau, khi Wyatt vừa rời phòng vừa cài khuy chiếc áo sơ mi sạch và nhét nó vào trong quần jean, anh nhìn lên, thấy Glory đứng trên ngưỡng cửa, lo lắng trông xuống con đường dài đầy gió. Cô đứng và rọi bóng dưới ánh sáng ban ngày chói lóa. Trong khoảnh khắc, Wyatt đã nghĩ một thiên thần tới ban phước cho ngôi nhà và mỉm cười. Chuyện gì xảy ra vậy? Đã có sẵn một người rồi đó thôi. Tên cô ấy là Glory.

Cô xoay người, đôi mắt mở to phấn khích, một nụ cười nở rộng trên môi. “Có người đang đến!” cô hét.

Wyatt nhắc vợ lên, hôn trộm thật nhanh, hiểu rằng nó sẽ kéo dài một lúc. “Họ phải đến chứ, cưng ơi.” anh trêu. “Chúng ta mở tiệc mà, nhớ không?”

Anh nắm chặt tay cô và hai người cùng nhau ra ngoài gặp những vị khách đầu tiên.

Một tiếng sau, bữa tiệc đã rất đông đủ, bầu không khí ngập tràn tiếng cười. Trò quăng móng ngựa đang diễn ra gần kho thóc. Chiếc bàn dã ngoại dài được đặt dưới bóng cây cạnh bìa rừng, cùng với lời chúc mừng ồn ào của các vị khách hảo tâm, nhiều thức ăn được bổ sung thêm.

Trẻ con chạy và leo trèo, la hét và khóc lóc, Edward Lee - đứa trẻ duy nhất cao một mét chín cũng vui sướng như đứa bé nhất.

Các món quà cho ngôi nhà mới chồng đầy trên hiên, còn Glory thì tắm trong niềm hân hoan được yêu mến. Khi cô nghĩ sẽ không còn ai tại Lerner’s Mill tới nữa thì lại có thêm nhiều xe tiến đến.

Khi các vị khách tràn ra từ mọi cánh cửa, cô mỉm cười. Đó là gia đình Wyatt.

“Vì Chúa, tất cả bọn họ là ai vậy?” Một phụ nữ hỏi.

Glory mỉm cười. “Gia đình chồng tôi.”

“Ồ, nghiêm túc mà nói,” quý bà đáp. “Tôi không tưởng tượng nổi.” Bà liếc xuống bụng Glory, rồi nhìn lại đoàn người đang đi như một làn sóng hướng tới đồ ăn và các trò vui khác. “Họ sinh nhiều quá, phải không?”

Glory cười lớn. “Vâng, thưa bà. Tôi tin vậy.”

Các em bé được chợp mắt trên vai mẹ trong khi những đứa lớn hơn yên lặng chơi trong bóng râm.

Như một điển hình cho người miền núi, đàn ông ngồi một chỗ, tập hợp cùng nhau bởi các giao kèo đã khiến họ trở thành kẻ đứng đầu gia đình, trong khi phụ nữ tập trung một nơi khác, yên tâm rằng mình được che chở còn nhiều hơn bề rộng bờ vai chồng mình. Họ cùng nhau quan sát Glory và Wyatt ngồi bên nhau trên bậc thềm đằng trước, mở các gói quà được mang đến chúc phúc cho ngôi nhà.

Hiển nhiên, mỗi món quà đều được chọn cẩn thận. Mọi người biết đôi vợ chồng trẻ này “bắt đầu từ hai bàn tay trắng” theo đúng nghĩa đen. Ngọn lửa đã phá hủy gia đình Glory cùng mọi thứ cô từng có.

Lượng lớn đồ vải lanh mới tăng dần từ mỗi gói quà được mở. Những tiếng kêu ngạc nhiên vang lên liên tục trong đám đông mỗi lần Wyatt trình trọng cầm lên một món đồ thủy tinh đẹp đẽ. Các lọ mứt và thạch tự làm xếp thành dải trên hàng hiên tựa những bình ngọc đẹp đẽ, màu sắc phong phú, như những viên kẹo, đang đợi một cái bánh quy nóng nhúng vào. Từ những tấm khăn trải bàn thêu tay đầy màu sắc đến những tấm khăn phủ giường bằng len đan, tất cả đều đến từ tấm lòng.

Sau đó Justin và David Hatfield, hai người anh của Wyatt, khiêng đến một món quà.

“Nhà mình đã dùng nó trong nhiều năm,” Justin nói, đặt cạnh chân Wyatt và Glory. “Gần như từng người trong gia đình đã dùng nó cho con, em trai ạ. Chúng ta nghĩ giờ đã đến lượt chú rồi.”

Glory xúc động trước ý nghĩa sâu sắc của món quà. Các thớ gỗ sẫm màu, đẹp đẽ, bóng mượt và ấm lên khi chạm vào. Cô đẩy nhẹ, cái nôi gỗ cũ lắc lư không một tiếng động. Họ không chỉ tặng cô một cái nôi. Họ đã cho cô một vị trí trong trái tim mình.

“Ôi, Wyatt, một cái nôi cho đứa bé! Thật tốt! Tốt quá!”

Và em cũng vậy, cưng ơi. Em cũng vậy.

Glory quay lại, trong chốc lát, phần đám đông còn lại tuột khỏi sự chú ý của cô. Chẳng còn ai trên thế giới ngoài gương mặt Wyatt cùng tình yêu tỏa ra từ mắt anh.

“Cảm ơn, Wyatt.”

“Cô ấy lại làm thế nữa,” Justin càu nhàu. “Tất cả điều tôi có thể nói là may phúc Mary không đọc được suy nghĩ của tôi, nếu không tôi sẽ gặp rắc rối từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn.”

Mọi người cười vang và hai vợ chồng mở món quà tiếp theo. Chiếc hộp nhỏ và bức tượng thiên thần bằng pha lê còn nhỏ hơn, nhưng chẳng cần nhìn lên tấm thiệp, Glory đã biết nó tới từ Lane và Toni. Glory đã được đặt biệt danh là thiên thần của gia đình, và nhận lấy niềm hạnh diện trong cái tên và tình yêu của họ.

“Nó là của Lane và Toni” cô nói, cầm lên để mọi người quan sát. “Em sẽ đặt nó trong phòng con. Cậu nhóc cần một thiên thần bảo vệ.”

“Cậu nhóc?” Wyatt cúi người và thơm lên má cô. “Em lại biết điều gì mà anh không biết hả?”

“Là em cứ nói vậy thôi,” cô đáp và mọi người cười vang.

Nhưng khi cô đặt thiên thần vào hộp, Wyatt bắn khoắn về nụ cười đầy bí mật của cô. Anh đã học được rằng nếu biết ít về điều cô đang nghĩ, thì cuộc sống sẽ tốt hơn.

Món quà tiếp theo khá nặng và to. Họ bóc lớp vỏ và nhận ra đây là một bọc lớn thức ăn cho chó từ Liam Fowler cùng vợ. Đôi vợ chồng trẻ cố gắng tìm cách nói lời cảm ơn cho thứ mình không cần.

Liam nhoén miệng trước nụ cười gương gạo trên gương mặt đôi vợ chồng và chỉ về phía xe tải của mình. Edward Lee tiến qua sân cùng một chú chó khoang nhỏ trên tay. Cậu quỳ bên chân họ để đặt nó xuống đất.

“Nó rất xinh xắn, phải không, Hoa Bìm Bìm?” Những ngón tay dài, gầy guộc vuốt ve tai con chó thật dịu dàng. “Tôi cá nó cũng là một chú chó trông nhà thực sự giỏi.”

Glory ngăn hàng nước mắt lại, mặc dù việc đó thật khó khăn. Nó quá giống chú chó con của anh trai cô, và cô gần như nghe thấy tiếng cười lớn của J.C. Wyatt quàng tay lên vai vợ để Glory nghiêng mình tựa vào sức mạnh từ anh, tìm thấy dũng khí để mỉm cười.

“Cảm ơn, Edward Lee. Đây đúng là điều tôi cần để biến ngôi nhà này thành một gia đình.”

Hài lòng vì món quà là một thành công, cậu chạy lại chỗ mọi người và trêu chú chó bằng một sợi ruy băng trên mặt đất. Glory cùng Wyatt tiếp tục mở các hộp khác.

Khi tất cả đã xong, họ gửi lời cảm ơn đến những người bạn cũng như những món quà. Wyatt chột gờ tay lên cao. Anh muốn tặng cho Glory một thứ, và anh giữ nó đến phút cuối cùng.

“Đợi đã,” anh nói. “Còn một cái chưa mở.” và chạy tới chiếc xe.

Glory chỉ có thể ngồi bần thần vì kinh ngạc, tự hỏi anh đang làm gì lúc này. Khi anh quay lại cùng một hộp to đến mức anh phải vòng hai tay ôm lấy nó, cô mỉm cười. Đúng là Wyatt. Không làm gì nữa vời.

Anh đặt nó trước cô như một cái khay đựng vàng, rồi lùi lại, cùng mọi người quan sát Glory tháo dải ruy băng cùng giấy bọc.

Hai lần cô cười và phải nhờ Wyatt giúp đỡ để tháo nút thắt. Cuối cùng, cô mở nắp, nhìn vào.

Đầu tiên, Glory chẳng trông thấy gì ngoài lớp giấy, sau đó xé chúng ra, cô ngó vào trong. Nụ cười mong chờ dần trôi mất.

“Ôi, Wyatt.”

Cô chỉ có thể nói vậy. Dù rất cố gắng kiềm chế, nước mắt vẫn tuôn rơi, đọng đầy khóe mi, chảy xuống hai má trong nỗi xúc động đang âm thầm trào dâng.

Choáng váng trước phản ứng của cô, các vị khách cảm thấy bứt rứt, không biết nên theo dõi hay quay đi và rất muốn biết điều gì gây ra chuyện này.

Và khi quan sát, họ phát hiện ra. Nắm đầy hai tay, cô nhấc thứ ở bên trong ra khỏi hộp, thả chúng vào lòng. Mỗi lần cầm lên, cô lại chuyển động hăm hở hơn, tiếng cười vang lên qua hàng nước mắt khi chúng trượt khỏi lòng, rơi xuống các bậc thềm bên dưới. Chưa từng có điều gì tương tự, chúng lấp đầy đôi tay và trái tim cô.

Khi chẳng còn gì để lấy ra, cô bọc cánh tay quanh chúng và Wyatt quỳ xuống bên cạnh, lau những giọt nước mắt trên má vợ.

“Anh không thể mang trở về điều em đã mất,” anh nói nhẹ nhàng. “Nhưng đây là thứ có thể giúp em hình dung lại.”

“Anh sẽ giúp em trông chúng chứ?”

Wyatt cười và đứng dậy. “Tất cả chúng ta sẽ làm. Em nghĩ tại sao anh mua nhiều thế?”

Anh cầm lấy các gói hạt giống đầy tay rồi quăng về phía đám đông.

“Mọi người ơi! Hãy trồng chúng khắp nơi. Trồng ở khắp nơi,” anh hét lên. “Bên kho thóc, dọc theo hàng rào, dưới giếng. Chạy dài tới hòm thư cùng cái cối xay gió cũ. Nhưng không phải ở đây.” Anh chỉ vào hai hàng rào lưới mắt cáo mới tinh và sáng bóng bên hàng hiên. “Glory và tôi sẽ trồng tại đây.”

Bắt kịp thời khắc diệu kỳ đó, mọi người bắt đầu chọn vị trí của mình và không lâu sau, nơi đây đầy ắp những người làm vườn cặm cụi trồng những hạt giống bé xíu vào mặt đất mùa xuân màu mỡ bằng các công cụ tạm thời.

Wyatt cầm lấy tay Glory, dẫn cô tới bên hàng hiên.

“Anh sẽ đào, em thả.” anh nói.

Cô quỳ xuống, cẩn thận giữ chiếc váy của mình, và qua hàng nước mắt, trồng những hạt giống mà vài tuần sau, sẽ mọc lên nhiều cây leo. Từ những cây leo đó, hoa sẽ nở vào ban ngày. Xanh như bầu trời mùa hạ, Glory đã có thể thấy các đài hoa mỏng manh hình chiếc kèn treo trên tường như những chùm chuông nhỏ.

Chúng là hoa bìm bìm, loài hoa ưa thích của cha cô và là tên thân mật của Glory.

Không giống bất cứ thứ gì họ được tặng ngày hôm nay, điều này sẽ biến ngôi nhà của họ thành tổ ấm của cô.

Đôi tay Glory run rẩy thả nắm hạt cuối cùng vào lòng đất. Ngược nhìn người đàn ông bên cạnh, cô biết rằng mình được yêu.

“Em ước bà vẫn sống để chứng kiến ngày này,” cô nói khẽ.

Tình thương mến tô điểm cho lời nói cũng như hành động của Wyatt khi anh ôm lấy gương mặt vợ.

“Điều gì khiến em nghĩ bà không trông thấy?” Wyatt hỏi. “Hãy nhớ, em yêu, thời gian không thể chia cắt những sợi dây tình cảm.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-em-goi-ten-anh>